

အကယ်၍

မေ့လျော့အောင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျားစာစာရင်းရှာ

အတုမဲ့စားသမား

တတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်း

သိုင်းစာစဉ်များ PAGE

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အတုမဲ့ စားသမား

တတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၉၂၀၇၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၁၇၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေသိုင်း၊ သို့တေးသံစာပေ

ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံ ပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒာကူး ပုံနှိပ်တိုက်)

၄(H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၅၈) ခွဲခွာခြင်း

ထိုလူလေးယောက်သည် အိမ်ထဲဝင်ရန် ကြံစည်ကြ၏။ ထိုအခါကျမှ တန်ထင်ဟုန် အသံကြားသည်။ တန်ထင်ဟုန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ လုချူကြီးက အမူအရာဖြင့်မေး၏။

တန်တင်ဟုန်က တီးတိုးပြောသည်။

“ရန်သူ ...”

တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုချူကြီးတို့သည် ချက်ချင်း ထလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် အိမ်အပြင်သို့ ချွတ်နင်းပြီး လျှောက်လာကြသည်။

အိမ်အပြင်သို့ မကြာမီရောက်သည်။ သို့သော် မည်သည့် ရန်သူမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။

လုချူကြီးက ...

“ဘယ်လိုလဲကွ”

“စောစောက ရန်သူ ခြေသံကြားတယ်၊ အခုတော့ အားလုံး ပြန်ပြေးပြီနဲ့တူတယ်”

“သူတို့ ဘာလာချောင်းတာလဲ”

“ကျွန်တော်မရှိရင် သူတို့ သံသေတ္တာကို ပြန်ရှာဖို့ လာကြတာပဲ လို့ ထင်တယ်။ အခု ကျွန်တော်ရှိနေတော့ ပြန်ပြေးသွားကြပြီထင် တယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

သူတို့သည် ခြံပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ မည်သည့်ရန်သူမျှ မတွေ့ရပေ။ သို့သော် ရန်သူများ ရောက်လာသည့် လက္ခဏာများ ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

“ငါတို့ မအိပ်ဘဲစောင့်နေလို့ ရန်သူတွေလစ်သွားတာ၊ အိပ်နေရင်တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းရဦးမယ်နဲ့တာ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးရယ်”

သူတို့သည် အလောင်းနားသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့သည် စကားကိုင်ပြောရင်းဖြင့် မိုးလင်းသွားလေသည်။ ရောင်နီသစ်လာလေပြီ။ တစ်အိမ်လုံး နိုးထလာလေသည်။

လုဂ္ဂဟုန်က ...

“ကဲ ... ကျန်တိတ်ရဲ့အလောင်းကို အကျယ်ချဲ့မနေတော့ဘဲနဲ့ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ သူက ဧည့်သည်ပဲ”

လိတာကျွေက ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် နဂါးပျံဂိုဏ်းသား ကျန်တိတ်အား အကျဉ်းချုံး၍ အလောင်းမြေကျ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာကို ကြည့်ပါဦး။ ချိုးငှက်သိုက်မြို့ ခြံကြီးအတွင်း၌ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့မြှုပ်ရန် တောင်းဆိုသူမှာ လုဝမ်ရင်းဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်သူကို နှင်းဆီရုံကြီး၏ အောက်၌ မြှုပ်ပစ်ရန်သူမသည်တောင်းဆိုခဲ့၏။

လုဂ္ဂဟုန်ကလည်း သမီး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့သည်။

ကျန်တိတ်သည် နှင်းဆီပန်းအဖြူကိုနှစ်သက်သည်မဟုတ်ပါလော။ နှင်းဆီရုံကြီး၏ အောက်ဖြေ မြေပုံမို့မို့ထက်တွင် နှင်းဆီဖြူများကို ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။ သူမသည် သည်စွာ ရှိကိုင်နေလေ၏။

သူမ၏အနီး၌ ချောမော့နှစ်သိမ့်နေသူကား ရှုလန်ပင်ဖြစ်၏။

သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအမှုကို အားလုံးပြီးစီးပြီဖြစ်၍ လုဂ္ဂဟုန်၊ လိတာကျွေ၊ လုချူကွီးနှင့် တန်ထင်ဟုန်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ လုဝမ်ရင်းအား ရှုလန်က ဖေးမခေါ်ဆောင်လာသည်။

လုဂ္ဂဟုန်က ...

“တိတ်ပါ သမီးရယ် ... သွားလေသူဟာ အေးချမ်းနေပြီပဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်၊ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဓမ္မတာပါပဲ၊ လူဖြစ်လာရင် တွေ့ကြုံမယ်၊ ကြုံကြုံမယ်၊ ကွဲကြုံမယ်၊ ဒါဟာ ဓမ္မတာပါပဲ၊ နောက်ဆုံး ကိုယ်တိုင် သေကြရတာပါပဲ၊ ဘဝကူးကောင်းဖို့ပဲလိုတယ် ဟိုဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာရှိအောင် သမီးစိတ်ကြိုက် ပစ္စည်းတွေကို မီးရှို့ပြီးပြီပဲကွယ်၊ တိတ်ပါ သမီး”

လုဂ္ဂဟုန်သည် သမီး၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး တရားနှင့် ဖြေခိုင်းလေ၏။

အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

တန်ထင်ဟုန်က လုဝမ်ရင်းအား နှစ်သိမ့်၏။

“ညီမလေး ... ညီမလေး တစ်ခုပြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်၊ နဂါးပျံ

ဂိုဏ်းသားတွေဆိုတာ လူဆိုးတွေပဲကွယ်၊ အောက်လမ်းဂိုဏ်းသားတွေ ပါ၊ ကျန်တိတ်ဟာ နဂါးပျံဂိုဏ်းသားဘဝက လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တဲ့ လူပါ။ သူဟာ လူကောင်းဖြစ်နေပါပြီ ...

“ဒါကြောင့် သူ အသေခံသွားတာပေါ့၊ နဂါးပျံဂိုဏ်းဟာ သူ့ကို မရမက လိုက်သတ်မှာ အသေအချာပဲ၊ ညီမလေး စိတ်ဖြေနိုင် တာဟာ သူဟာ လူကောင်းဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ သူဟာ လူကောင်းဘဝနဲ့ ဘဝကူးသွားခဲ့တာပဲ”

လှဝမ်းရင်းကာ တရှိက်ရှိက် ငိုနေဆဲပင်။

ထိုသင်္ဂြိုဟ်မှု ပြီးပြီးနောက် ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေနှင့် နေပြည် တော်သူ ကျင်ရှာမွေးတို့သည် နေပြည်တော်ပြန်ရန် စီမံကြတော့သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ကြတော့မယ်၊ အားလုံးကို နှုတ် ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ နေပြည်တော်ရောက်ရင် ဝင်လာခဲ့ကြပါ၊ အကူအညီ လိုချင်ရင်လည်း ပြောပါ”

လီတာကျွေက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအခါမှာ အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့လင်မယား ထံသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

သူတို့၏ မြင်းလေးကောင်ကသော မြင်းရထားကြီးမှာ ပန်းခြံ ထဲ၌ အဆင့်သင့်ပင်။

သူတို့၏ မြင်းလည်းမောင်းသမားကလည်း အသင့်စောင့်ကြံ နေသည်။

နေပြည်တော်သူ ကျင်ရှာမွေးကား အတောက်ပဆုံးဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ နန်းတွင်းသူ တစ်ယောက်၏ အဆင်အပြင်ပင်။

သူမသည် အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နုပျိုနေလေ ၏။

သူမ၏မျက်နှာကား ထာဝရ ပြုံးနေသော မျက်နှာမျိုးပင်။

ကျင်ရှာမွေးက ...

“အားလုံး နေပြည်တော်ကို လာလည်ကြဦးနော်၊ ရောက်လာ ရင် ဒေါ်လေးက ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုမှာပါ၊ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေကို အနုလျှောက်ပြမယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တူမလေးတို့လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် လာခဲ့ကြပါဦး”

သူမသည် လှူဟုန်နှင့် လှဝမ်းရင်းတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်၏။ ပြီးနောက် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွား ကြလေတော့၏။

ချိုးငှက်သိုက်မြှစ်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်များ ထဲတွင် ရွှေလုံပျံလီတာကျွေတို့ လင်မယားမှာ ပကာသန အများဆုံး နှင့် လာသူများ ဖြစ်၏။

လှချူကြီးသည် အဝတ်အစားလည်း သစ်လွင်မှုမရှိ၊ ညစ်ညစ် ပတ်ပတ်ဖြင့် နုပျိုလူအတိုင်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်များ ရိတ်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

တန်ထင်ဟုန်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် သေသပ်ကျနစွာ ဝတ် ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားက မသပ်

မရပ်၊ နောက်ကျောမှ စားညီနောင်ကို လွယ်ထားသည့် ပုံဟန်မှာ စားသမားတစ်ဦး၏ ပုံဟန်ပင်။

အနည်းငယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသူမှာ ရှုလန်ဖြစ်၏။

သူမသည် မိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ဖြိုးလိမ်းဝတ်ဆင်ခြင်းတော့ ရှိသည်။ သို့သော် လှဝမ်းရင်းတို့ကဲ့သို့ ပိုးဖဲကတ္တီပါကို ဝတ်ဆင်ခြင်း မရှိပေ။

ချည်ကြမ်းထည်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သဖြင့် သူမ၏ရုပ်ရည်နှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ရှုလန်နှင့်တွေ့သည် ယောက်ျားသားတိုင်း သမင်လည်ပြန် ဖြစ်ရမည်သာ။

လိတာကျွေတို့ လင်မယားကား စားလျှင်လည်း ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်သည်။

ဝတ်လျှင်လည်း ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်သည်။ နေပြည်တော်မှ အကျင့်များမှာ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီး၌ ပို၍ ထင်ပေါ်လာသည်။ ယခုတော့ သွားကြပြီ။

သို့သော် မြင်းလည်းကို ရပ်လိုက်သေးသည်။

ကျင်ရှာမွေးက တန်ထင်ဟုန်တို့ ခုံတွဲကို လှမ်းမှာသေးသည်။

“ဟိုခုံတွဲကိုလည်း ဒေါ်လေး ဖိတ်ပါတယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း သိုင်းလောကကို လျှောက်ပြေးနေမယ့်အစား နေပြည်တော်ဘက်ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါဦးနော်”

တန်ထင်ဟုန်က ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်လေး၊ ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ နေပြည်တော်ကို ဝင်လာခဲ့ကြပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ မြင်းလေးကောင်ပါသော မြင်းရထားကြီးသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးမှ တကယ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျန်သော လူစုမှာ စံအိမ်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာကြလေသည်။ စည်ခန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြုသောအခါ ဘီလူးကြီး လုချူကြီးက

“ကျုပ်မဝင်တော့ဘူး နောင်ကြီးလုရှုဟုန်”

“ဟ ... မင်းလည်း ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြန်တော့မယ်၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ဂိုဏ်းကို လက်ထောက်တွေနဲ့ လွှဲထားပစ်ခဲ့ရတာ၊ ခုလောက်ဆို ကင်းမြီးကောက် နီဟာ ကင်းမြီးကောက်ဖြူများ ဖြစ်သွားပြီလား မသိဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းလည်းရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီပဲ၊ နောက်ဆံတင်းမယ်ဆိုလည်း တင်းစရာပဲ၊ ပြန်ပေါ့လေ”

လုရှုဟုန်သည် လုချူကြီးနှင့် ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်လေသည်။

“တူမလေး လှဝမ်းရင် ဦးပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“ကဲ ... တန်ထင်ဟုန်နဲ့ ရှုလန်တို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ သွားတော့မယ်နော်၊ အကြောင်းရှိရင်တော့ မင်းကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်း ကို လာခဲ့ပေါ့၊ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

၁၂ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“သိတာပေါ့ ဦးရဲ့”

“အေး... အဲဒီကိ ရောက်အောင်သာလာခဲ့၊ ငါမျှော်နေမယ် တန်ထင်ဟုန်”

သူသည် သူ၏မြင်းညိုကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက် သည်။

သူသည် ခက်ရင်းခွကြီးကို နောက်ကျော၌ လွယ်ထားပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်း ကျော၌ပိုးလွယ်ထားသေးသည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကလည်း တဖားဖားဖြစ်နေသဖြင့် တကယ့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်အလား ထင်မှတ်ရလေသည်။

“သွားမယ်ဟေ့...”

မြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းသွားလေ၏။

“အင်း... သွားပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

လူရှုဟုန်က ညည်းလိုက်၏။

“မင်းတို့ကော ဘယ်တော့သွားကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပါ ဘာကြီး”

“အင်း... မနက်ဖြန်ဆိုရင် တို့သားအဖပဲ ကျန်တော့ပါလား”

လူရှုဟုန်သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ညည်းညူလိုက်တော့ သည်။

အခန်း(၅၉)

နှုတ်ဆက်ပွဲ

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လေပြီ။ တန်ထင်ဟုန်နှင့် ရှုလန်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီစီး၍ ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးမှ ထွက် နှာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကား ခပ်ရိုးရိုးပင်။ အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား သွားလာနေထိုင်ပုံကအစ ရိုးလှသည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ၏မြင်းနီမကို စီးနင်းသည်။ ရှုလန်က တော့ ကျန်တိတ်၏ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလာသည်။

ထိုမြင်းဖြူကြီးကို လုဝမ်ရင်းက ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် မြင်းဖြူကြီးကိုမြင်နေရလျှင် သူ၏ချစ်သူ ကျန်တိတ် ကို သတိရနေမည်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းဖြူကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ရှုလန်သည် အပိုမြင်းကို မစီးလိုချေ။ သူ့ချစ်သူ တန်ထင်ဟုန်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ထိုင်ကာ မြင်းနီမကို စီးလိုသည်။

သူမသည် မြင်းမရှိ၍မဟုတ်။ မြင်းနက်ကြီးရှိသည်။ ရှန်နီ
မြို့ ဝံပုလွေများကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် မြင်းနက်ကြီး ပျောက်ဆုံးခဲ့
သဖြင့် ယခု မြင်းဖြူကြီးကို လက်ခံယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီမတို့ စားသောက်ဆိုင်က ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်မှ
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“နှုတ်ဆက်မှ ကောင်းမှာပေါ့၊ ခင်မင်နေတဲ့ လူပဲဥစ္စာ၊ နှုတ်
မဆက်ဘဲသွားရင် သူ ဘယ်စိတ်ကောင်းလိမ့်မလဲ”

သိုင်းသမားဆိုသူမှာ ခြေငွေပါနေသူပင်။ ရောက်ချင်ရာ ရောက်
မည်။ တွေ့ချင်သည့်လူနှင့် တွေ့ရမည်။ ခွဲချင်သည့်လူနှင့်ခွဲရမည်။

တန်ထင်ဟုန်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ သံယောဇဉ်အမျှင်
တန်း၍နေသည်။

သူတို့သည် ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခွာလာ
ကြ၏။ မကြာမီ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ဟေ့ ... လီဖူးယုံတို့ စုံတွဲ လာကြပြီဟေ့ ...”

ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အော်လိုက်ရာ တစ်ဆိုင်လုံးမှ
အလုပ်သမားများ ထွက်ကြည့်ကြ၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် စားပွဲမှ ပျာယာပျာယာနှင့် ထွက်ကြို
သည်။

လီဖူးယုံလားဟေ့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ရှုလန် စီးလာသည့် မြင်းဖြူကြီးကို
မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

“ဟာ ... ရှုလန်မြင်းကြီးက အနက်ကနေ အဖြူဖြစ်သွားတာ
ပါလား၊ ဘာလဲ ... မြင်းနက်ကြီးကို ထုံးသုတ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူများဆီက အလှူခံလာတာပါ၊ ကျွန်မ
မြင်းက ပျောက်သွားပြီလေ”

ရှုလန်သည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဖြေကြားသည်။

ဆိုင်ရှိ အလုပ်သမားများမှာ လီဖူးယုံကို ခင်မင်နေကြသဖြင့်
လာရောက် ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

လီဖူးယုံကလည်း ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး ... အေး ... ငါက မင်းတို့ကို သတိရပါတယ်ကွာ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“ဟေ့ ... လီဖူးယုံ မင်းက သံသေတ္တာတွေဘာတွေ ကိုင်လို့
ပါလား၊ ဘာလဲ ငါ့အလုပ်သမားတွေကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရွှေတုံးတွေ
ဝေပေးမလို့လား”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်ခေါ် လီဖူးယုံက ရယ်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ရွှေတုံး မကိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ရွှေတုံးဆိုတာက
လေးတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိတာပဲ ကိုင်လာခဲ့တယ်၊
စိန်ဆိုတာ ရွှေထက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ အခု ကိုင်လာတာ
တွေကို ခင်ဗျား ခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ခန့်မှန်းပြီး ပြောလေသည်။

‘ဟ ... ဒါဖြင့် စိန်ကွေ့ပေါ့၊ စိန်က ရွှေထက် တန်ဖိုးရှိတယ်လေ၊ မင်းကိုင်လာတာကို ငါခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးက စိန်ကိုလည်း ကိုင်မှာပဲ၊ စိန်ထက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပတ္တမြားဆိုလည်း ကိုင်မှာပဲ၊ အခု သေတ္တာထဲမှာ ပါလာတာတွေကတော့ စိန်တွေပဲ ဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျား ခန့်မှန်းတာ သိပ်မဆိုးပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီစိန်သေတ္တာကို ငါ့ဆီမှာ အပ်ထားမလို့လား”

“အိုး ... မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲဗျာ၊ အထူးပြောနေစရာမလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ဘယ်အပ်တော့မလဲ၊ ကျုပ်ပဲ အလေးခံပြီး သယ်သွားတော့မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“ကဲ ... ပြောကြစမ်း၊ မင်းတို့ ဘာစားသောက်ကြမလဲ၊ ကြိုက်တာပြောနော်၊ စိန်တုံးပေးမယ့် သူဌေး နဲ့ တွဲဆိုတော့ ငါ့ဆိုင်က အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးတွေ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဆိုင်က မရှိဘူးဆိုလည်း စားလို့ရတယ်၊ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း တန်ဖိုးအရှိဆုံးကို ပေးမှရမယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ရှုလန်အား မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်၏။

“ရှုလန် ... မှာချင်တာတွေမှာ၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလိုတော့ မစား နိုင်ဘဲနဲ့ အကောင်းဆုံးတွေကိုတော့မမှာနဲ့နော်၊ စားနိုင်မယ့် အကောင်း ဆုံးတွေကိုမှာ”

ရှုလန် မျက်လုံးမှိတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ...

“စဉ်းစားဦးမယ်နော် ... ဦးကျင်ဟုတ်ကြီး”

“ဟ ... ညည်းက စဉ်းစားလို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ငါက ညည်း စဉ်းစားနေတယ်မှတ်လို့”

“အိုး ... အခုမှ စဉ်းစားရမှာရှင်”

“ဒါဖြင့် စဉ်းစားပါ ... စဉ်းစားပါ”

တန်ထင်ဟုန်ကမူ ရှုလန် ခင်းနေသည့် ဇာတ်လမ်း၌ ဝင်မပါချေ။ ပြီး၍ကြည့်နေသည်။ ရှုလန်သည် မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

“အင်း ...”

“ပြောပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာ တွေကို ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ”

“အို ... ဒါလည်း မကောင်းပါဘူး”

ရှုလန် မျက်လုံးမှိတ်သွားပြန်သည်။

စောင့်နေသူ ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဟ ... ညည်းဥစ္စာကလည်း စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးလား၊ ငါ့ဆိုင်သိမ်းမှ ညည်း စဉ်းစားလို့ရမှာလား”

ရှုလန် မျက်လုံးပြန်ပွင့်လာသည်။

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး ... ကျွန်မ အကောင်းဆုံးစားဖို့ စဉ်းစားရမှာလား၊ မစဉ်းစားလို့ ပြစ်သလိုစားရမှာလား”

“ကဲ ... ကဲ ... မယ်မင်းကြီးမ၊ စဉ်းစားပါခင်ဗျား စဉ်းစားပါ၊ စိတ်ကြိုက် စဉ်းစားပြီးမှာပါ”

“အဲ ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဘာစားမလဲ ပြော”

“နေဦးလေ ... ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရသေးဘူးရှင်၊ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ စဉ်းစားပါ ခင်ဗျာ စဉ်းစားပါ”

“အင်း ... ကျွန်မ စဉ်းစားမိပြီ၊ အင်း ... ဒါပေမယ့် အဲဒါက တန်ဖိုးနည်းတယ်၊ သိက္ခာကျနေဦးမယ်”

သူမ မျက်လုံးမှိတ်သွားပြန်လေသည်။ ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာ စိတ်မရှည်တော့ပေ။ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေရသည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် မပြီးဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုအခါ ရှုလန် မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ရယ်မောပြောဆိုလေတော့သည်။

“ရပြီ ... ရပြီ ... ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဝက်ကောင်လုံးကြော်လား၊ ကြက်ကောင်လုံးကြော်လား၊ ဘဲကောင်လုံးကြော်လား၊ အထူးသီးစုံကြော်လား၊ ဘာမဆို အားလုံးရတယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ပါးစပ်ထဲရှိသမျှ ရေရွတ်နေလေသည်။

“အို ... ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါ့ဆိုင်မှာ အကောင်းဆုံး ရနိုင်တာတွေကိုပြောနေတာပေါ့”

“အို ... ကျွန်မ မှာချင်တာက ... ”

“ပြောပါ ... အားလုံး ရစေရမယ်”

“ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်လောက် ကျွန်မ သောက်ချင်နေပြီရှင်”

“ဟာ ... ညည်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“လုပ်ပါ ... မြန်မြန်လေးလုပ်ပါ၊ ကျွန်မ ရေခွေးပူပူလေး သောက်ချင်နေပြီရှင်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာ ရှုလန်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေမှန်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ဟင်း ... ဒီကောင်မလေးတော့ သေတော့မှာပဲ၊ ဟေ့ကောင်လီဖူးယုံ၊ ဒီကောင်မလေးကို နာနာရိုက်စမ်းကွာ၊ ငါ့ကို အတော် ဒုက္ခပေးတယ်၊ ကဲဟေ့ ... ရေခွေးပူပူ တစ်ခွက် သယ်ခဲ့စမ်း”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် အလုပ်သမားများကို လှမ်းမှာလိုက်ရလေ၏။

“ရပါတယ် ... ရပါတယ် ... ချက်ချင်းရပါတယ်ခင်ဗျား၊ အခုပဲ ယူခဲ့ပါပြီ”

တန်ထင်ဟုန်က ပြောပြန်သည်။

“သူက ရေခွေးသောက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ရေခွေးမသောက်ချင်ဘူးဗျ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် တန်ထင်ဟုန်ကို မျက်လုံးဖြူ၍ကြည့်လေသည်။

“လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက်...”

“ဘာလဲ... မမှာရတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျားပဲ မှာချင်တာ မှာဆို၊ မမှာရဘူးဆိုလည်း မမှာတော့ပါဘူးဗျာ”

“မင်းက စိတ်ချည်းပဲ၊ မှာချင်တာမှာပါ၊ ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်က အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက စိန်တုံးပေးမယ့်လူပဲ၊ ငါကသာ အားနာချင် အားနာရမှာ၊ ငါက အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာတွေလုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို မှာမယ်နော်”

“မှာပါ... မှာပါ၊ ချက်ချင်းရစေရမယ်၊ အဲ... အဲ... ကြော်လှော် ချက်ပြုတ်ချိန်ကလေးတော့ ကြာမှာပေါ့ကွာ၊ အဲ... အဲ... အဲ”

“ရှုလန်က ရေနွေးမှာတယ်နော်”

“အေးပါ... ရေနွေးမှာတယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ရေနဲ့ရေ အေးအေးလေး တစ်ခွက်လောက် လုပ်ပေးပါဗျာ”

“ဗျာ...”

ကျင်းဟုတ်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟူး...”

“ဘယ်လိုလဲ... ရေနဲ့ရေ မရဘူးလား”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဟေ့... ရေနဲ့ရေ တစ်ခွက်ယူခဲ့ဟေ့”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် လိဖူးယုံ၏ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွထိုးလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကို ဒုက္ခလာပေးကြတာပေါ့လေ”

“ဒုက္ခပေးဖို့ လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို လာနှုတ်ဆက်ကြတာပါ”

“ဟေ့...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ၊ ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်သွားကြမလို့လာနှုတ်ဆက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခရီးရှည်တစ်ခု ထွက်ကြရမယ်၊ ဒီအေးချမ်းသာယာမြေဒေသက ခွာကြတော့မယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... ထင်တော့ထင်ပါတယ်၊ မြင်းတစ်ကောင်စီ စီးလာပုံ ထောက်ရင် သူတို့ ခရီးထွက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်လို့ ငါထင်လိုက်မိတယ်၊ ငါထင်ရင် မှားခဲ့သားပဲ၊ မင်းတို့ အပြီးသွားတော့မှာလား”

“အပြီးသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခရီးရှည်ထွက်ရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းကြာနိုင်တယ်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးက ကိစ္စတွေ ပြတ်သွားပြီလား”

“အင်း... တစ်ဝက်တော့ ပြတ်ပြီလို့ဆိုရမှာလဲ”

“မင်းဥစ္စာက ဘယ်နှယ် တစ်ဝက်ပြတ်ပြီလဲ”

“ကိစ္စအားလုံး မပြီးသေးလို့ တစ်ဝက်ပြတ်ပြီလို့ ပြောရတာပါ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ခရီးသွားကြရမှာပါ”

“ဪ... ”

တန်ထင်ဟန်သည် ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“မင်းတို့ တစ်ခုခုစားသွားဦးလေ၊ လမ်းမှာ ဆာနေကြမှာပေါ့၊ ငါ့မှာလိုက်မယ်”

“မမှာပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မဆာပါဘူး၊ ရှုလန်ရော ကျွန်တော်ရော ချိုးငှက်သိုက်မြှစ်အိမ်ကြီးဆီက စားခဲ့ကြပါတယ်၊ တစ်ခု ကျွန်တော် မေးမယ်”

“ဘာများလဲကွ”

“ဟောဟို စားပွဲမှာ ထိုင်စားနေတဲ့လူကိုကြည့်စမ်း၊ ဦးကျင်း ဟုတ်ကြီး သိသလား၊ မသိမသာကြည့်နော်၊ သူ့ကို ကြည့်တာ မသိစေနဲ့”

ထောင့်စားပွဲတစ်ခုတွင် လူတစ်ယောက်သည် အရက်နှင့် စားစရာများကို မှာနေ၏။ ထိုသူသည် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကုလားအုတ် လိုလူပေတည်း။

ကျင်းဟုတ်ကြီး သိသည်။ အသေအချာသိသည်ပေါ့။

ဤလူသည် ဤအရပ်သားပေပဲ။ ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကုလားအုတ်လိုလူမှာ စားစားသောက်သောက်နှင့်ရှိ၏။ သူသည် အမူးမလွန်သေးချေ။ ကြည့်ရုံနှင့်သိနိုင်သည်။

“အဲဒီလူကို သေသေချာချာကြည့်ပါ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါ”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်ဟာ ဒီရွာသားပဲ၊ ဒီနားမှာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ လုပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းကို တစ်ခါက စာပေးတာ ဒီကောင်ပဲ၊ နောက်ပြီး လူဖြူဖြူဝဝ တစ်ဦးနဲ့ လာစုံစမ်းသွားတာပဲ၊ မင်းနဲ့ တစ်ခါ ပတ်သက်ဖူးတော့ ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ထားတာကွ”

ရှုလန်၏ မျက်နှာမှာ အလွန်တင်းမာသွားသည်။ စစ်ကုယောင်ကို တွေ့ဆုံပေးမည်ဆိုပြီး သူမကို ညာခေါ်သွားသူမှာ ဤသူပင်မဟုတ်သလော။

သူမသည် ဝုန်းခနဲ ထလိုက်၏။

***

“ညီမ အသာနေ”

“ညီမကို ရန်စီမြို့ကို ညာခေါ်သွားတဲ့လူဟာ ဒီလူပဲ၊ ဒီလူကို သတ်မယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားတာ အခုတွေ့ရပြီ၊ သတ်မယ် သတ်မယ်”

“မသတ်နဲ့ဦး ... သူ့ကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

တန်ထင်ဟန်သည် ထိုလူအနီးသို့ လှစ်ခနဲရောက်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ”

ထိုကုလားအုပ်နှင့်တူသူသည် တန်ထင်ဟုန်ကို မောကြည့်သည်။ တန်ထင်ဟုန်ကို မြင်သည်နှင့် သူထပြေးတော့သည်။ သူမပြေးနိုင်ပါ။

တန်ထင်ဟုန်၏ လက်ထဲက သူမပြေးနိုင်ပါ။

တန်ထင်ဟုန်က လည်ကုပ်ကို ဆွဲထားပါသည်။ သူသည် ရုန်းဟ၍မပြေးနိုင်ပါ။ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဖြစ်နေပါသည်။

တန်ထင်ဟုန်က သူ့ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

တန်ထင်ဟုန်က အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“ငါတို့ ဝံပုလွေတွေအများကြီးကို သုတ်သင်လိုက်တာပါ။ ဝံပုလွေကြီး ကျောက်စင်လာတော့ လွတ်သွားတယ်။ မင်းလည်း အဲဒီပွဲမှာ ပါမသွားဘူး၊ မင်းဟာ တော်တော် တော်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်”

“ဘာလဲ ... မင်းမပါဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ကျွန်တော် မပါပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ပုံပြင်လေးတစ်ခုတော့ ငါပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား”

“နား ... နားထောင်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“တစ်ခါက ကြီးကြာငှက်တွေဟာ လယ်သမားကြီးတစ်ဦးရဲ့ စပါးခင်းကို ဝင်စားကြသတဲ့၊ အခါခါ အစားခံရတော့ လယ်သမားကြီးဟာ ထောင်ချောက်တွေထောင်သတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ငှက်ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို မိသတဲ့၊ လယ်သမားကြီးက သတ်မယ်လို့လုပ်တော့

ကျွန်တော်ဟာ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ ငှက်ပါ၊ ကြီးကြာတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးလို့ ပြောသတဲ့ ...

“အဲဒီအခါမှာ လယ်သမားကြီးက မင်းဟာ မိဘကို လုပ်ကျွေးတဲ့ ငှက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်ယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမိတ်ဆွေတွေကတော့ ငါ့စပါးခင်းကို လာစားကြတဲ့ ငှက်တွေပဲ၊ မင်းမိတ်ဆွေတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုပဲ ငါကြည့်ရမယ်လို့ ပြောပြီး ငှက်ကျားကြီးကို သတ်လိုက်သတဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေဟာ ဝံပုလွေတွေပဲကွ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဝံပုလွေမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဖြန်း ...”

သူသည် တစ်ဖက်သို့ လည်ဆင်းသွား၏။ ရှုလန်က သူ့ပါးကို ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူဟာ ငှက်ကျားမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြာပဲ၊ သူဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝံပုလွေပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ဝံပုလွေမို့လို့ ညီမကို လိမ်ညှာပြီး ဝံပုလွေတွေဆီ ခေါ်သွားတာပေါ့”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် မှား ... မှားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အသက် ချမ်း ... ချမ်းသာပေးပါခင်ဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်က ရယ်သည်။

“မင်းဟာ ဝံပုလွေပဲ၊ ညီမပြောတာ မှန်နေပြီ”

“အသက်ချမ်းသာပေးပါ ခင်ဗျာ၊ အသက်ချမ်းသာပေးပါ ခင်ဗျာ”

ရှုလန်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ဒီကုလားအုပ်လို လူကို သူ သတ်ချင်နေသည်။

“ရွမ်း...”

“အမယ်လေးဗျ”

ရှုလန်သည် ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်သံ၊ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး လန့် သွားသည်။

ကုလားအုပ်လို လူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လိမ့် ကျသွားသည်။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

ရှုလန်သည် နောက်ထပ်ရိုက်ရန် ကျာပွတ်ကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်း နေသည်။

“ရွမ်း...”

“အမယ်လေးဗျ”

“ရွမ်း...”

“အမယ်လေးဗျ”

ဤသို့သော ရှုလန်က ဆက်တိုက်ရိုက်နေလျှင် ကုလားအုတ် လို လူသည် သေသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့ကို မယူကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ညီမ... တော်တော့၊ ဒေါသကို ထိန်း၊ အစ်ကို စစ်မေးစရာ ရှိသေးတယ်”

ရှုလန်သည် သူမ၏ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်ရ၏။

သူတို့သည် ရှုလန်ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြောက်လန့်၍သာ သူမကို မစော်ကားရဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုလန်သာမဟုတ်ဘဲ အခြား မိန်းကလေးဖြစ်က ရေတိမ်နစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လင်ပိန်းရှောင်ပါ”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“အတည်တကျ အလုပ်အကိုင်မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သူများခိုင်း တာတွေကို လုပ်တာပါ၊ အခကြေးငွေပေးရင် လုပ်ပေးတာပါပဲ၊ ဝံပုလွေတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းကြတာပါ”

“မင်းကို ဝံပုလွေတွေက ပင်တိုင်ခိုင်းနေတာပေါ့”

“ဗျားသောအားဖြင့်တော့ ဝံပုလွေက ခိုင်းတာပါ ခင်ဗျာ”

“အဲဒီ ဝံပုလွေတွေကော...”

“သေကုန်ပြီလို့ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ညာပြီး ခေါ်သွားတဲ့ ကျာပွတ်မယ်နဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်တို့က သတ် သွားတယ်လို့ ပြောပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မသေဘဲ ကျနုနုနေတဲ့လူတွေတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူ တွေ ကျန်သလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“သိ... သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ပြော”

“ဆရာ ... ဆ ... ဆရာကြီး ကျောက်စင်လားနဲ့ ကျွန်တော် ပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဝံပုလွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မထူးပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာ ဝံပုလွေတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ လူပါ။ ဝံပုလွေ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မငြင်းပါနဲ့၊ အင်း ... အဲဒီလို ငြင်းနေရင် ငါ့ချစ်သူက မင်းကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်နေတာ၊ ငါ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် မင်းဟာ အမှုန့်ဖြစ်သွားပြီ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို သနားပါခင်ဗျာ”

“အေးပါ ... ငါက သနားတတ်ပါတယ်၊ မင်းကို အသက်ချမ်းသာပေးမှာပါ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွား၏။ သူ့အသက်ရှင်ခွင့်ရမည်ဆိုသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ပြောသည်။

“တကယ်လား ခင်ဗျာ”

“တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မေးတာကိုတော့ မှန်မှန်ဖြေရမယ်”

“ဖြေ ... ဖြေပါမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... မင်းဆရာကြီး ကျောက်စင်လား ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

“မင်း မသိဘူးလို့ မပြောနဲ့၊ မင်းမသိဘူးပြောရင် မင်းကို

ငါသတ်ရမှာပဲ၊ မင်းကို ငါ့ချစ်သူလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရမှာပဲ”

တန်ထင်ဟုန်က အေးစက်စွာ ပြောလေ၏။

“လိမ်ပြောဖို့လည်း မကြံနဲ့၊ လိမ်ပြောပြီးရင်တော့ မင်းတခြားကမ္ဘာကို ထွက်ပြေးပေးတော့၊ မိသွားလို့ကတော့ အသေပဲ၊ မင်း ငါပြောတာတွေကို နားလည်သလား”

“နား ... နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ ကျောက်စင်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့မေးရိုးကို ညှစ်၍ မေးလိုက်သည်။

သူသည် ပါးစပ်ဟ၍ မပီမသပြော၏။

“နီ ... နီ ... ပီ ... ဒေါ ... မှာ”

“ဘာတွေလဲ ... ပြန်ပြောစမ်း၊ ပီပီသသ ပြောစမ်း”

“ကျွန် ... တော့် ... ပါး ... ပါးစပ်”

တန်ထင်ဟုန်သည်သူ့လက်ညှစ်ထားမိသည်ကိုသတိရသွား၏။

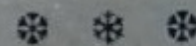
“ဟုတ်သားပဲ”

သူသည် မေးရိုးညှစ်ထားသည့် လက် ဖြေလျော့ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ လင်ပိန်းရှောင် စကားပြော၍ ရပေတော့မည်။

“ပြန်ပြော ... ခုနက မင်း ဘာပြောတာလဲ”

လင်ပိန်းရှောင်သည်သူ၏မေးရိုး နာကျင်သွားသဖြင့် လက်ဖြင့် ပွတ်နမိသည်။

တန်ထင်ဟုန်၏ အတွင်းအားမှာ မြင့်မားလှသည်။ သူသည် ဒေါသဖြင့် မဆင်မခြင် ညှစ်လိုက်မိသဖြင့် လင်ပိန်းရှောင်မှာ မေးရိုးကြေကွဲမတတ် နာကျင်ခဲ့ရသည်။

သူသည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မေးရိုးကိုသာ ပွတ်နေမိသည်။

“ကျောက်စင်လား ဘယ်မှာလဲ”

တန်ထင်ဟုန်က မေးလိုက်၏။

“နေ ... နေပြည်တော်မှာလို့ ပြော ... ပြောကြပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒီသတင်းကို ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် အတိအကျသိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ဂိုဏ်းမှာ အရေးပါတဲ့လူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်းကြားလို့ ပြောတာပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းက အခုကတည်းက ကြိုကာထားတာပေါ့”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် သတိထားသလောက်ကို ပြောတာပါ”

“ထားတော့ ... နေပြည်တော် ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ နေပြည်တော်မှာတော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် နေပုံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အဲဒီနေရာကို ပြောမှ ငါသိရမှာပဲ”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး ဆရာ”

“မင်းကတော့ ဇက်ကောင်းလို့ ဓားတောင်းနေပြန်ပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် မသိလို့ မသိဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ နေပြည်တော်မှာ သူ့ဆရာကြီးဆိုတာ ရှိတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဘယ်လို ...”

“အဲဒီလို ပြောသံကြားရတာကတော့ ကျောက်စင်လားရဲ့ ဂိုဏ်းကြီး မပြိုကွဲခင်ကပါ၊ သူ့လက်ရုံးတပည့် တစ်ယောက်ကို ပြောနေသံကြားရတာပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဖက်လုပ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါတော့ ယုံပါ”

တန်ထင်ဟုန် စဉ်းစားသည်။ ဤလူ၏စကားမှာ အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤလူသည် ဤရွာ၌သာ လူရှုပ်လူပွေ လုပ်နေသူဟု ကျင်းဟုတ်ကြီးက ပြောခဲ့သည်။ သူသည် ဝံပုလွေများထဲ၌ အရေးမပါသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းကြားရသမျှကိုပဲ ပြန်ပြောပါဦး”

“ဆရာကြီးဆိုတာ နေပြည်တော်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဆရာကြီးဟာ စားသောက်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်တောင် ပိုင်တယ်၊ နေပြည်တော်က စားသောက်ဆိုင်ဆိုတော့ ကြီးကျယ်တယ်၊ ရောင်းကောင်းတယ်လို့လည်း ပြောနေကြပါ၊ ကျွန်တော် ဟကယ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာကြီး ကျောက်စင်လား ပြောနေသံကို ကြားရတာပါ”

“အင်း ... အင်း ... ဆရာကြီးဆိုတဲ့လူကို ခုံစမ်းရဖို့ နီးစပ်တော့လာပြီ၊ သူ့နာမည်ကိုများ မပြောမိဘူးလား၊ နာမည်သိရရင်တော့ ခုံစမ်းရလွယ်ကူသွားတာပေါ့၊ နည်းနည်းလောက်တော့ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ သူ့ဘာတွေ ပြောဖူးသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါဦး”

လင်ပိန်းရှောင်သည် အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေ၏။

မျက်မှောင်ကြီးကြွတ် စဉ်းစားနေသည်။

“သူ... နာမည်... သူ့နာမည်”

“အေး... နာမည်... သူ့နာမည်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်”

“စဉ်းစားနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သူက ဝံပုလွေနက် ကျောက်စင်လား၊ သူ့ဆရာကြီးနာမည်က အဲဒီနာမည်နဲ့ ဆင်တူသလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်... ကျွန်တော် ပါးစပ်ဖျားကလေးတင် မေ့နေပါတယ်”

“မြေခွေးလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“စဉ်းစားပါဦးကွာ”

တန်ထင်ဟုန်သည် လင်ပိန်းရှောင်ကို စိတ်ကုန်လာသည်။ နာမည်ကို မေးနေသတဲ့။ သူသည် တိရစ္ဆာန်နာမည် ပေါင်းစုံကို ရွတ်ပြလိုက်၏။

“ကျားကွာ၊ ခြင်္သေ့ကွာ၊ မျောက်ကွာ၊ ဆင်ကွာ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကွာ၊ ကဲ... ငါသိသလောက်တော့ တိရစ္ဆာန်နာမည်တွေ ကုန်ပြီ” တန်ထင်ဟုန်က စိတ်တိုတိုနှင့် ရွတ်ပြလိုက်၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဆရာက ရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ၊ ရယ်စရာပြောရင် အသက်ရှည်တယ်”

တန်ထင်ဟုန် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ မိမိအပေါ် ရောက်နေသည့်

သေမင်းကို လင်ပိန်းရှောင်သည် ရယ်မောလှောင်ပြောင်ဝံ့သည်။ သူသည် လင်ပိန်းရှောင်၏ အကြောတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“အ... အ... အ”

“အ... အ... အ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် ထွန်ထွန်လူးအော်ဟစ်နေတော့သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

“မင်း အဲဒါ ပဏာမပဲ၊ ငါ့ကို လှောင်ပြောင်ရင် အဲဒီလိုပဲ ခံစားရမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်နောက်ရင် မင်း သေပြီသာမှတ်ပေတော့”

“အ... အ... အ”

တန်ထင်ဟုန်သည် နာကျင်စွာ အောင်ဟစ်နေသည့် လင်ပိန်းရှောင်ကို အကြောဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟင်း...”

လင်ပိန်းရှောင်သည် သက်ပြင်းချပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေသည့် နဖူးပြင်ကို လက်ဖြင့်သုတ်လိုက်၏။

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်ကို သည်းခံပါ ဆရာ၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာကို နောက် မနောက်တော့ပါဘူး”

“ကဲ... မင်း စဉ်းစားစမ်း”

“အစ်ကို... သူ့ကို ဒီလိုခွင့်လွှတ်ထားရင် သူ တောပြောတောင်ပြော ပြောနေမှာပဲ၊ သူ့လက်ချောင်းတွေကို တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ချိုးပစ်လိုက်ရင် မပြောဘဲ နေဝံ့မှာမဟုတ်ဘူး”

လင်ပိန်းရှောင်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။
လက်တကားကားဖြင့် တောင်းပန်တော့သည်။

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရလို့ပါ၊
ကျွန်တော် ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ ဆရာ
ရယ်”

သူသည် ရှုလန်ကို ကြည့်ပင်မကြည့်ဝံ့ချေ။ ရှုလန်ကို အသေ
ကြောက်သည်။ ရှုလန်အပေါ် မိုက်မှားခဲ့သည့်အပြစ်မှာ သေလောက်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ဝံပုလွေများ၏ ရှန်စီမြို့နေအိမ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက်
သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန် အကြောင်းကြားခဲ့ရသည်မှာ ကြက်သီးထ
လောက်ပေသည်။ ရှုလန်ကို တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်ခဲ့ချေ။

“ပြောစမ်း... မင်းလက်ကို ချိုးပစ်မယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ရပါပြီ”

“ပြော... မပြောရင် လက်ကိုအချိုးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝက်... ဝက်... ဝက်ဝံကြီးတဲ့ ခင်ဗျ”

မောပန်းနွမ်းလျော့ ပြောလိုက်၏။

အခန်း(၆၀)

သိုင်းလောကရဲ့ စားဘုရင်

တန်ထင်ဟုန်သည် စဉ်းစားလိုက်၏။ ဤသူများသည် အင်
အားကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်အမည်များကို နှစ်သက်တတ်ကြသည်။
ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“မင်း... သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူ့နာမည်က ဝက်ဝံကြီး မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဘာလဲကွ... မင်း အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့”

“မလုပ်ရဲပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဝက်ဝံကြီးဆိုတာ သူ့ရဲ့ စားသောက်
ဆိုင်အမည်ပါ၊ နေပြည်တော်မှာရှိတဲ့ ဝက်ဝံကြီး စားသောက်ဆိုင်ဟာ
နာမည်ကျော်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ ဆရာကြီးဆိုတာကို
မေးရင် ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ”

လင်ပိန်းရှောင်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ရှင်းပြလေသည်။

“ကောင်းပြီ... အခုတော့ မင်း အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်

မယ်၊ သတင်းစုံစမ်းပြီး အမှားဖြစ်နေရင်တော့ မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားပေတော့ ...”

“ဖြောင်း ...”

“ဝုန်း ...”

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားပြန်လေ၏။

သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်က ဒုတိယအကြိမ် ပါးရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပိုနာသည်။ ပါးစပ်မှ သွေးများကျလာ သည်။ သွားသုံးချောင်းလည်း ထွက်သွားသည်။

လင်ပိန်းရှောင်သည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ထထိုင်လိုက် သည်။ ပါးစပ်မှ သွေးများကို သုတ်သည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဆရာတို့ ဆရာမတို့ သိချင်ကဲ့ အဖြေ စကားလည်း ဆုတ်ပြောတာပဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို”

“ဪ ... ရှင်ကံ ပါးရိုက်တာ မကျေနပ်ဘူးလား။”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဖြေလျက်သားနဲ့ ...”

“ရှင့်ကို ဘာကြောင့်ရိုက်သလဲဆိုတာ သိချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ် လား။”

လင်ပိန်းရှောင် ခေါင်းငုံ့နေလေ၏။

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ရှင်ဟာ ဝက်ဝံကို ဝက်ဝံလို့ တစ်ခါတည်း မပြောဘူး၊ ဝက် ဝက် ဝက်လို့ သုံးခါပြောပြီးမှ ဝက်ဝံကြီးလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့က ပထမတော့ ဝက်များလားလို့ အမှတ်မှားသွားတယ်၊ နောက်မှ ဝက်ဝံကြီးဆိုတာ

သိရတယ်၊ ရှင် တစ်ချက်တည်း အရိုက်ခံရတာ သက်သာတယ်မှတ်၊ သုံးချက်ရိုက်ပြီး သွားကိုးချောင်းထွက်သွားအောင် ရိုက်ဖို့ကောင်း တယ်” *

“မ ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရှုလန်သည် ဒေါသမပြေနိုင်သေးပေ။ အမှတ်သညာကြီးသည်။ တန်ထင်ဟုန်သာမရှိလျှင် မူချ အသေသတ်မည်သာ ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန် ကြားကခံနေသဖြင့် စိတ်ရှိုလက်ရှိ မလုပ်သာဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ...”

“မင်းသွားလို့ရပြီ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အလုပ်တွေကို မင်း ကြပ် ကြပ်လုပ်၊ မင်းခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲမယ်၊ သွားပေတော့ ...”

ရှုလန်က ကဲ ... ဆိုပြီး သွားခွင့်ပေးမည်အပြုတွင် တန်ထင် ဟုန်က သူ့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ လင်ပိန်းရှောင်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ တစ်ကြိုးတည်း ထွက်ပြေးလေတော့၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့နောက်သို့ ရောက်လာသည့် ကျင်းဟုတ် ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့သွားဖို့သင့်ပြီ၊ ဦးကျင်းဟုတ်ကို နှုတ်ဆက် ပါတယ်”

“မင်းတို့ သူ့ကိုမေးစမ်းလို့ ရသွားပြီလား၊ သူ ပြောတော့

ပြောနေတာပဲ၊ ကြောက်နေတော့ ပီပီသသ မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းတို့သိချင်တာ သိရပြီလား”

“သိချင်တာ မသိရရင် ဒီကောင် သေသွားမယ်၊ ကျွန်မက သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးမရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မကို ညာခေါ်သွားတာ ဒီကောင်လေ၊ စစ်ကုယောင် ရှန်စီမြို့မှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး ညာခေါ်သွားတာ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ရယ်မောလေတော့၏။

“ဒါကတော့ ကလေးမရယ်၊ နင်က မဆင်ခြင်ဘဲ လိုက်သွား မိတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ခုမှ သတ်လိုက်တာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင်တော့ အသေပဲ”

စူလန်သည် သူမ၏ ကျာပွတ်ကို ခေါက်၍သိမ်းဆည်းလိုက် သည်။

“လိဖူးယုံ ... ဒီကောင်က ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ”

“ဒီကောင်က ဂိုဏ်းမရှိပါဘူး၊ ကြမ်းပိုးသူခိုးလို လူတစ်ယောက် ပါ၊ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတွေက သူ့ကို သတင်းစုံစမ်းခိုင်းတာ၊ ဘာညာလုပ် ခိုင်း၊ ဒီလောက်လေးတွေ လုပ်ခိုင်းတာပါ၊ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ပေးတာပေါ့၊ လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်ပါ ဦးကြီးကျင်းဟုတ်ကြီးရယ်”

“အေးလေ ... ငါလည်း အဲဒီလို သိထားတာပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဟင်”

ကျင်းဟုတ်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ လှည့်နေလေ ရာ တစ်စုံတစ်ခုကိုမြင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

တန်ထင်ဟုန်သည် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်၏။ သို့သော် မမြင် လိုက်ရပေ။

“ဘာလဲ ... ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာကိုမြင်လိုက်ရ သလဲ”

“လူ ... လူတစ်ယောက်ကွ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မင်းကိုလည်းမြင်ရော လှည့်ပြေးသွားတာပဲကွ”

“ဟုတ်လား ...”

တန်ထင်ဟုန်သည် ချက်ချင်းလှည့်ပြေးတော့သည်။ ထိုသူကား မြင်းစီး၍ပြေးလေပြီ။ ထိုသူကို ဖုန်မှုန့်များကြား၌ ပျံ့ပျံ့ကလေးသာ တွေ့ရတော့သည်။

“ဘယ်သူလဲဟ ...”

“မသိဘူးကွ၊ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ”

သူတို့သည် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပန်းတစ်ဖွင့် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

သူတို့သည် မြင်းဖြူကြီး နှစ်စီးတို့သည် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း လွန်းသဖြင့် ပြေးလွှားရာ၌ တက်ညီလက်ညီရှိလေသည်။

မကြာမီ သူတို့မြင်းပြေးရာ လမ်းခုလပ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက် တားဆီးနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ မြင်းစီးသူတစ်ယောက် ရပ်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

သူတို့သည် မြင်းစီးသမားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသော ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလေ၏။

ထိုသူသည် တန်ထင်ဟုန်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

“ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်မှတ်တယ်”

တန်ထင်ဟုန်ကလည်း ပြန်လည်၍ ဂါရဝပြုလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... စစ်ကုယောင်ပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ကျုပ်ဟာ တစ်ကိုယ်တော် ဓားသမား ချိုယောင်ပန်းပါ၊ ခင်ဗျား စာပေးထားတာ မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဪ ...”

စစ်ကုယောင် စိတ်ညစ်သွားလေ၏။ တစ်ကိုယ်တော်ဓားသမား ချိုယောင်ပန်းသည် သူနှင့် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်၍ ပညာမလွယ်ရန် စာရေးတောင်းဆိုထားသည်။

သူက သူ့ကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ရှိနေသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ပါမည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ထားပါဟု တောင်းဆိုထားသည်။

ယခု တစ်ကိုယ်တော် ဓားသမား ချိုယောင်ပန်းကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီ။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ကျုပ်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆောင်ရွက်စရာတွေ ရှိနေလို့ ခင်ဗျားကို ဆိုင်းငံ့ထားတာပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပညာမလွယ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတောင် ကျုပ်ကိစ္စက တစ်ဖက် ဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခင်ဗျား ဆိုင်းငံ့တာကြာနေပါပြီ၊ ကျုပ်မှာလည်း ဆောင်ရွက်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျား စောင့်ဆိုင်းထားတာကလည်း အကန့်အသတ်မရှိဘူး”

“ကျုပ်ကိစ္စကလည်း အကန့်အသတ်မှ မရှိတာဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်က မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“ခင်ဗျားကိစ္စက နှစ်တစ်ရာကြာနေရင် ကျုပ်က နှစ်တစ်ရာ စောင့်နေရမှာလား”

ထိုအခါ ရွလန်က ဝင်ပြော၏။

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ရှင်၊ အခြေအနေကမှ မပေးဘဲ၊ ရှင်စောင့်ရမှာပေါ့”

ထိုအခါ ဓားသမားချိုယောင်ပန်းက ခက်ထန်စွာ ပြောလေ၏။

“ဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဝင်မပါနဲ့”

ရွလန်သည် တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။

ချိုယောင်ပန်းသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရွမ်း ...”

သူသည် ဓားကို လေထဲငှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝိုး ... ဝိုး”

ဓားလေတိုးသံသည် တဝိုးဝိုးမြည်သွားလေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပညာဖလှယ်ရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျား မကြိုက်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ရှုလန် နောက်ဆုတ်နေလိုက်ပါ၊ ညီမ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ဓားချင်းယှဉ်မယ်၊ ဒါဟာ တရားသေ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းပဲ၊ ခုလိုကြုံနေရမှတော့ အစ်ကို မငြင်းချင်တော့ဘူး”

တစ်ကိုယ်တော် ဓားသမား ချိုယောင်ပန်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

သူတို့ဆုံတွေ့သည့်နေရာမှာ နေရာကောင်းဖြစ်သည်။

သစ်တောစပ်၌ ဖြစ်သည်။

ဓားသမားချိုယောင်ပန်းသည် နေရာကောင်း၌ ရွေးစောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုလန်သည် ဤသို့သော် စိန်ခေါ်ပွဲပေါင်း မြောက် မြားစွာကို တွေ့ကြုံဖူးသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စိန်ခေါ်ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တန်ထင်ဟုန်၏ မြင်းနိမကို ဆွဲပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်... ဝှစ်”

“ရွမ်း... ရွမ်း”

တန်ထင်ဟုန်မှာ ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဖြစ်၍ သူ၏ဓားညီနောင်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ဓားနှစ်လက်သမားနှင့် ဓားတစ်လက်သမားတို့ ကျားနှင့်ဆင်လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြလေပြီ။

ချိုယောင်စန်း၏ ဓားကွက်များမှာ ကြမ်းတမ်းလှသည်။ အလွန်လည်းမြန်သည်။ ဓားချက် ဓားကွက် သွက်လက်လှသဖြင့် တန်ထင်ဟုန်သည် အထင်မသေးဝံ့တော့ချေ။

တွေ့စကတော့ သိပ်အထင်မကြီးလှပေ။

ယခုတော့ ဂရုစိုက် ရှောင်တိမ်းနေရသည်ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်တော် ဓားသမား ချိုယောင်ပန်း၏ အစွမ်းမှာ မသေးလှဟု သိနိုင်သည်။

ယောင်ပြ ဓားကွက်များလည်း ရှိသည်။ ခုတ်မညှိဟန်နှင့် ထိုးသွင်းလိုက်သည့် ဓားချက်များ၊ ထိုးသွင်းမညှိဟန် ပြုလုပ်ပြီးမှ ကွက်လိုက်သည့် ဓားချက်များနှင့် လွန်စွာသွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။

ချိုယောင်ပန်း၏ ဓားချက်တစ်ချက်သည် တန်ထင်ဟုန်၏ လည်ပင်းနားက ဖြတ်သွားသည်။ တန်ထင်ဟုန်က ငဲ့ရှောင်လိုက်၏။

ထိုဓားချက်သည်ပင် ပက်ပြီး ထိုးသွင်းလာပြန်သဖြင့် တန်ထင်ဟုန် နောက်ကျွမ်းပင်၍ ရှောင်လိုက်ရပြန်သည်။

သိုင်းလောက ဓားဘုရင် ဆက်တိုက် ရှောင်တိမ်းနေရ၏။ သူသည် ‘သိမ်းစွန်ကြွေလိုက် ဓားကွက်ဖြင့် ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက် နေသဖြင့် တန်ထင်ဟုန်မှာ ဆက်တိုက်ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

“ထန်း... ထန်း... ထန်း”

တစ်ကြိမ်တွင်တော့ တန်ထင်ဟုန်က ဓားနှစ်လက်ဖြင့် သူ့
ဓားကို ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ချိုယောင်ပန်း၏ လက်များ ထုံကျဉ်သွားလေသည်။

တန်ထင်ဟုန်၏ အတွင်းအားသည် လွန်စွာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပါကလားဟု နားလည်သွားသည်။

သူသည် သတိထား၍ ထိုးခုတ်လာသည်။ သူသတိထားလာ
သောအခါ တန်ထင်ဟုန်က တိုက်စစ်ဆင်လာတော့၏။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

ဓားနှစ်လက်သည် သူ့ခေါင်းကို ဆက်တိုက်ဖြတ်သည်။ တစ်
ကြိမ် ရှောင်လိုက်သောအခါ နောက်ဓားတစ်လက်သည် ငုံ့ရှောင်နေ
သည့် နေရာသို့ တိုက်ဖြတ်လေသည်။

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်၏ ဓားက ရပ်မနေပေ။ လဲချသည့်
နေရာသို့ ချက်ချင်း တိုးဝင်လာသောအခါ သူလိုမ့်၍ရှောင်ရပြန်တော့
သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ ဓားကွက်များသည် အကွက်တစ်ရာခန့်
တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်ယောက်၏
ဓားချက်များသည် တစ်ယောက်၏ သေကွင်းဆီသို့ တိုးဝင်လာကြ
သည်။

ထိုအခါ အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းကြရသည်။ နှစ်ဦးစလုံး
မပေါ့ဆရဲကြပေ။

သို့သော် ကြာလာသောအခါ တန်ထင်ဟုန်က အသာစီး ရလာ
လေသည်။

ဓားတစ်လက်သမားသည် သိုင်းကွက် သိပ်ကောင်းနေလျှင်
တော့ ဓားနှစ်လက်သမားကို ယှဉ်ပြိုင်ကောင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်။

သိုင်းကွက်များ သိပ်မကောင်းဘဲနှင့်တော့ ဓားနှစ်လက်သမား
ကို မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဓားတစ်လက်သမားသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် တိုက်ခိုက်သကဲ့
သို့ ရှိပြီး ဓားနှစ်လက်သမားက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သလို
ရှိနေသည်။

ခုတ်၊ သွင်း၊ ထိုး၊ ကွက် ဓားချက်များလည်း မတူပေ။ ဓား
နှစ်လက်သမားက ပို၍အသာစီးရသည်။ ထို့ကြောင့် ကြာလာလေလေ
ဓားတစ်လက်သမား၏ သိုင်းကွက်များသည် ထပ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ အရှုံးအနိုင် ပေါ်လာတော့သည်။

ဓားနှစ်လက်သမား တန်ထင်ဟုန်ကတော့ သိုင်းကွက်အသစ်
များဖြင့် ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လေရာ ဓားတစ်လက်သမား ချိုယောင်
ပန်းမှာ ခံစစ်ချည်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

‘မုန်တိုင်းတိမ်နှင့်’ သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သောအခါ ချိုယောင်
ပန်းမှာ မခံနိုင်ချေ။ ဆက်တိုက်ပင် နောက်ကျွမ်းပစ်နေရတော့သည်။
ထိုစဉ် တန်ထင်ဟုန်က ပြင်းထန်စွာ ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ထန်း...”

“ချွမ်း... ချလမ်း”

ချိုယောင်ပန်း၏ ဓားမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

“ဟင်း...”

တန်ထင်ဟုန်သည် သက်ပြင်းချပြီး သူ၏ဓားညီနောင်ကို နောက်ကျောရှိ ဓားအိမ်ထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်တော့သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွှဲနေသည်။

“ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား။”

ဓားပညာ ဖလှယ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အသေအကျေ ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်၍ သေနိုင်သည်။ သေသည့်အတွက် မည်သူကမျှ အပြစ်တင်နေ မည် မဟုတ်ချေ။

သတ်သူကိုလည်း မည်သူမျှအပြစ်မတင်ချေ။ ယခုလည်း ချိုယောင်ပန်း သေလူဖြစ်သွားလေပြီ။ ဓားလောက၏ ထုံးစံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တန်ထင်ဟုန်က မသတ်ချေ။ သူသဘောထားကြီးမှု ကို ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ ချိုယောင်ပန်းသည် ဖုတ်ဖက်ခါ ထလာ လေသည်။

“ကျုပ် ကျေနပ်ပါပြီ”

ချိုယောင်ပန်းသည် သူ့ဓားကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် လက်ခံလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ပြိုင်

ဘက်မဲ့ ဓားဘုရင်ပါ”

သူသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး သူ့မြင်းပေါ် ခုန်တက်၍ အပြင်း စီးနင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရှုလန်သည် မြင်းကြီးကို ဆွဲပြီး တန်ထင်ဟုန်အနီးသို့ လာလေ သည်။

ရှုလန်က

“သူ စိတ်ကျေနပ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်စိတ်ကျေနပ်သွားပြီလေ၊ သူ့လည်း အပြစ်မတင် ပါဘူး၊ ဒါဟာ ထိပ်တန်းတက်လာမယ့် သိုင်းသမသားတွေဟာ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ရှိတတ်တယ်၊ ခုတော့ သူပြန်လေ့ကျင့်ဦးပေါ့”

တန်ထင်ဟုန်သည် မြင်းနီမပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် မြင်းကိုယ်စီ စီးလျက် ခရီးပြင်းနှင်လာကြလေတော့သည်။ သူတို့သည် အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်းဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာကြ သည်။ မြင်းကြီးများသည် သူတို့သခင်များကို လိုရာပို့ဆောင်နေကြ သည်။

ထမင်းတစ်အိုးကျက်ခန့် ကြာသောအခါ ခရီးအတော်ပေါက် လာကြသည်။

သူတို့သည် မြင်းနှစ်ဦးကို ယှဉ်မောင်းရင်း ကားပြောကြလေ သည်။

“အစ်ကို ညီမတို့ ခရီးတော်တော်ပေါက်လာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ခရီးပေါက်လာပြီ”

“ညီမတို့ ခရီးတစ်ထောက် နားကြရအောင်၊ မြင်းတွေကိုလည်း အနားပေးရင်းပေါ့”

၄၈ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“နားလေ ... ညီမနားရင်နားပေါ့၊ ဟောဟိုရှေ့က သစ်ပင်ကြီး
အောက်မှာ နားကြမယ်နော်”

“သဘောလေ”

သူတို့သည် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဖက်နိုင်သော သစ်ပင်
ကြီးဆီသို့ မြင်းများကို မောင်းလာကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးမှာ အရိပ်
အာဝါသ အလွန်ကောင်းသည်။

မည်သည့် အပင်မှန်းတော့ မသိကြသေးပေ။ အဝေးမှသာ
ကြည့်ကြရခြင်းဖြစ်၍ မည်သည့် အပင်မှန်း မသိနိုင်သေးပေ။

အခန်း(၆၁)

ရန်သူများ လိုက်လံခြင်း

သူတို့သည် သစ်ပင်များ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်ရှိသော နေရာများမှ
ဖြတ်သန်းလာကြသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်များ မလွတ်လှချေ။

တန်ထင်ဟုန်သည် ဆယ်နှစ်အတွင်း၌ အတွေ့အကြုံများစွာ
ရခဲ့ရာ မျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ရန်သူများကို ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မည်
သည့် ရန်သူကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြချေ။

သူတို့သည် မကြာမြင့်မီပင် ထိုအရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော
သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုသစ်ပင်ကြီးကား ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးတည်း။

ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ အခြားအပင်များနှင့် လုံးဝမတူ
ချေ။ နေစက်နေပြောက် တစ်ပြောက်မျှ မထိုးဘဲ ရှိနေသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးမှာ ထီးထီးကြီး ပေါက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ ထိုသစ်ပင်သာရှိသည်။

သစ်ပင်များ ရှိသော်လည်း အဝေး၌သာ စုစုအုပ်အုပ် ပေါက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ပင်တည်းရှိသဖြင့် ပြင်းထန်သည့် လေတိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးမှာ အုံလိုက်ကျင်းလိုက် ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ ကြည့်၍တော့ ကောင်းသည်။

သစ်ပင်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား မြက်ခင်းများဖြစ်၏။ ထိုမြက်ခင်းများသည် အစိမ်းကွက်၊ အဝါကွက်များ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုမြက်ခင်းများမှ လွန်သောအခါမှ သစ်ပင်များ စုစုအုပ်အုပ် ပေါက်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေမွန်းတည့်ချိန် မဟုတ်သော်လည်း အရိပ်မရသေးသော နေရာများ၌ ပူပြင်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်ရောက်မိသည်နှင့် သူတို့ အေးမြသွားလေ၏။

ရှုလန်သည် အရိပ်အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ နုနဲဆင်းလိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။

သူ့ချစ်သူသည် အေးရိပ်သာယာအောက် မြန်မြန်ဝင်ရောက်နေချင်ပြီကို သိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီမရဲ့၊ မြင်းတောင် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မရောက်သေးဘူး အတင်းဆင်းရတယ်လို့...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်ဟာ သိပ်အေး

တာပဲ အစ်ကို၊ ညီမ နားချင်နေတာ ၊ အရိပ်ကြောင့်ပဲ၊ အဝေးက ကြည့်တာနဲ့ ဒီအပင်ကြီး အရိပ်ကောင်းမယ်ဆိုတာကို သိသာတယ်” တန်ထင်ဟုန်လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“အင်း... ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နားကြတာပေါ့ ညီမရယ်၊ ကြာကြာနားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ အစ်ကိုတို့ စုံစမ်းရမယ့်တာဝန်ကလည်း ရှိသေးတယ်”

“အင်း... အစ်ကိုကလည်း နားတောင်မနားရသေးဘူး၊ ခရီးဆက်ဖို့ ပြောနေတယ်၊ မရဘူး... ညီမတော့ အမောပြေအောင် နားမယ်”

ရှုလန်သည် သစ်ပင်အောက်၌ အိပ်လိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် ရှုလန်ဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှုလန်က မေးသည်။

“အစ်ကို... ချိုယောင်ပန်း အစ်ကိုကို ချိန်းထားတာ ကြာပြီလား”

တန်ထင်ဟုန်က သက်ပြင်းချသည်။

“ကြာပြီပေါ့ ညီမရယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သူစိတ်မရှည်ဘူးဆိုလည်း စိတ်မရှည်ချင်စရာပါ၊ သူဘယ်လောက် စောင့်ရမယ်ဆိုတာ သိနေရင်တော့ သူစိတ်ရှည်ချင် ရှည်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ဘယ်နှစ်နှစ် စောင့်ရမယ်မှန်း သူမသိတော့ သူ စိတ်မရှည်တော့ဘူးပေါ့၊ အစ်ကိုကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာ ကြာပြီနဲ့တူတယ်”

“ညီမစိတ်ထင်တော့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး ဆိုင်ပေါက်မှာ မြင်လိုက်တာ သူလိုထင်တယ်”

တန်ထင်ဟန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင် ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက အစ်ကိုကို ရှောင်ပြေးနေတဲ့ လူမှမဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ချင်တဲ့လူ၊ ဘယ်နေရာမှာတွေ့တွေ့ အစ်ကိုကို သူမမူဘူး၊ သူက ယှဉ်မယ့်လူကိုး”

“အစ်ကို ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး တွေ့လိုက်တဲ့လူဟာ မြင်းနဲ့ထွက်ပြေးသွားတာ အတော့်ကို ဝေးနေပြီ။ သူတော့မဟုတ်ဘူး၊ တခြား ရန်သူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သူ့ဓားသိုင်းပညာက မဆိုးဘူးနော်”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှားအယွင်းမရှိရင် ညီမတောင် သူ့ကို ယှဉ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ညီမလည်း ထင်တယ်”

သူတို့သည် ချိုယောင်ပန်း၏ သိုင်းပညာကို ဝေဖန်နေကြသည်။

တန်ထင်ဟန်က ချိုယောင်ပန်း၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို ဝေဖန်ထောက်ပြနေသည်။

ထိုစဉ် ရှုလန်သည် နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်လာသည်။

ရှုလန်၏ အထက်မြက်ဆုံး စွမ်းရည်ကို တန်ထင်ဟန် မသိချေ။ ရှုလန်၏ စွမ်းရည်ကား အနံ့ခံကောင်းခြင်းတည်း။

“ညီမ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူ ... လူ ... လူ”

“ဘာလူလဲ ညီမရဲ့”

“အနံ့တွေက များတယ်၊ လူများတယ်၊ ရန်သူတွေဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ဒီလောက်လူများဖို့ မကောင်းဘူး”

“သေချာလှချည်လား ညီမရဲ့”

“သိပ်သေချာပါတယ်”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟန်သည် မတ်တတ်ထကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အဝေးရှိ သစ်ပင်တစ်ခုမှ မြင်းစီးသမားများ ပြေးထွက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ရန်သူများ ဖြစ်သည်ကိုကား သံသယရှိရန် မလိုချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူတိုင်း၏ လက်ထဲ၌ လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသောကြောင့်တည်း။

ရန်သူ၏ မြင်းများသည် သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။ တန်ထင်ဟန်သည် ရန်သူများကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဒီရန်သူတွေက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ အစ်ကိုလည်း ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကြည့်လာတာပဲ၊ ရန်သူ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါဘူး၊ ညီမက တကယ် အနံ့ခံကောင်းတာပဲ”

တန်ထင်ဟန်သည် ရှုလန်ကို ချီးကျူးလိုက်၏။

“အင်း... ခုမှ ပြေးလို့လည်း လွတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုခံရတော့မှာပဲ”

သူ့ဘေးမှ ရှုလန်သည်လည်း ရန်သူများကို ကြည့်နေသည်။

“ရန်သူက များလှချည်လား”

“ကျောက်စင်လားတို့လောက်တော့ မများပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် အရည်အချင်းက စကားပြောတယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတဲ့လူတွေ များနေရင်တော့ အစ်ကိုတော့ အသက် စတေးချင် စတေးရလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက် လူများနေရင်တော့ အရည်အချင်းမရှိတဲ့လူတွေ များမှာပါ အစ်ကို၊ ဒီလိုလူတွေဟာ မြင်းတွေကို သစ်ပင်ကြားမှာထားပြီး ပုန်းနေမယ့်လူတွေပါ”

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုမတွေ့တာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ ညီမတို့ ဒီလမ်းကလာမယ်ဆိုတာကို သိနေတဲ့လူတွေ ဖြစ်မယ်၊ ဆိုင်ဝမှာ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး တွေ့လိုက်တဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်”

မြင်းစီးသမားများသည် တန်ထင်ဟန်ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

တန်ထင်ဟန်သည် သူ၏ဓားနှစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ ထွက်တိုက်ရင် ကောင်းမလား”

သူမသည် အမြဲတမ်း စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူဖြစ်၍ စောင့်ဆိုင်း

နေရာသည့်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပေ၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ပုပ်ချင်သူဖြစ်သည်။

ယခု စိတ်ရှည်နေရသည်မှာလည်း သူချစ်သော တန်ထင်ဟန်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ တန်ထင်ဟန်သည် အမြဲတမ်းလိုလို ကာဆီးကာဆီး လုပ်တတ်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ညီမရယ်”

“အစ်ကို့ကိုပြောရင် နေစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဘောင့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ရင် အမှားပါတတ်တာပေါ့ ညီမရယ်၊ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်လုပ်တော့ အမှားမပါဘူးပေါ့၊ သူတို့ကို အစ်ကိုတို့က ထွက်တိုက်ရင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ထွက်တိုက်တော့ သူတို့က ပိုတောင် ကြိုက်ဦးမယ်...”

“အခု သစ်ပင်အောက်မှာ ပင်စည်ကို နောက်ကျောထားပြီး တိုက်တော့ သူတို့ဟာ အစ်ကိုတို့နောက်က မတိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ရှေ့ကပဲတိုက်နိုင်မယ်၊ သူတို့ဝင်လာရင် အလွန်ဆုံး တစ်ခါဝင်လာရင် သုံးယောက်ပဲ ဝင်လာမယ်”

“နောက်ကျောလှုံနေရင် အန္တရာယ်က တစ်ဝက်သက်သာသွားမယ်၊ ရှေ့ကဝင်လာတဲ့ သုံးယောက်ကိုလည်း အစ်ကိုတို့ မှုစရာမလိုဘူး၊ ကောင်းကောင်းခုခံနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ဗျူဟာကိုလည်း စဉ်းစားမှာပေါ့ ညီမရယ်”

ရှုလန် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“အစ်ကိုက သူတို့ကြောက်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကိုလည်း မူလည်းမမူပါဘူး။ အစ်ကိုက ညီမကိုပြောနေတာ။ အရာရာကို အေးအေးသက်သာ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ။ သူတို့ နေပူထဲက လာနေတယ်။ အစ်ကိုတို့က နေရိပ်ထဲက စောင့်နေတယ်။ လာပါစေ အစ်ကိုတို့က သူတို့ကို အရိပ်ထဲက စတိုက်ရုံပဲ”

ရှုလန်က နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ လိုက်နေရတာနဲ့ ညီမလည်း တစ်ခါမှ မတိုက်ရ တော့ဘူး”

ဝံပုလွေတွေနဲ့ တိုက်ရတာကရော ...”

“ဒါက အစ်ကိုကို လိုက်ရှာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ တိုက်ပွဲပဲ။ နောက် ပိုင်းမှာ ဘယ်မှာတိုက်တော့လို့လဲ”

“ဒါကတော့ တိုက်ပွဲမှ မရှိတော့တာပဲ ညီမရယ်။ ကဲ ... အခု ကြည့်၊ ညီမ မတိုက်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ဒီမှာ ညီမ အစ်ကို တစ်ခုပြောမယ်။ အစ်ကိုတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတ်ဖြတ် နေကြတယ်။ သတ်ဖြတ်ရတဲ့အလုပ်ဟာ မကောင်းပါဘူး။ စက်ဆုပ် စရာ အလုပ်ပါ ...

“ဒီကိစ္စကို ညီမ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်ချင်နေ ရတာလဲ။ ကိုယ်က မြန်မြန်သတ်ရင် ဒီလူတွေဟာ မြန်မြန်သေကြ မယ့် လူတွေ။ အချိန်ရှိခိုက် သူတို့ အသက်ရှင်နေကြပါစေ၊ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ရဲခဲပါတယ်။ သူတို့ နေကြပါစေကွာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... အစ်ကိုဟာ ဘာဖြစ်လို့ သိုင်း သမား ဖြစ်လာတာလည်း မသိဘူး။ တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ဘုန်းကြီးဖြစ်သင့်တယ်”

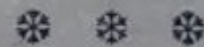
ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က တဟားဟားရယ်တော့၏။

“အစ်ကိုသား ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားရင် ညီမ အစ်ကိုနောက်ကို ဒီလိုလျှောက်လိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ လိုက်နိုင်ခွင့်လဲမရှိတော့ဘူး။ စဉ်းစားဦး ညီမ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီလိုဆိုရင် အိမ်ဦးခန်းမှာတင်ပြီး ဦးချ ကန်တော့နေမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ရှုလန်ကလည်း ပြန်၍ ရွတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်လေ၏။
သေဘေးက လက်တစ်ကမ်းရောက်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အရွတ်အနောက်ပြောနေသည်။

လိုက်လည်း လိုက်ဖက်သော စုံတွဲပါပေ။

အခန်း(၆၂) ဓားနှင့် ကျာပွတ်

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ရန်သူများ စိုင်းနှင်လာသည်ကို မြင်နေကြသော်လည်း သူတို့ဘေး မရောက်သကဲ့သို့ အပြန်အလှန် ကျီစယ်နေကြ၏။

ရန်သူများမှ သူတို့အနီးသို့ရောက်ရှိလာပေပြီ။ ဝါးတစ်ပြန်မျှပင် မကွာဝေးတော့ချေ။

“ညီမ ဒီညောင်ပင်ကြီးကို ကျောကပ်ထား”

“ကပ်ထားတယ်လေ”

“အေး... သူတို့ဝင်တိုက်ကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှ ညီမ စိတ်ကြိုက်တိုက်ပေတာ့...”

“စိတ်ချ... အစ်ကို”

ရန်သူများမှာ မြန်းများကို အော်ဟစ်စီးနှင်းလာကြ၏။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်အောက်မှ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့သည် သစ်ပင်အစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားကြ၏။

“ဟေ့... ရပ်ကြ”

အတုမဲ့ဓားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၅၉

လူအားလုံး၏ အကြည့်သည် သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ကြည့်လေ၏။ သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ကျောကပ်ရပ်နေသည့် တန်ထင်ဟုန်နှင့် ရှုလန်တို့ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင်တော့ လက်နက်များ တွေ့ကြရသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ဓားနှစ်လက်ကို ကိုင်ထားပြီး ရှုလန်က ကျာပွတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ဟေ့... မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ရန်သူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက အော်မေးသည်။ တန်ထင်ဟုန်က ခပ်အေးအေးပြောသည်။

“မင်းတို့ ငါတို့ကို တိုက်ဖို့လာတာလား၊ စကားများဖို့ လာတာလား၊ သေချင်ရင်တော့ လာတိုက်၊ စကားများမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်ကြတော့၊ ငါတို့က မင်းတို့နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး”

ရန်သူများသည် မျက်နှာထားများ တင်းမာသွားကြသည်။

“မင်းတို့ကများ တို့ကို အဲဒီလိုပြောရသလား၊ မင်းတို့လူကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ စုစုပေါင်းမှ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ ငါတို့က အယောက်နှစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ မင်းတို့ ခံနိုင်ရင်တော့ လူတော်ပဲ”

ရန်သူများသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြ၏။ သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များမှာ မျိုးစုံဖြစ်သည်။

“ဓား၊ လှံ၊ မိုန်း၊ ခက်ရင်းခွ၊ သံကြိုးတပ်ဆူးလုံး စသည့် လက်နက်မျိုးစုံဖြစ်၏။

“တိုက်ကြ...”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ ရန်သူများသည် ဝင်တိုက်ကြတော့၏။ နောက်ကျောကို ပင်စည်ဖြင့် ပိတ်ခံထားသော တန်ထင်ဟုန်တို့ဆီသို့ လူနှစ်ဆယ်စလုံး ဝင်မတိုက်နိုင်ပါ။

တစ်ကြိမ်တိုက်လျှင် သုံးယောက်မျှသာ ဝင်တိုက်နိုင်သည်။ သုံးယောက်တိုက်ရာတွင်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငဲ့နေရသဖြင့် စိတ်ကြိုက် မတိုက်နိုင်တော့ချေ။

“ဝိုး ... ဝိုး”

“ဝှစ် ... ”

“ချွမ်း ... ချလန်း ... ချမ်း”

ရန်သူများ သုံးလေးယောက်မျှ လွင့်စဉ်လဲကျကုန်သည်။

“ချွမ်း ... ချမ်း”

တန်ထင်ဟုန်၏ ဓားနှစ်လက်က တဝိုးဝိုးမြည်သကဲ့သို့ ရှုလန်၏ ကျာပွတ်သည် တချွမ်းချွမ်း မြည်နေသည်။

“အား ... အား ... အား”

ဓားလွင့်စဉ်သွားသူများ၊ ခက်ရင်းခွ လွတ်ကျသွားသူများမှာ သူတို့ လက်နက်များကို အလူးအလဲ လိုက်ကောက်ကြသည်။

ထိုအခါ သူတို့၏ ကျောပြင်များပေါ်သို့ ရှုလန်၏ ကျာပွတ်ချက် ကျရောက်သားတော့သည်။ တအိအိ တအားအား အော်သံများမှာ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရန်သူများဘက်မှ ငါးယောက်မျှ ကျဆုံးပြီးသွားသောအခါ ရန်သူများသည် အတိုက်ရပ်သွားကြ၏။ သစ်ပင်အရိပ်ကျနေသော နေရာမှာ တန်ထင်ဟုန်တို့၏ ခံစစ်၊ စည်းဝိုင်းဖြစ်နေပြီး နေပူသော

နေရာများမှာ ရန်သူများ၏ ပိုင်နက်ဖြစ်နေ၏။ ရန်သူတို့သည် တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြ၏။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တော်တော် မြည်းစမ်းလို့ အရသာရှိသွားပြီလား၊ ငါးယောက်တောင်ကျသွားပြီဆိုတော့ မင်းတို့လာတဲ့လူ လေးပုံတစ်ပုံ ကျသွားတာပဲ၊ မင်းတို့ ပြုတ်ပြုတ်မပြုန်းခင် ပြန်သွားကြဖို့ ကောင်းပြီ”

ရှုလန်ကလည်း ...

“လာစမ်းပါစေ ... ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုလူမျိုးတွေ မှတ်နေသလဲ မသိဘူး၊ ဟင်း ... အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်”

ရန်သူများသည်တန်ထင်ဟုန်၏သတိပေးစကားကိုမနာယူချေ။ သူတို့သည် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် လူစုခွဲ၍ သစ်ပင်ရိပ်တွင်းသို့ သတိကြီးစွာ ထား၍ ဝင်လာပြန်၏။ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ငါးယောက်တစ်တွဲ ခုန်ဝင်တိုက်၊ တိုက်ပြီးထွက်၊ ငါးယောက်တစ်တွဲ ခုန်ဝင်တိုက်၊ တိုက်ပြီးထွက်။ ဤသို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်စစ်ဆင်ကြတော့သည်။

“ဝိုး ... ”

“ဝှစ် ... ဝှစ်”

“ချွမ်း ... ချွမ်း ... ချွမ်း”

တန်ထင်ဟုန်တို့မှာ အကြိမ်ကြိမ် ခုခံနေကြရတော့၏။

တန်ထင်ဟုန်၏ ဓားများ လေတိုးသံ၊ ရှုလန်၏ ကျာပွတ်ရိုက်သံများသာ ဆူညံနေတော့သည်။

ရန်သူ၏ တိုက်စစ်ပရိယာယ်ကြောင့် တန်ထင်ဟုန်တို့မှာ အဆက်မပြတ် ခုခံနေရခြင်းတို့သာ ပိုလာသည်။

အစွဲအနိုင်တွက်ကြေးဆိုလျှင် နောက်ပိုင်းတိုက်ပွဲ၌ တန်ထင်ဟုန်တို့ ရှုံးသည်ဟုဆိုရမည်။ သူတို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဒဏ်ရာရအောင် မလုပ်နိုင်ဘဲ သူတို့သာ အဆက်မပြတ် ခုခံရခြင်းတို့သာ အဖတ်တင်လာသည် မဟုတ်ပါလော။

“တိုက်ကြ... ရန်သူကို ချေမှုန်းကြ”

ရန်သူများသည် ညာသံပေးကာ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ပရိယာယ်ပြောင်းမှ ဖြစ်မည်ကို ရိပ်မိလာသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို ခုခံရင်း အော်ဟစ်သည်။

“ညီမ... ရန်သူထဲမှာ ပျော့ကွက်ကိုရှာ”

တန်ထင်ဟုန်၏ အော်ဟစ်သံကို ရှုလန် ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။

ရန်သူငါးယောက်စီ တိုက်ခိုက်စဉ် သိုင်းပညာ အညံ့ဆုံးသောသူကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ဟု တန်ထင်ဟုန်က အော်ဟစ် သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝိုး... ဝိုး”

“ဝှစ်...”

“ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း”

တန်တင်ဟုန်သည် ရန်သူ၏ ပျော့ကွက်များကို ထိုးနှက်တိုက်

ခိုက်သည်။ ရှုလန်ကလည်း ရန်သူ၏ ပျော့ကွက်ကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တစ်ကြိမ်တိုက်လျှင် ငါးယောက်စီ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြသော ရန်သူများမှာ တစ်ယောက်ထိ၊ နှစ်ယောက်ထိ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“အား...”

“အိ...”

“အမယ်လေးဗျ”

ရန်သူများမှာ ငါးယောက်စီ မရှိကြတော့ချေ။ လေးယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုအခါ သူတို့၏ တိုက်စွမ်းရည်များ ညံ့ကုန်သည်။

တန်ထင်ဟုန်၏ နည်းပရိယာယ် မှန်ကန်သွားသည်။ ရန်သူများကို အမှည့်ခြွေ ခြွေသည့် နည်းပရိယာယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့် တန်ထင်ဟုန်၏ ဓားချက်များမှာလည်း ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပြင်းထန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတို့၏ ဓားများ ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်ကုန်သည်။

ရှုလန်ကတော့ သူမ၏ ကျာပွတ်ကို စက်နာရိလှည့်သကဲ့သို့ မှန်မှန်ကြီး ရိုက်နေသည်။

ရန်သူများမှာ ဓားဒဏ်ရာခံရ၊ ကျာပွတ်ဒဏ် ခံရဖြင့် နာလန်မထူတော့ချေ။ သံကျာပွတ်ထိပ်၌ အဆိပ်ရှိခြင်းမှာ ရန်သူများအတွက် ကံဆိုးခြင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

အပျားနှင့် ထိသွားသော ရန်သူများမှာ ချက်ချင်း သေဆုံး

ရတော့သည်။ တရွမ်းရွမ်းနှင့် ရိုက်လိုက်သော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်သည် မြွေပေါက်လိုက်သည်နှင့် မခြားပေ။

ရန်သူများသည် လုံးပါးပါးနေသည့် အခြေအနေကို ရိပ်မိလာ၏။

အခြေအနေကို ရိပ်မိလာ၏။ ထိုအခါ လူခွဲ၍ တစ်စုချင်း မတိုက်တော့ချေ။ ပထမတုန်းကလို ကျန်သည့် အစုအဝေးဖြင့် ညာသံပေး အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“တိုက်ကြ ... တိုက်ကြ”

နောက်ဆုံး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်သည့်အော်သံမျှ မကြားရတော့ချေ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခြေပြတ် လက်ပြတ်၊ ခေါင်းပြတ်ဖြင့် သေသူများ၊ ဒဏ်ရာဖြင့် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေသူများသာ ရှိတော့သည်။

လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့် အယောဇနစ်ဆယ်မျှသော ရန်သူများမှာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားခဲ့ချေပြီ။

အခန်း(၆၃)

အဆက်စပ်

သူတို့သည် ရန်သူများကို လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သော်လည်း မသေသေးသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကံကောင်းတယ်၊ အသက်ရှင်တဲ့လူ တစ်ဦးကို တွေ့ရလို့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲဆိုတာ စစ်မေးနိုင်တာပေါ့။”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ”

ရှုလန်တို့သည် အသက်ရှင်နေသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသဖြင့် စစ်မေးလေသည်။

“မင်းတို့နဲ့ငါ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဝိုင်းတိုက်ကြတာလဲ”

ထိုလူမှာ မသေသေးချေ။ စကားပြောနိုင်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်ဂိုဏ်းဘယ်အဖွဲ့အစည်းကမှ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ် တို့အားလုံး ကြေးစားတွေ၊ အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်းရလို့ ခင်ဗျား တို့ကို လာတိုက်တာပဲ”

ထိုလူက ခပ်မာမာပဲ ပြောသည်။ သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင် ရွှေထီးဟု သတ်မှတ်သူများဖြစ်၍ သူတို့ ရုံးနိမ့်သွားသည့်အခါ သူတို့ ခံရမည်ဟု သတ်မှတ်ယူဆပြီးသူများ ဖြစ်လေသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ မင်းအသက်ကို ငါ ကယ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားရမယ်၊ သိုင်းလောက မှာ နေရင်လည်း အထက်လမ်းသိုင်းလောကသား ဖြစ်နေရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်ရင်ရပါတယ်၊ ကတိပေးရင်တော့ ငါကယ်မယ်၊ ငါမေးတာလည်း မင်းပြောရမယ်”

ထိုလူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး ...

“ကယ်ပါဗျာ ... ကတိပေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားမေးတာလည်း ဖြေပါမယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ထိုလူ့ကို ဒဏ်ကြေဆေး တစ်လုံးတိုက် ပြီး ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ဆေးပုလင်း များလည်း ပါသည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းမသေနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာကိုတော့ မင်း ကုရလိမ့်မယ်၊ ကောင်းကောင်း အနားယူရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ကဲ ... ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေပါ”

“ကျုပ် မှန်မှန်ဖြေပါ့မယ်”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ငွေပေးပြီး ခိုင်းတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြော နော်၊ မမှန်လို့ကတော့ငါတို့ဟာ ကယ်တင်ပြီးတဲ့ အသက်ကို သတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“ကျုပ်တို့လည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပြောလို့ လမ်းစပျောက် နောင် ညာပြောတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ငွေလာရှင်းတဲ့လူဟာ မျက်နှာ ဖုံးအနက် စွပ်ထားပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ရုပ်ရည်ကို ဘယ်မှတ်မိတော့ မလဲ၊ ရုပ်မှတ်မိတာတောင် ထင်ရှားတဲ့လူ မဟုတ်ရင် ဘယ်သိပါ့ မလဲဗျာ”

ထိုလူ၏ စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။

“အခု ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒီလူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျုပ်တို့ကို ငှားစကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်လာတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုမြင်ပြီး ကျုပ်တို့အားလုံး လာတိုက်ကြတော့ သူမပါလာ ဘူးနဲ့တူတယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ခိုနေခဲ့မှာပေါ့၊ ဒီနေရာကလည်း သစ်ပင်တွေ များပါတိသနဲ့”

ထိုလူက ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါသူ့မျက်လုံးများသည် သစ်ပင်စုစုအုပ်အုပ် ရှိသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုအထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်စီးကို ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

“တောက် ... ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီ”

“ချင်ဗျားလိုက်လည်း မမိပါဘူး၊ ဒီနေရာနဲ့ အဲဒီသစ်ပင်အုပ်နဲ့ က အတော်ကွာတာပဲ”

ဒဏ်ရာရသူက ပြောလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် စိတ်မကျနပ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“အေး... ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အဲဒီနေရာ သွားကြည့်လိုက် ဦးမယ်”

“သွားလည်း မထူးပါဘူး၊ သူက လူတစ်ကိုယ် မြင်းတစ်စီး စီပဲ လာမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

တန်ထင်ဟုန်သည် မြင်းနီမကိုစီး၍ ထွက်သွား၏။ စောစောက လူ ပြေးထွက်သွားသည့်နေရာ၌ သဲလွန်စများ ရှာဖွေသည်။

မည်သည့် သဲလွန်စမျှ မတွေ့ရချေ။ သူသည် ပြန်လှည့်ခဲ့ တော့၏။

ရှုလန်သည် ဒဏ်ရာနဲ့လူကို မေးမြန်းနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဘာတွေ ထပ်ပြောသေးလဲ ညီမ”

“အစ်ကိုကြားသွားရင် အံ့ဩမယ်”

“ဘာများတုန်း ညီမရဲ့”

ရှုလန်က ပြုံး၍ပြောပြသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်သူက ဆက်သွယ်ပေးတာ မှတ်သလဲ ကျောက်စင်လားက မျက်နှာဖုံးစွပ်နက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတာတဲ့ သဲ လား”

“ဟေ...”

တန်ထင်ဟုန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက် စင်လားသည် ဤမျှလိုက်၍ ဒုက္ခပေးပါပကော။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ကျောက်စင်လားက ဆက်သွယ်ပေးတာဆိုတော့ အစ်ကိုတို့ကို သေစေချင်တဲ့ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ရှိနေတာ သေချာတာပေါ့၊ ကျောက် စင်လားကတော့ အင်အားမရှိတော့ဘူး”

“အင်အားရှိတဲ့ဂိုဏ်းနဲ့ ဒီကြေးစားတွေကို ဆက်သွယ်ပေးတာ၊ အစ်ကိုသေရင် သူကျေနပ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒီတော့ ကျောက်စင်လား နဲ့ နဂါးပျံဂိုဏ်းနဲ့ ဆက်သွယ်မိသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျောက်စင်လားဟာ အခု နေပြည်တော်မှာ နေတယ်ဆိုတော့ ဝတ်စုံနက်ဟာလည်း နေပြည်တော်ကပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်း... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမတို့ကို လုပ်ကြံဖို့ မလွယ် ဘူးဆိုတာတော့ သူတို့သိသွားကြပြီ၊ အခု အယောက် နှစ်ဆယ်နဲ့ လုပ်ကြံတယ်၊ မရဘူး၊ ဒါဆို နောက် အယောက်လေးဆယ်နဲ့ လုပ် ကြံလိမ့်မယ်”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ညီမကို အစ်ကိုပြောခဲ့တာတွေ မှတ်မိသေးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နေပြည်တော်ကို အစ်ကိုတို့ သွားမယ်ဆိုတာလေ”

၇၀ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“အိုး... ဒါကတော့ အစ်ကိုရယ် ပြောထားတာမှ မကြာသေး တဲ့ဥစ္စာ”

“အေး... အခုတော့...”

ဒဏ်ရာရသည့် လူအား ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကို မြင်းတစ်စီးနဲ့ တင်ပေးလိုက်မယ်၊ လူနအိမ်ခြေရှိတဲ့ နေရာကျရင် မင်းသင့်သလို စီစဉ်ပေးတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

တန်ထင်ဟန်သည် မြင်းတစ်စီးကို သွားရောက်ဆွဲလာပြီး ထိုလူ ကို တင်ပေးလိုက်သည်။

“သွားပေးတော့...”

မြင်း၏ တင်ပါးကို ဗက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်သောအခါ မြင်း သည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားတော့၏။

ဒဏ်ရာရသည့်လူမှာ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်မကျအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသွားရ၏။

ထို့နောက် ရှုလန်က ဆက်၍ပြော၏။

“ညီမနဲ့ အစ်ကို နေပြည်တော်ကို သွားကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုပုံနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ညီမရော အစ်ကိုပါ ရုပ်ဖျက်သွားကြမှ ဖြစ်မယ်၊ ရုပ်ဖျက်သွားရင် ညီမနဲ့ အစ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်မယ်”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ နဂိုမျက်နှာတွေနဲ့ဆိုရင် ဦးကြီး လိတာကျွေတို့က ဖိတ်ခေါ်နေဦးမယ်”

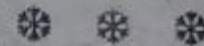
အတုပဲ့စားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၇၁

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုက ဒါကို ကြိုတွေးပြီး ရုပ်ဖျက်မယ်လို့ ပြောတာ”

“ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်မလဲဟင်”

“ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်ရမှာလဲ၊ ညီမရဲ့ အင်မတန်ချောမောတဲ့ ရုပ်ရည်ပျောက်အောင်၊ အစ်ကိုရုပ်ရည်ပျောက်အောင် ဖျက်ရမှာပေါ့၊ သာမန် လက်လုပ်လက်စားတွေအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ကြရမယ်”

သူတို့သည် ဆက်လက် ခရီးထွက်ရန် ဟန်ပြင်ကြတော့သည်။

အခန်း(၆၄) တောသားညီအစ်ကို

မြားပစ် ပြိုင်ပွဲကြီး။

ဘုရင်ဧကရာဇ်ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုသော ပြိုင်ပွဲကြီးဖြစ်၍ နှစ်စဉ် ကျင်းပသော ပွဲများအနက် ဤမြားပစ်ပွဲမှာ အစည်ကားဆုံး ဖြစ်သည်။

စစ်သည်ရဲမက်များ လေ့ကျင့်သော ကွင်းပြင်ကြီးကို အသုံးပြု ခွင့်ရသဖြင့် မြားပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ အလွန်စည်ကားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကွင်းပြင်ကျယ်မှ ရဲမက်တော်များ၊ ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ မြားပစ် လေ့ကျင့်သော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်၍ အလွန်ကြီးကျယ်သည်။

မြားပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ထိုကွင်းကြီးအပြည့် စီစဉ်ထားသဖြင့် လူများ မှာ တစ်ကွင်းလုံး ပြည့်နေသည်။ ပြိုင်ပွဲအမျိုးမျိုးရှိသည်။ ရိုးရိုး မြားပစ်ပြိုင်ပွဲတွင်ပင် သုံးမျိုးခွဲခြားသည်။

ြားရှည်ပြိုင်ပွဲ၊ မြားလတ်ပြိုင်ပွဲနှင့် မြားလေးပြိုင်ပွဲဟူ၍ သုံးမျိုး ခွဲခြားထားသည်။

ထို့နောက် ထူးခြားသော ပြိုင်ပွဲအမျိုးမျိုးရှိသေး၏။ လူဦးခေါင်း ထိပ်တွင် ပန်းသီးတင်၍ ပစ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွင် တင်၍ပစ်ခြင်းနှင့် ပခုံးတွင် တင်၍ပစ်ခြင်း။

မြားကို အဝေးဆုံးရောက်အောင် ပစ်နိုင်ခြင်း၊ မြားစင်းရေ များများပစ်နိုင်ခြင်း၊ ရွှေလျားနေသော ပစ်မှတ်ကို ပစ်ခတ်ခြင်း စသည့် မြားပစ်ပွဲများလည်း ပါရှိပါသည်။

မြားပစ်ပြိုင်ပွဲကြီးမှာ ဘုရင်ဧကရာဇ်၏ နန်းတက်သည့် ရွှေရတု အချိန်အခါနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း ဖြစ် သည်။

ဆုလာဘ်များအနေဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်သည်။

အရပ်သားများသည် များပြားလှသော ဆုငွေများကို ပိုက်၍ ပြန်ကြရသကဲ့သို့ မင်းမှုထမ်းများမှာလည်း ရာထူးဂုဏ်ထူးများ တိုး တက်ခန့်ထားခြင်း ခံရသဖြင့် လွန်စွာ မြူးထူးပျော်ပါးနေကြ၏။

အနိုင်ရသူသည် ဆုလာဘ်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာပါ တက်သဖြင့် လူတိုင်း အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ထိုမြားပစ်ပြိုင်ပွဲသို့ လာ ရောက်ကြည့်ရှုသူများအနက် ချင်ယီနှင့် ချင်လီဆိုသည့် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ချင်ယီသည် ယောက်ျားချော ချောပြီး ညီငယ် ချင်လီမှာ မိန်းမချော ချောသူဖြစ်သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ချင်းကတော့ ဆင်သည်။ အမြွှာ ပူး ညီအစ်ကိုဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

မြားပစ်ပြိုင်ပွဲ အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် သူတို့ညီအစ်ကိုသည် ပစ်မှတ်ကိုပစ်ရသည့် ရိုးရိုး မြားပစ်ပြိုင်ပွဲဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့၏။

ထိုရိုးရိုးမြားပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ရိုးရိုး မြားပစ်ပြိုင်ပွဲဖြစ်သည့်ပြင် လူအများ စိတ်ဝင်စားသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ လူအလွန်စည်ကားလေ၏။

သူတို့သည် မြားပစ်ပြိုင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်မိကြသည်။ အမျိုးသမီးများ ယှဉ်ပြိုင်သည့်ပွဲကို ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိသည်။

“ခုပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်လူကတော့ အမျိုးသမီး လေးသမား နေပြည်တော် တစ်ဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွှေးပဲဖြစ်ပါတယ်”

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်မိပြန်၏။ ကျင်ရှာမွှေးဆိုပါကလား။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့သည် လေးသမားများ ထွက်သည့်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နေပြည်တော်မှ ကျင်ရှာမွှေးသည် ရွှေရောင်ပိုးပျော့အချီကို ဝတ်ဆင်၍ ထွက်လာလေ၏။ ဪ... တကယ်တော့ ကျင်ရှာမွှေးသည် လေးသည်ကျော် ဖြစ်နေပါပကော။

သူသည် ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်နေရာ၌ရပ်ကာ လေးကြီးကို ဟန်ပါပါ ဆွဲလိုက်သည်။ သူမသည် လေးညှို့ကို အားကုန်ဆွဲပြီး လွှတ်လိုက်၏။

“ဝိုး...”

“ဒုတ်...”

မြားတံသည် ပစ်မှတ်၍ အလယ်တည့်တည့်သို့ သွားရောက်စိုက်နေ၏။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“တော်တယ်ဟေ့ ... တော်တယ်”

ကျင်ရှာမွှေးက အားပေးသူများကို လက်မြှောက်ပြလေ၏။ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ချင်လီသည် သူပစ်လိုက်သည့် မြားတံကို သွားရောက်လေ့လာ၏။ မြားသည် ပစ်မှတ်၏ စက်ဝိုင်းအနက်၌ သွားစိုက်နေသည်။

“မြားပစ် အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ မိန်းမပဲ အစ်ကိုကြီး”

ချင်လီ၏ ပြောစကားကို ချင်ယီက ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ... မထင်မှတ်စရာတွေက တကယ်ဖြစ်လာတယ်နော်၊ တော်တော် မြားပစ်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

“ဖယ်ကြပါ ... ဖယ်ကြပါ၊ မဆိုင်တဲ့လူတွေ ပစ်ကွင်းဘေးက ဖယ်ကြပါ၊ မတော်တဆ မြားမှန်ရင် သေသွားနိုင်ပါတယ်”

တာဝန်ရှိသူများသည် ချင်ယီ၊ ချင်လီနှင့် ပစ်ကွင်းအနီးရှိ

၇၆ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လူများအား အော်ဟစ်ဖယ်ရှားလေသည်။ လူများကလည်း အန္တရာယ် ရှိသည်ကို သိကြသဖြင့် ဖယ်ပေးကြသည်။

“မြားနတ်မယ် ကျင်ရှာမွေးက ဒုတိယအကြိမ် မြားပစ်ပြိုင် ပါလိမ့်မယ်”

ကျင်ရှာမွေးသည် မြားပစ်ရမည့် စင်မြင့်သို့ ပြန်လည်တက် ရောက်လာပြန်၏။ သူမသည် မြားကို ချိန်သည်။ လေးညှို့ကို အား ကုန်ဆွဲသည်။

သူမကိုင်ထားသည့် လေးမှာ လွန်စွာကောင်းလှသည်။ လေးညှို့ ကလည်း သန်သည်။ သူမသည် မြားကိုတင်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

“ဝိုး...”

“ဒုတ်...”

မြားတံသည် ပထမမြားတံ၏ ဘေးပစ်မှတ်အလယ်သို့ သွား ရောက်စိုက်လေ၏။

“ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

“ဒီအမျိုးသမီး အတော်ဆုံးကွ”

“ဘယ်သူမှ သူ့လိုမပစ်နိုင်ဘူး”

လူများသည် ဩဘာပေးကြလေ၏။

အသံများသည် ကွင်းလုံးလျှံသွား၏။

ချင်ယီက...

“ညီလေး... မင်း ဒီအမျိုးသမီးကို မတော်ဘူးလို့ မပြောနိုင် တော့ဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးတော်တာ မင်းလက်ခံရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် လက်မခံချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လက်ခံရပြီ”

ချင်ယီက ဝန်ခံစကားပြောသည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် ပရိသတ်ကိုလှည့်နှုတ်ဆက်နေသည်။

ချင်ယီက...

“ဒီအမျိုးသမီးက ပိုပြီ၊ ပရိသတ်ကို လက်မြှောက်နှုတ်ဆက် ရင် တော်ပြီပေါ့၊ သူလှည့်ပတ် နှုတ်ဆက်နေတာကို ကြည့်ပါဦး၊ ဘုရင့်သူရဲကောင်းကျနေတာပဲ”

ထိုအခါ ချင်ယီက...

“ဘုရင့်သူရဲကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်မလား၊ သူ့ရဲ့ မြားပစ်ပုံကိုကြည့်၊ တော်တာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မသုံးဘူးဗျ”

“မင်းမသုံးပေမယ့် ဘုရင်သုံးချင်သုံးမှာပေါ့”

ထိုစဉ် လှည့်ပတ်နှုတ်ဆက်မှုသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကြေညာ သူက ထပ်မံကြေညာသည်။

“မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွေးဟာ တတိယအကြိမ်မြောက် မြား ပစ်ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

ကျင်ရှာမွေးသည် မြားပစ်သည့်စင်မြင့်သို့ တက်သွားသည်။

သူမသည် မြားကို တတိယအကြိမ် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ဒီ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မြားတံသည် ပထမနှင့် ဒုတိယမြားတံအကြား အလယ်တည့်တည့်၌ သွားစိုက်၏။

ပစ်မှတ်၏ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်၌ စိုက်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဒီအမျိုးသမီး အတော်ဆုံးကွ၊ အတော်ဆုံး”

“ရုပ်ရည်ကလည်း မဆိုးဘူးကွ”

“သူဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်ကလဲ”

ကျင်ရှာမွေးသည် ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်မှ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည်လက်ပြနေ၏။

“မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွေးက ပထမဆုကို ရသွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ရထိုက်တယ်ဟေ့ ... ရထိုက်တယ်”

ကြေညာသူက ဆက်၍ကြေညာ၏။

“သူမဟာ ပန်းသီးနဲ့ လူပစ်တဲ့ပွဲမှာလည်း သုံးကြိမ် သုံးခါ စလုံး ပန်းသီးကိုမှန်အောင် ပစ်နိုင်တဲ့အတွက် ပထမဆုကို ဆွတ်ခူးခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီး လေးသည်တော်တစ်ဦးအနေနဲ့ သူမဟာ မိန်းမသားထဲမှာ ပထမဆုံး ဆုနှစ်ဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်”

ကြေညာသံကြောင့် တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံသွားသည်။ တစ်ကွင်းလုံးက မိုးနတ်မယ်ကျင်ရှာမွေးကို လက်ခံကြသည်။ မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွေးသည် တစ်ကွင်းလုံး၏ အသည်းစွဲဖြစ်နေလေသည်။

“တောက် ...”

ချင်လီသည် တက်ခေါက်လိုက်၏။ တက်ခေါက်သံကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ အနီးရှိ လူတစ်ယောက်သည် ချင်လီ တက်ခေါက်လိုက်သည်ကို မကျေနပ်ချေ။

ချင်လီဘက်သို့ လှည့်၍ မေးသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ တက်ခေါက်ရတာလဲ”

ဟန်ပန်မှာ ချင်လီက စိတ်ကျေနပ်အောင် အဖြေမပေးလျှင် ထိုးကြိတ်မည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

ချင်လီက ...

“ခေါက်ချင်လို့ ခေါက်တာပေါ့”

“ဘာကွ ...”

ထိုအခါ ထိုလူသည် အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွား၏။ ထိုလူသည် ချင်လီထက် ထွားကျိုင်း၏။ အသားမည်းမည်း အရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

“မင်းပြောတာ ထပ်ပြောစမ်း”

ထိုလူသည် ဗလအားကိုးဖြင့် ချင်လီအား အနိုင်ကျင့်မည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

“ခင်ဗျား မကြားဘူးလား၊ ကျုပ်က အပိုမပြောဘူး၊ ခေါက်ချင်လို့ ခေါက်တယ်၊ ဒါပဲ ...”

“မင်း ... မင်း ... မင်း”

ထိုလူသည် ချင်လီအား ထိုးတော့ ကြိတ်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသဖြင့် ချင်ယီသည် မပါမဖြစ် ပါဝင်ရတော့၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် နောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ဟာ တောဘက်က တက်လာကြတာပါ။ ဒီလိုမြို့ကြီးပြကြီးက ပြိုင်ပွဲတွေကို လာမကြည့်ဖူးပါဘူး၊ လာကြည့်တဲ့အခါ အပြောအဆို မတတ်တာလေး ရှိတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီကို ကျွန်တော် ဆုံးမပါမယ်”

သူသည် ချင်ယီကို ဒေါသဖြစ်သွား၏။ ဒေါသနှင့် လက်ကို ပုတ်ချ၏။ ထိုအခါမှ ထိုလူ မျက်လုံးပြူးတော့သည်။ သူ့လက်များ လုံးဝ လှုပ်ရှား၍မရတော့တော့။

သူသည် လန့်အော်လိုက်သည်။ သို့သော် အသံမထွက်တော့ချေ။

သူသည် လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားတော့သည်။ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှား၍ မရတော့ချေ။ သူသည် အကြောသေသူကဲ့သို့ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် နောင်ကြီးရယ်”

နောင်ကြီးဆိုသူမှာ မည်သို့မျှ စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

“ဒီအတိုင်း ခဏနေပါဦး၊ ကျုပ်တို့သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ အကြောဖွင့်ပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ဦးဦးလာရင် နောင်ကြီး မြန်မြန် အကြော ပွင့်မှာပေါ့၊ မလာရင်လည်း အချိန်တန်တော့ ပွင့်သွားမှာပါ” တကယ်တော့ ထိုလူမှာ အကြောပိတ်ခံလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူ၏ မျက်လုံးမှာ ဒေါသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ကြောက်ရွံ့သော မျက်လုံးများ ဖြစ်လာသည်။

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် လူကြားထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၆၅) သက်တော်စောင့် ရာထူး

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် မြားပြိုင်ကွင်းမှ ထွက်လာကြလေသည်။

မြားပစ်ပြိုင်ကွင်း၌ လူများ တန်းစီနေသဖြင့် မြို့ထဲ၌ လူ ခြောက်သယောင်ဖြစ်နေ၏။ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဆိုင်များကို လျှောက်ကြည့်နေ၏။

“ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်”

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ ရှာဖွေနေသည့် စားသောက်ဆိုင်ကို တွေ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့၏ အဆင်အပြင်မှာ တောသားများ ပုံစံရှိသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ထွားကျိုင်းသန်မာလှသော ဆိုင်စောင့်သည် ချင်ယီ၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ပထမတစ်ချက် တွန်းသည်။ ချင်ယီကလည်း အတွန်းခံသည်။ ဒုတိယ တစ်ချက်တွန်းသောအခါ ချင်ယီ အတွန်းမခံတော့ချေ။ အစောင့်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“အား... အား”

ဆိုင်စောင့်သည် တအားအား အော်နေလေ၏။ ချင်ယီသည် လက်ကိုဖမ်းကိုင်ပြီး အကြောကို ညှစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကို တောသား ပုံပေါက်နေလို့ မင်းက ဒီလိုဆက်ဆံတာလား”

“လွတ်... လွတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“နောက် ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့ သေသွားမယ်၊ လူကိုဘာမှတ်သလဲ” ချင်ယီသည် အစောင့်ကို တွန်းလိုက်၏။

“ဝုန်း...”

အစောင့်မှာ လွင့်စဉ်သွားသည်။ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ပေ။

ဆိုင်ထဲမှ စားသောက်နေသူများ အစောင့်နှင့် ချင်ယီတို့ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကြည့်နေစဉ် မှာပင် အစောင့်သည် လွင့်စဉ်သွားပြီး ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့ကို ငေးကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

စားပွဲထိုးများမှာ ရန်ပွဲကို မတားဝံ့ချေ။ အစောင့်လူ့ဘီလူးကြီး မှာ သူတို့ကိုယ်စား ရမ်းကားသူများကို တားဆီးကာကွယ်ရန် ငှားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ရန်တားဆီးကာကွယ်ရမည့်သူမှာ ချောင်ထဲရောက်သွား

လေပြီ။ စားပွဲထိုးများသည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့အား မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဘာသုံးဆောင်ကြမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဝံပုလွေ”

“ခင်ဗျာ”

“ငါပြောတာ မကြားဘူးလားကွ”

“ကြားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေးလေ... ဝံပုလွေလို့ပြောတာ မကြားဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ တခြားဟင်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ဝံပုလွေ ဟင်းတော့ မရှိပါဘူး”

“ငါ ဝံပုလွေဟင်းကို ပြောတာလား၊ ဝံပုလွေလို့ ပြောတာလား”

“ဝံပုလွေပါ ခင်ဗျာ”

“အေး... ငါတို့က စားချင်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ချင်တာကို ပြောတာ”

“ခင်ဗျာ...”

“ဝံပုလွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

စားပွဲထိုးများမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာပြန်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဘယ်... ဘယ်သူက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမှာလဲ ဆရာလေး”

“ဝံပုလွေမြို့က ညီအစ်ကိုလိုသာ ပြောလိုက်ပါ။ သူသိပါတယ်”
စားပွဲထိုးတစ်ဦးသည် နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွား၏။

မကြာမီ ထိုစားပွဲထိုး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီးက မတွေ့နိုင်ပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဘာ...”

“ဆရာကြီးကိုတွေ့အောင် ကြိုးစားရင် ကျွန်တော်တို့ ငါး
ယောက် ဆရာလေးတို့ကို တားဆီးရပါလိမ့်မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့က တားဆီးမယ် ဟုတ်
လား၊ ငါတော့ တားဆီးနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဆရာလေးစိတ်ထင်လိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တားဆီးနိုင်ပါ
တယ်”

စားပွဲထိုးများက တိုက်ခိုက်ရန် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ချင်ယီကလည်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ညီလေးချင်ယီ... အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေစမ်းပါ။
အစ်ကိုကြီးပဲ အညောင်းပြေအညာပြေ တိုက်ခိုက်လိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ညီလေးလည်း ဒီကောင်တွေကို
ဆုံးမချင်တယ်”

“မဆုံးမပါနဲ့ကွာ၊ အသာထိုင်နေစမ်းပါ။ မင်းတစ်ခုခုစားပြီး
ကြည့်နေလိုက်၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေ မဆိုးပါဘူး၊ သူ့ဆရာ
ကြီးကြောင့်သာ ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်လာတာပါ။ သူ့ဆရာကြီးက

ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် ငါတို့မတိုက်ရတော့ဘူး၊ သူတို့လည်း မတားဆီး
ရတော့ဘူး၊ သူတို့ကို မှတ်သားရုံလောက်ပဲ ငါတို့ခိုက်မှာပါ”

ချင်ယီသည် ထိုအခါကျမှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် သွားရောက်
ထိုင်ကြည့်နေလေသည်။

ချင်ယီသည် စားပွဲထိုးများကို ရပ်စောင့်နေသည်။ စားပွဲထိုး
ငါးယောက်သည် ချင်ယီကို တိုက်ခိုက်ရန် တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်းရံလာ
သည်။

စားသောက်နေသူများမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကို မြင်သဖြင့်
အလျှိုလျှို ထပြေးကြသည်။

နေပြည်တော်၌ဖြစ်၍ စားသောက်ဆိုင်များ၌ ရန်ပွဲများ မရှိ
တတ်ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ မူးရူးနေသူတို့သာ ရန်ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။

ချင်ယီ ရပ်နေသောနေရာမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကျဉ်းလာသည်။

“ဟေး...”

“ကျား...”

စားပွဲထိုးများသည် လူပြိန်းများ မဟုတ်ကြချေ။ သိုင်းပညာ
အသင့်အတင့် တတ်သူများဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သိုင်းသမားဟု
ခေါ်လောက်သူများတော့ မဟုတ်ကြချေ။

“ဂုန်း...”

“ဒိုင်း...”

“အား... အား...”

၈၆ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

စားပွဲထိုးသုံးယောက် လွင့်စဉ်သွားပြီး မထနိုင်ကြတော့ချေ။
ငါးယောက်ရှိသည့်အနက် သုံးယောက် လဲကျသွားပြီဖြစ်၍
နှစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနှစ်ယောက်မှာလည်း အာဂလူများပင်။ သတ္တိရှိသည်။ ရုံး
မည်မှန်းသိလျက် အရုံးမပေးကြချေ။

“ဝင်ဟေ့ ...”

“ဟေး ...”

သူတို့သည် တက်ညီလက်ညီ ခုန်ဝင်ကြ၏။

“ဖြောင်း ...”

“ဒိုင်း ...”

“အား ...”

ထိုစားပွဲထိုး နှစ်ယောက်မှာလည်း မှောက်သွားတော့သည်။
ချင်ယီအဖို့ ထိုငါးယောက်ကို တိုက်ရာတွင် ချွေးပင် မထွက်
ချေ။ လွယ်ကူစွာပင် တိုက်နိုင်သည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

ချင်လီက လက်ခုပ်တီး အားပေးလိုက်၏။

“တို့... အစ်ကိုကြီးကွ”

ချင်ယီသည် ချင်လီထံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ညီလေး မပါပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး
တစ်ယောက်တည်း ရပါတယ်လို့”

ထိုအချိန်၌ အစောင့် လူထွားကြီးသည် ဆိုင်အနောက်ဘက်ခန်း

အတုပွဲစားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၈၇

အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ စားပွဲထိုး ငါးယောက်လုံး ပြုလဲ
သွားပြီကို သူမြင်တွေ့ပြီးဖြစ်သည်။

ချက်ချင်းလိုလို သူပြန်ထွက်လာ၏။

“ဆရာလေးတို့ ဝင်လာနိုင်ပါပြီတဲ့ ခင်ဗျာ”

“သူက ငါတို့ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ခပ်တည်တည်နှင့် အတွင်းခန်းထဲ
သို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။ သူတို့နောက်မှ ဆိုင်စောင့်လူထွား
ကြီး လိုက်လာသည်။

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူထွားကြီးက ပြော
ကြားလိုက်၏။

“ဒီအခန်းပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းဆရာကြီး ရှိသလား”

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာကြီး စောင့်နေပါတယ် ခင်ဗျား၊
ဝင်သွားကြပါ”

သူတို့သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် အခန်း
ထဲ၌ မည်သူမျှ မရှိချေ။

ကျောက်စင်လား မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေမှန်း မသိရ
ချေ။

ချင်ယီသည် အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ချင်လီကို ပြော
လိုက်၏။

“အင်း ... ငါတို့ကတော့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီ ငါ့ညီ၊ အခါခါ အလိမ်ခံထိနေရတာကတော့ ငါတို့ညီမှန်း သိသာလွန်းတယ်”

ထိုစဉ် ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အလိမ်မခံရပါဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါရှိတယ်”

“လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခုသည် ပွင့်သွားသည်။ ကျောက်စင်လားသည် ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ထိုအခါ ကျင်ယီက ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားဆီလာတဲ့နည်းသည် တွေကို ဒီလိုပဲ ကြိုဆိုတတ်သလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခဲ့ရတာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ လုံခြုံရေးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ဒီလုံခြုံရေးသမားတွေက စိတ်မချရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သစ်မရခင် ဝါးနဲ့ ပေါင်းကွပ်ဆိုတာလို ရရာကိုသုံးနေရတာပါပဲ”

“အင်း ... အခုတော့ ဝါးတွေ အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်လာပြီပေါ့”

ချင်ယီသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောက်စင်လား၏ ပခုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသည်။ လက်ညှိုးနှင့် လှမ်းမထိုးလိုက်သလို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

ကျောက်စင်လားမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။ သူ့အား စောင့်ရှောက်နေသူများမှာလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့သဖြင့် ချင်ယီက သေဆိုလျှင်သေ၊ ရှင်ဆိုလျှင် ရှင်ရပေတော့မည်။ ကျောက်စင်လားကလည်း ရှင်းလင်းစွာ ဝန်ခံထားသည်။ သူသည် သစ်မရခင် ဝါးနှင့် ပေါင်းကွပ်ထားရပါသည်တဲ့။

သူ့အခြေအနေမှာ ရှန်စီမြို့မှာကဲ့သို့ မရှိလှတော့သဖြင့် ဤသို့ တပည့်များကို ခြီးခြံမွေးမြူနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်ယီသည် ကျောက်စင်လား၏ အကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျောက်စင်လား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နိုင်တော့သည်။

“မောင် ... မောင်ရင်တို့ ဘာများ အလိုရှိလို့ပါလဲ”

ကျောက်စင်လားမှာ သူ့ရှေ့ရှိ လူငယ်၏ ထက်မြက်သော အကြောပိတ်ပညာကို ကိုယ်တိုင်ခံလိုက်ရသဖြင့် လန့်သွား၏။ သူတို့ ပုံကြည့်ရသည်မှာ မအူမလည်နှင့် တောသားများဖြစ်ပုံရသည်။

ဤပုံစံမျိုး မြို့တွင်မရှိချေ။ ကျောက်စင်လားသည် သူ့အား အကြောပိတ်လိုက်သည့် လူငယ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ချင်ယီက ...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ပညာကို ခင်ဗျားအမြင်ပဲလေ၊ သိုင်းပညာ ထိုက်သင့်သလောက် တတ်တယ်၊ အကြောပိတ်ပညာလည်း ထိုက်သင့်သလောက်တတ်တယ်၊ ဒီနေပြည်တော်ကို တက်လာတော့ အလုပ်ရှာ

မရ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ အလုပ်လိုချင်တယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံး အလုပ်လိုချင်တယ်”

ကျောက်စင်လား၏ မျက်လုံးများ ဝင်းပသွားသည်။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့လာသူများလားဟု ပထမ၌ လန့်သွား၏။ ယခု သူ့ဆီမှ အလုပ်တောင်းနေပြီ။

ဤသို့ သိုင်းပညာ အစွမ်းထက်သည့် တပည့်များကို သူမွေး မြူချင်နေသည်မှာ ကြာချေပြီ။ သူသည် ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်ဘဲ စိတ်လိုလက်ရ ပြောလိုက်မိသည်။

“မောင်တို့ သိုင်းပညာဟာ တကယ် အစွမ်းထက်တာပဲကွယ်၊ မောင်တို့ ဒီပညာစွမ်းကို ပြပြီး ဘယ်စားသောက်ဆိုင်မဆို အလုပ် ရှာလို့ ရပါတယ်”

“အခု ဦးရဲ့ တပည့်ငါးယောက်နဲ့ ဆိုင်စောင့်ကို မင်းလွဲသိပ် နိုင်တာကိုလည်း ဦးသိပါတယ်၊ မင်းတို့အတွက် အလုပ်ရှိရမပေါ့ ကွယ်”

“ကဲ ... မောင်ရင်တို့ ဘာများလုပ်တတ်သလဲ၊ အဲဒါကို ပြောပြ ပါ”

“ကျုပ်တို့က တိုက်ခိုက်ရေးပညာကလွဲပြီး တခြားဘာမှမတတ် ဘူး၊ လက်လိမ်ချိုးတတ်တယ်၊ လူကိုကိုင်ပေါက်တတ်တယ်၊ ဆက်ဆံ ရေး ညံ့ဖျင်းတဲ့လူတွေကို ဆုံးမတတ်တယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ”

သူသည် ချင်လီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“ကျုပ်ညီကလည်း ကျုပ်ထက်တော့ မအောက်ဘူး၊ ကျုပ်ထက်

သာချင်သာမယ်၊ အတိုက်အခိုက် အပစ်အခတ်မှာတော့ တကယ် တော်တယ်၊ အဲ ... အခြားတော့ ဘာမှမတတ်ဘူး”

ကျောက်စင်လားသည် ကျေနပ်အားရစွာပင် ပြောသည်။

“အဲဒီပညာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ် မောင်ရာ၊ ကျုပ်ဆိုင်ကို တစ်ခါတစ်ခါ အမူးလွန်တဲ့လူတွေ လာတယ်၊ ရမ်းကားချင်တဲ့လူတွေ လာတယ်၊ အဲဒီလူတွေကို ဆုံးမဖို့ ဆိုင်စောင့်ကို ခန့်ထားတာပေါ့ ...

“မောင်ရင်တို့က ကျုပ်ဆိုင်စောင့်လောက်တော့ ခန္ဓာကိုယ် မထွေးကျိုင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဆိုင်စောင့်ကို ထောင့်ကပ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူတွေဆိုတော့ မောင်ရင်တို့ဟာ သူ့ထက်သာသွားပြီ ပေါ့ ...

“ဒါပေမယ့် ဆိုင်စောင့်အလုပ်တော့ မလုပ်ရပါဘူး၊ မူလဆိုင် စောင့်နဲ့ မူလစားပွဲထိုးတွေပဲ ခန့်ထားမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရတဲ့ သက်တော်စောင့်တွေ ပေါ့၊ မောင်ရင်တို့သိအောင် ပြောထားမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ စားသောက် ဆိုင် အောင်မြင်နေတော့ ကျုပ်ကိုမလိုတဲ့ လူတွေလည်းရှိတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်တို့ဟာ ကျုပ်အသက်ကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ မောင်တို့အတွက် ကျေနပ်လောက်တဲ့ လစာ ရိက္ခာပေးမယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ ... ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

အခန်း(၆၆) စန်းထချိန်

ချင်ယီနှင့်ချင်လီ။

သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံး၏ အဝတ်အစားများ ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ မြို့သားများကဲ့သို့ ဝတ်စားထားကြသည့် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့မဟာ ပို၍ ချောမောလာသည်ဟု ထင်ကြရ၏။

သူတို့သည် ကျောက်စင်လား၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့၏ ရာထူးမှာ မသေးလှပေ။ ကျောက်စင်လားသွားလေရာရာ၌ သူတို့ လိုက်ပါကြရသည်။ ကျောက်စင်လားမှာလည်း မည်သို့သော် ပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်သည်မသိ။

ရန်သူများကို အမြဲတမ်း ကြောက်လန့်နေရသည်။

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့မှာ မျက်စိရှင် နားရှင်ရှင်ထား၍ ကျောက်စင်လား၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ကြရသည်။

ဤသည်ကို မလိုလားသော သူတို့မှာ ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ပင် ရှိသည်။

ထိုလူအချို့သည် ယခင်က ကျောက်စင်လား၏ သက်တော်စောင့် ဖြစ်ခဲ့သူများပင်။

ထိုသူများသည် ချင်ယီတို့အား စိန်ခေါ်ခဲ့၏။ ချင်းယီက ရယ် ရယ်မောမောနှင့် လက်ခံသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အနိုင်ယူပြလိုက်သော အခါ သူတို့၏ မကျေနပ်မှုများသည် ပပျောက်သွားသည်။

“မင်းတို့ သေသွားမယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ၊ မင်းတို့ထက် သာတဲ့၊ စွမ်းတဲ့ကောင်တွေတောင် ငါက မမူဘူး၊ မင်းတို့တော့ ထည့်ပြောမနေနဲ့တော့”

ချင်ယီအား ယှဉ်ပြိုင်လိုသူများသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ချင်ယီအား သူတို့ မယှဉ်နိုင်မှန်း သိသွားကြလေသည်။

ထို့ပြင် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့ လေ့ကျင့်နေမှုများကို တွေ့သော အခါ အားလုံး ဖြိုသွားကြသည်။ သူတို့သည် ချင်ယီတို့အား မကျေနပ် ဖြစ်မနေကြတော့ချေ။

တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်သည့်အခါတွင် သူတို့သည် လက်ကျိုးသူကျိုး၊ သွားကျိုးသူကျိုး ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းပညာအရ အဆင့်မြင့်သည်ကို သိရသောအခါတွင်မူ မည်သူမျှ မကျေနပ်ကြောင်း မပြောတော့ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျောက်စင်လားမှာ သူတို့နှစ်ဦးအား သက်တော်စောင့်အဖြစ် ရရှိလိုက်သဖြင့် ဂုဏ်ယူနေလေသည်။

“မင်းတို့ တာဝန်ယူပုံကိုကြည့်ပြီး ငါကျေနပ်တယ်၊ မင်းတို့

တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ကြ၊ မင်းတို့ အခြေအနေ တိုးတက်စေဖို့ ငါတာဝန်ယူတယ်”

ကျောက်စင်လား၏ စကားက သူတို့ကို အားတက်စေသည်။ သူတို့ကလည်း သူတို့၏ တာဝန်ကို အထူးကျေပွန်ရပါစေမည်ဟု ကတိပြု၏။ အထူးဂရုစိုက်သည့် လုပ်ရပ်ကိုလည်း ပြသကြသည်။

ဤသို့ စောင့်ရှောက်နေစဉ် တစ်ကြိမ်တွင် ကျောက်စင်လား အား လုပ်ကြံမှုပေါ်လာ၏။ သူတို့မြင်းရထားနှင့် သွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ချင်ယီ၊ ချင်လီနှင့် မြင်းမောင်းသမားတို့ကိုသာ ခေါ်သွားသည်။

ကျောက်စင်လားက မြင်းမောင်းသမားအား အော်ပြောသည်။

“မြင်းကို အမြန်ဆုံးမောင်းစမ်းဟေ့၊ မြို့မတံခါးမပိတ်ခင် ငါတို့ အရောက်ဝင်ဖို့လိုတယ်၊ နို့မို့ဆိုရင် မြို့ပြင်မှာ အိပ်နေရမယ်”

ကျောက်စင်လားသည် သက်တော်စောင့်များပါရှိသော်လည်း မြို့ပြင်၌ အိပ်ရန်ဆန္ဒမရှိချေ။ မလုံခြုံဟု ထင်လေသည်။ ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့အားလည်း သတိပေးသည်။

“ဒါက မြို့ပြင်၊ နေပြည်တော်ထဲမှာဆိုလော့ ဘာမှမှုစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့ သတိထားကြ၊ အန္တရာယ်ဟာ အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်တယ်”

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့လည်း အထူးသတိဝီရိယနှင့် လိုက်ကြ၏။ မကြာမီ ကျောက်စင်လားတို့ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတော့သည်။ မြင်းစီးသမား လေးဦးသည် ကျောက်စင်လား၏ မြင်းရထားကို အမိလိုက်ကြလေ၏။

“ဟေး ... မလွတ်စေနဲ့၊ အမိလိုက်”

သူတို့သည် ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်လာ၏။ သူတို့မှာ မြင်းတစ်ကောင်ချင်း စီးလာသဖြင့် မြင်းရထားကို မကြာမီ လိုက်၍ မီလာသည်။

ကျောက်စင်လားက ...

“ငါ့ကို ရန်မူမယ့် ကောင်တွေပဲ”

ချန်ယီက ...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ဒီခွေးကောင်တွေလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က မမူပါဘူး၊ လာဟေ့ ညီလေး၊ ဒီကောင်တွေကို ဆုံးမလိုက်ကြရအောင်”

သူတို့သည် မြင်းရထားထဲ၌ ဆရာကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ မြင်းရထား၏ ပြတင်းပေါက်များမှ ပြုတ္တရက်ပြီး မြင်းတစ်စီးဆီသို့ ခုန်အုပ်လိုက်ကြ၏။

ချင်ယီကလည်း ခုန်အုပ်လာသည်။ ချင်လီကလည်း ခုန်အုပ်သည်။ မြင်းစီးသမားများသည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီကို အတင်းထိုးသတ်ကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ပင် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားကြ၏။

ကျန်သည့် မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ ကျောက်စင်လားကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်တော့ချေ။

သူတို့သည် သူတို့၏ မြင်းများကို လုယူသွားသည့် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့အား တိုက်ခိုက်နေကြရတော့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ ပြောစမ်း၊ မသေချင်ရင် ပြောစမ်း။”

“အောင်မာ ... သေမယ့်လူကများ ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့မသေအောင် ခုခံကြ”

ထိုအချိန်၌ ကျောက်စင်လား၏ မြင်းရထားမောင်းသူသည် မြင်းရထားကို အပြင်းအထန် မောင်းနှင်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် ရန်သူနှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်လိုက်နိုင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အေးချမ်းစွာ မြို့ထဲဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤအဖြစ်ကြောင့် ကျောက်စင်လားသည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီကို ပို၍ ယုံကြည်အားကိုးလာ၏။ သူ၏ လူယုတ်တော်များအဖြစ်လည်း ထားရှိတော့သည်။ ဆရာကြီး ကျောက်စင်လားမှာ သူ၏ဆရာကြီး ရှိသေး၏။

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့မှာ ဤအဖြစ်ကို သိထားကြသော်လည်း မသိသလိုပင် နေကြ၏။

“ကျောက်စင်လားသည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့ကို အလွန်အားကိုးယုံကြည်သဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူ၏ဆရာကြီးဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံပေးလေ၏။

ကျောက်စင်လား၏ ဆရာကြီးမှာ မျက်နှာပုံးအနက်ကို စွပ်ထားသူ ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယခင်ကတည်းက ကျောက်စင်လားကို ညွှန်ကြားနေသူ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ကျောက်စင်လားသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အလွန်လေးစားကြောက်ရွံ့ပုံရသည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့ခွင့်တောင်းရတာက အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီ သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်အကြောင်း ဆရာကြီးကို တင်ပြချင်လို့ပါ”

“သူတို့က လူသစ်တွေလား။”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။”

“လူသစ်တွေကို မင်းတို့မို့ သက်တော်စောင့်ခန့်ဝံ့တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ သူတို့ကို သက်တော်စောင့် ခန့်ပြီးမှ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လုပ်ကြံခံရပါတယ်၊ ဒါကို ဒီညီအစ်ကိုက ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ခုခံကာကွယ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူတွေက လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြပါတယ်၊ ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့တဲ့ အခြေအနေအရတော့ ယုံကြည်စရာပါပဲ”

“သိုင်းပညာစွမ်းကကော”

“ဟာ ... သိုင်းပညာစွမ်းကတော့ တကယ့်ကို ထက်ပါတယ်၊ သူတို့ သိုင်းပညာစွမ်းထက်တာကို ကျွန်တော့်ဆီ စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက သတိပြုမိခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံတဲ့လူတွေဟာလည်း သိုင်းသမားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီညီအစ်ကိုကိုတော့ မကျော်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်တွေ အစမ်းသပ်ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ... ခံနိုင်တာပေါ့ ဆရာကြီး၊ သူတို့ဟာ ဘာမှအကြောက် အရွံ့ မရှိကြပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဒီလိုဆိုရင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်ကြ တာပေါ့”

ဆရာကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီး သူ့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်မည့်လူကို ရွေးချယ်၏။

“ကဲ... မင်းရဲ့ ညီအစ်ကိုကို ခေါ်လိုက်၊ သူတို့ကို သုံးပွဲတိုက် ခိုင်းမယ်”

ကျောက်စင်လားသည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တီးတိုးစကားပြောသည်။ ထိုအခါတွင် ချင်ယီသည် ပြိုင်ပွဲ ဝင်ရမည့် ဆရာကြီးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

ဆရာကြီးက လက်ခုပ်တီးလိုက်သောအခါ ဆရာကြီး ရွေးချယ် ထားသော သိုင်းသမားသည် ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။ သူတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြ သောအခါ ချင်ယီကပင် အနိုင်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးပွဲတိတိ ယှဉ်ပြိုင်ရသည်။ သုံးပွဲစလုံး ချင်ယီ နိုင်သည်။

ကျောက်စင်လားမှာ လွန်စွာ ကျေနပ်အားရသွား၏။

သူ့တပည့် အနိုင်ရသည် မဟုတ်ပါလော။ သူ့အပြောနှင့် အဟော ညီနေချေပြီ။

ကျောက်စင်လားသည် ချင်လီကိုခေါ်၍ တီးတိုးပြောပြန်၏။ ချင်လီလည်း သုံးကြိမ်သုံးပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ရ၏။ သုံးကြိမ်သုံးပွဲစလုံး နိုင် သည်။

ဆရာကြီးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဖြစ် နေသည်။ ဆရာကြီးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် တပည့်များကို အားလုံး ထွက်စေ၏။

သူနှင့် ကျောက်စင်လား နှစ်ယောက်စလုံးသာ ကျန်သော အခါမှ စကားပြောသည်။

“သိုင်းပညာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သစ္စာရှိမှု မရှိမှုကိုတော့ စောင့်ကြည့်ကြရမှာပဲ၊ ငါတို့အတွက် သစ္စာရှိပြီလို့ ယုံကြည်ရတာနဲ့ ဟိုစုံတွဲနဲ့ ဆုံပေးလိုက်မယ်”

ထိုအခါ ကျောက်စင်လားက ဝမ်းပန်းတသာ ပြောတော့သည်။

“မှန်လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်က သူတို့သိုင်းပညာ ကြည့်ပြီး သူတို့ကို သဘောကျနေတာပါ၊ အ... သစ္စာရှိမှု မရှိမှုက တော့ အချိန်က စကားပြောမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင် ပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကတော့ မဆိုးပါ ဘူး၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဟိုစုံတွဲနဲ့ ဆုံပေးလိုက်ရရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပြီး ဆရာကြီးနဲ့ ခုလို ဆုံတွေ့ပေးတာပါပဲ ဆရာကြီး”

“အင်း... အခု သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းတဲ့ သိုင်းသမားခြောက် ယောက်ဟာ ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေထဲမှာ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံးတွေပဲ၊ သူတို့ကိုတောင် နိုင်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်

ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားမှန်း ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ သစ္စာရှိရင်တော့
တို့အားကိုးရတဲ့ သိုင်းမားတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ရိုးရိုးသိုင်းပညာကောင်းတာတောင် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊
သူတို့ဟာ ဓားစွမ်းပါ ထက်ကြပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဓားစွမ်းကို ကြည့်ကြဦး
စို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ တခြားသူတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ချမပေးဘူး၊ သူတို့
ညီအစ်ကိုချင်း ချကြပါစေ”

တိုအခါတွင် ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့သည် ဓားနှင့်တိုက်ခိုက်ပြရ
လေ၏။ တိုက်ပွဲပြီးသွားသောအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးသည်
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျောက်စင်လားကား သူပွဲထုတ်ပေးသည့် သူ့တပည့်များ၏
အောင်မြင်မှုအတွက် ပြုံးနေလေ၏။

အခန်း(၆၇) ရွှေလုံပျံ၏ စံတော်အိမ်

ချင်ယီသည် ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်၌ ချင်လီအား ထားလျက်
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် တစ်ကြိမ်မျှ ဤသို့ မထွက်ခဲ့ပေ။ ချင်လီ
အခက်အခဲရှိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အမြဲတမ်း အတူတကွ နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ စုံစမ်းစရာရှိသည်ကို စုံစမ်းရန် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုသည်ကို ချင်လီကလည်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် ချင်ယီသွားမည်ကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျောက်စင်လား၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်ခဲ့
ကြပြီးနောက် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ရ
သည်။ ဝတ်စုံများမှာ အရည်အသွေးကောင်းရုံမျှမက သူတို့အတွက်
များစွာလည်း ပေးထားသည်။

ဝတ်စုံကောင်းများကို ပတ်ဆင်သောအခါ သူတို့သည် နဂို
ကတည်းက ချောမောသူများဖြစ်၍ နဂိုရှိရင်း ထွက်ကာ အလွန်မှ
ရုပ်ရည်တင့်တယ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည်။

သူတို့နှင့် တွေ့သူတိုင်းကလည်း ကွယ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင်လည်းကောင်း သူတို့၏ ရုပ်ရည်တင့်တယ်မှုကို ချီးကျူးပြောဆိုကြသည်။

ယခုလည်း ချင်ယီ ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်လျက် ဓားကို ကျောပိုးလွယ်ကာ လမ်းထဲသို့ လျှောက်လာသည့်အခါ အမျိုးသမီးကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့၏ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရသည်။

ချင်ယီ၏ ရုပ်ရည်မှာ ဤမျှတင့်တယ်သည်။ အချို့သော မိန်းမပျိုလေးများမှာ သူတို့ကြည့်သည်ကို မသိမည်စိုး၍ပင် ကြည့်ကြသည်။

ချင်ယီရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခု ကျသွားဟန် ဟန်လုပ်ကြသည်။ အဘွားကြီးများပင် ချင်ယီကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးကြရ၏။

“အင်း ... အတော်ကို ဘဝပေးကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ပဲ၊ ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုး ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မိန်းမတိုင်းက ဝိုင်းကြိုက်နိုင်တဲ့၊ ရုပ်ရည်မျိုးပဲ”

ထိုအဘွားကြီးများ၏ မှတ်ချက်ချသံကို ချင်ယီ မကြားပေ။

သူသည် နေပြည်တော် အမှုထမ်းများနေသည့် အဆောင်များဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဆောင်များမှာ တစ်ဆောင်နှင့် တစ်ဆောင် ဆင်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ချင်ယီအနေဖြင့် အဆောင်များကို မခွဲခြားတတ်ပေ။ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနှင့် သီးခြားနေသူများဖြစ်၍လည်း အဆောင်

တိုင်းကို မေးမြန်းရန်မဖြစ်နိုင်။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် လမ်းထဲ၌ လျှောက်လာလေ၏။

ချင်ယီကို တွေ့သောအခါ ပြုံးစေ့ဖြစ်သွားသည်။

ချင်ယီက ...

“ဒီမှာ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုကို တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါလားကွယ်”

မိန်းကလေးသည် ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်ပြီး ချင်ယီကို ပြုံးပြသည်။

“ဘာကူညီရမှာလဲရှင်၊ ရှင်က လမ်းမကြီးမှာ ကူညီခိုင်းနေတော့ မတော်ပါဘူးရှင်”

“ဪ ... ဒီလိုပါ၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေ့ရဲ့ အိမ်ဂေဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ အစ်ကိုမသိလို့ပါ၊ သူတို့က သူတို့ရဲ့အိမ်ဂေဟာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြသွားပါရဲ့၊ ဒီမှာအဆောင်တွေက ဆင်တူဖြစ်နေတော့ အစ်ကို မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ ညီမသိရဲ့လား မသိဘူး”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ပြုံးချိုသွားသည်။ ချင်ယီသည် သူ့ကို ညွှန်ပြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် လီတာကျွေ့ သို့မဟုတ် သူ့ဇနီးနှင့် သိက္ခာမရှိသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ချင်ယီ တွက်သည်။

“အို ... ရှင် ဘယ်သူများလဲလို့၊ သခင်ကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ပဲကိုး”

“အိုး ... မိန်းကလေးက ...”

“ကျွန်မက သခင်ကြီးရဲ့ စံတော်အိမ်ကပါရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ တစ်ပါ တည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ သခင်ကြီးရဲ့ စံတော်အိမ်ကို အစ်ကိုအနေနဲ့ မမှားဘဲရောက်နိုင်ပြီပေါ့။”

ချင်ယီသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။ မိန်းကလေး၏ ပုံစံအရ အိမ်တွင် သခင်ကြီးရော၊ သခင်မရော ရှိပုံမရဟု ထင်သည်။

“အစ်ကို ရွှေလုံပုံဆရာကြီးလိတာကျွေးရဲ့ ဧည့်သည်ပါ။ ဆရာကြီး လိတာကျွေး အိမ်မှာမရှိဘူးလား။”

“သခင်ကြီးကိုတော့ အစ်ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ သခင်ကြီးက အိမ်မှာထက် နန်းတော်မှာ အနေများတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သခင်ကြီးဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ်နဲ့ စစ်တုရင်ထိုးဘက် ဖြစ်နေလို့ပါ ...

“ဘုရင်ဧကရာဇ်ကြီးဟာ သခင်ကြီးကို တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ခါ လောက်ပဲ အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးပါတယ်။ အခုဆိုရင် သခင်ကြီး အိမ်ပြန်ချိန် ပါ ...

“အစ်ကို ကံကောင်းပါဟယ်။ သခင်ကြီးနဲ့ အိမ်မှာတန်းတွေ မယ်လို့ထင်မိတာပါပဲ။ သခင်ကြီးမရှိလည်း သခင်မကတော့ အမြဲ ရှိပါတယ်။ သခင်ကြီးကိုသိမတော့ သခင်မ မိုးနတ်မယ်ကို သိမှာပေါ့ ရှင်”

မိန်းကလေးက ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ၏။ အလွန်စကား များသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ချင်ယီ ကောက်ချက်ချမိသည်။

“အစ်ကိုကတော့ သူ့ကိုမသိပါဘူး၊ ဆရာကြီး လိတာကျွေး မရှိရင် အခက်ပဲ”

“အိုး ... ဘာလို့ခက်ရမှာလဲ၊ သခင်ကြီး ပြန်ရောက်ချင် ပြန် ရောက်နေမှာပေါ့၊ သခင်မက အစ်ကိုကို ဧည့်ခံထားမှာပေါ့၊ သခင်မ က သခင်ကြီးထက် သဘောထားကောင်းတယ်နော်၊ အစ်ကို မဆက် ဆံဘူးလို့ပါ။ ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ဆက်ဆံပြီးသွားရင် သခင်မကို ခံသွားမှာပါ”

မိန်းကလေးသည် ပြောပြီး ရယ်နေလေ၏။

“မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲကွယ်”

“ဪ ... မမိုးနတ်မယ် သဘောကောင်းတဲ့အကြောင်း တွေး မိလို့ပါရှင်၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“အင်း ... ဆရာကြီးလိတာကျွေးနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတော့ အစ်ကို လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ ညီမ ရှေ့ကသွားလေ”

“အို ... ဘယ်နှယ် ရှေ့ကသွားရမှာလဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ယှဉ်ပြီး လျှောက်ရမှာပေါ့”

မိန်းကလေးက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားပြောသည်။ အိမ် ဝင်းတစ်ခုရှေ့ရောက်လျှင် ဤအိမ်၌ မည်သူနေသည်။ သူ့ဇနီးက မည်သို့ဖြစ်နေသည်။ သမီးက မည်သို့ဖြစ်နေသည်။ သားက မည်သို့ ဖြစ်နေသည် စသည် စသည်တို့ကို အိမ်ပေါက်စေ့ ပြောသွားသည်။

သူမ မပြောဘဲ လွှတ်လိုက်သည့်အိမ် မရှိပေ။

ချင်ယီက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ညီမက အကုန်သိတာပဲ၊ ဒီမှာ ဌာနတစ်ခု ဖွဲ့ထားရမယ်၊ ညီမကို ခေါင်းဆောင်ခန့်ထားရမယ်”

၁၀၆ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဘာအဖွဲ့လဲ အစ်ကို”

“စုံစမ်းရန်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့လေ၊ သိချင်တာတွေ ညီမဆီစုံစမ်းရမယ်
ရပါ”

“အို... အစ်ကိုကလဲ၊ ညီမက ဒီလောက်မသိပါဘူး”
သူတို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်တစ်
ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်ပြီ၊ ဒီအိမ်ဟာ သခင်ကြီး လီတာ
ကျွေ့ရဲ့ စံတော်အိမ်ပါပဲရှင်၊ လာပါ... ဝင်ပါ၊ ဒီစံအိမ်မှာ အစေခံ
များများမရှိပါဘူး၊ သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်မရယ်၊ တောက်တိုမယ်ရ
ခိုင်းတဲ့ ငယ်ကျွန်တစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲရှိပါတယ်”

သူမသည် ခြံဝင်းတံခါးနှင့် အလွန်ခံညားသည့် အိမ်တစ်ဆောင်
ကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

ချင်ယီက စံတော်အိမ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရွှေလုံပျံ
လီတာကျွေ့ကား နေပြည်တော်၌ အတော်ရာထူးကြီးဟန်တူသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမနေသည့် စံတော်အိမ်မှာ အတော်
ကြီးကျယ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ စံတော်အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသည်။

“သခင်မ... သခင်မ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

မိန်းကလေးသည် အော်လိုက်လေ၏။

အတုမဲ့ဓားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၁၀၇

အတွင်းမှ တုံ့ပြန်သံ ကြားရသည်ဟု ချင်ယီ ထင်သော်လည်း
ဧည့်သည်ကို တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရချေ။
ချင်ယီသည် စံတော်အိမ်အတွင်းသို့ ကြည့်နေ၏။

အခန်း(၆၈) ဆေးမိခြင်း

မိန်းကလေးသည် ထပ်မံအော်ဟစ်လေ၏။

“သခင်မရေ... တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ သခင်မတို့ရဲ့ ဧည့်သည် ပါလာပါတယ်”

အတန်ကြာမှ အိမ်ထဲမှ ခြေသံများကြားရပြီးနောက် မိန်းမတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။ ထိုမိန်းမမှာ ဖြူဝင်းနေသော အသာအရေနှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နှီးပါး ရှိလေ၏။

လက်မောင်းမှာ ပြည့်ဖို့နေပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှသည်။

သူမကား မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွှေး ဖြစ်ပါသတည်း။

သူမသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ နန်းတွင်းသူများ ဝတ်ဆင်သည့် ဝတ်စုံတည်း။ အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူမသည် ကြည့်၍လိုက်ဖက်လှသည်။

သူမထံမှ ရေမွှေးနံ့သည် ချင်ယီထံသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

အတုမဲ့ဓားသမား (တ-သိမ်း) ☆ ၁၀၉

သူမသည် ချင်ယီအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသဖြင့် ချင်ယီက မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေးက ...

“သခင်မ ... ဒီဧည့်သည်က ဒီပြင်ဧည့်သည်တွေလို မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းခေါ်လာရတာ၊ ဒါတောင် မလိုက်ပါဘူး လုပ်နတယ်၊ ဒီဧည့်သည်က ထူးတယ်နော်”

မိန်းကလေး၏ စကားသည် တစ်မျိုးထူးခြားသည်ဟု ချင်ယီ ထင်လေ၏။

မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွှေးသည် ချင်ယီအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည်လည်း ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ဪ... သူက ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူက သခင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တာတဲ့ မမရဲ့၊ ကျွန်မက သခင်ကြီးဟာ ဒီရက်တွေမှာ ရွှေနန်းတော်က ပြန်ရောက်တတ်ပါတယ်၊ လိုက်ကြည့်ပါဦးဆိုပြီး ခေါ်လာရတာ”

“ဪ...”

“သခင်မက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့မောင်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး လီတာကျွေဟာ နန်းတော်ထဲမှာ နေတာများတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရက်တွေမှာတော့ အစ်ကိုကြီးလီတာကျွေဟာ ပြန်လာတတ်ပါတယ်၊ ခဏတော့ စောင့်ပါကွယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ချင်ယီသည် သူလိုက်လာသည်မှာ မှားများမှားမှားနေပြီလောဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအခါ ကျင်ရှာမွေးက ...

“ကဲ ... ခူဝါရေ ဧည့်သည် နားပါစေဦး၊ ဧည့်သည်အတွက် အကြမ်းရည်ကလေး လုပ်ခဲ့ပါဦး”

သူမသည် ချင်ယီကို ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့မောင်က စကားပြောပါဦး၊ စကားလည်း မပြောဘူး၊ ငါ့မောင်ကိုကြည့်ရတာ ကြောက်နေသလိုပဲ၊ မှန်းစမ်း ... ငါ့မောင်ရဲ့ လက်တွေကိုပြစမ်း”

သူမသည် ချင်ယီ၏ လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲယူကြည့်လေ ၏။

“အစစ်ပေါ့၊ လက်က အေးစက်နေတာပဲ၊ ရေခဲလက်ကျနေတာပဲ”

ချင်ယီသည် ရှက်ရွံ့စွာ သူ့လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ကျင်ရှာမွေးက ...

“ငါ့မောင်က လူချောပဲ၊ နန်းတော်ထဲမှာ မင်းမှုထမ်းလုပ်ရင် တော့ အပျိုတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ၊ မမတို့ နို့ မိန်းမကြီးတွေဆို ထောင့်ကပ်နေရမှာ၊ အဖက်လုပ်မယ်တောင် မထင်ဘူး”

သူမသည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီး တခစ်ခစ်ရယ်မောနေလေတော့၏။

ချင်ယီမှာ ငိုနေမိသည်။ ကျင်ရှာမွေး၏ အပြုအမူ အပြော အဆိုများကိုကြည့်ပြီး သူစိတ်မကောင်းပင် ဖြစ်နေမိသည်။

သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် မိန်းကလေးက အကြမ်းရည် လာ ချပေးလေ၏။

ကျင်ရှာမွေးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲကွယ်၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ ရယ်ရယ်ပြုံး ပြုံး နေရတယ်၊ အဲဒီလို ငူငူငိုငိုကြီး မနေရဘူးကွယ်၊ အိမ်ရှင် တွေ စိတ်မချမ်းသာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

သူမသည် အကြမ်းရည်ကို ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ၏။ အကြမ်းရည်မှာ ကြက်သီးနွေးမျှသာ၊ ကျင်ယီမှာ စကားပြောချင်စိတ် မရှိပေ။ အိမ်ရှင်က စိတ်မချမ်းသာဟု ပြောလျှင်လည်း ပြောစေတော့၊ သူသည် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်လံကြည့်ရှု၏။ နံရံတစ်နေရာတွင် လေးနှင့်မြားကို ချိတ်ထားသည်။

ချင်ယီသည် မြားပစ်ကွင်း၌ ကျင်ရှာမွေး မြားပစ်ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိသည်။ ထိုစဉ်က မြားပစ်ပုံမှာ ချင်ယီ၏ မျက်လုံးထဲက မထွက်ပေ။ သူမ၏ လက်များသည် တည်ငြိမ်လှ၏။

လေးညှို့ကို ဆွဲယူပုံမှာလည်း လွန်စွာ တည်ငြိမ်လှ၏။ ထိုအခါ မြားသည် လိုရာကိုသွားပေမပေါ့၊ မြားများသည် ပစ်မှတ်၌ သွားစိုက် နေသည်ကို သူ၏မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်နေသည်။

“မမက မိုးနတ်မယ်လား”

“မိုးနတ်မယ် ကျင်ရှာမွေးဆိုတာ မမနာမည်ပေါ့”

သူမသည် ချင်ယီကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ... မမကို မင်း အရင်ကတွေ့ဖူးလို့လား၊ တွေ့ဖူးရင် ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို ပြောပါကွယ်”

“မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဟိုနံရံမှာ ဒူးလေးနဲ့ မြားတွေ ချိတ်ထားလို့ မေးမိတာပါ”

ထိုအခါ ကျင်ရှာမွေးက ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ရယ်လေ၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မမ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့တာတွေပါကွယ်၊ ခုတော့ မကစားတော့ပါဘူး၊ လူကြီးဖြစ်လာတော့လည်း ငယ်ငယ်က ကစားတာတွေကို မကြိုက်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“မမက ငယ်ငယ်က မြားပစ်သိပ်တော်မှာပဲနော်”

“အင်း... ငယ်ငယ်ကတော့ နာမည်ကျော်ပေါ့၊ မမကို သိုင်းပညာသင်ဖို့ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ တိုက်တွန်းကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ မသင်ခဲ့ဘူးလေ၊ လေးနဲ့မြားပဲ ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့လည်း ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ဖြစ်လာတာပေါ့ကွယ်”

“အခု ကြီးလာတော့ မမ ဘာကို ကစား...”

“ကြီးလာတော့ ဘာမှမကစားတော့ပါဘူးကွယ်၊ အိမ်မှာပဲ နေနေရတော့တာပေါ့”

သူမသည် အကြမ်းရည်ကို လှမ်းပေးလေ၏။

“ကဲ... ကဲ... ဒီက အဖန်ရည်ကလေးကို သောက်လိုက်ပါဦးကွာ”

ချင်ယီသည် လှမ်းယူလိုက်၏။

“သောက်ပါ... ဖန်ခါးလေးဆိုတော့ အမောပြေတာပေါ့”

သူမက တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ချင်ယီသည် အကြမ်းရည်ကို ယူသောက်လိုက်လေ၏။

အကြမ်းရည်မှာ ဖန်ခါးကြီးဖြစ်သဖြင့် ချင်ယီသည် အကြမ်းရည်၏ ထူးခြားမှုကို မသိလိုက်တော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရိုးရိုးအဖန်ရည်ဟုသာ ထင်မိလေ၏။ သူသည် အဖန်ရည်ကို အကုန်သောက်

လိုက်လေ၏။

ကျင်ရှာမွေးသည် နံရံ၌ ချိတ်ထားသည့် လုံကြီးနှစ်ချောင်းကို ပြသနေ၏။

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီး လိတာကျွေ့ရဲ့ လုံတံအတွက် အထိမ်း အမှတ်ပေါ့၊ သူကိုင်တဲ့ လုံတံကိုတော့ အမြဲလက်ထဲက မချဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဒီလုံက အတုပေါ့ကွယ်၊ အတုဆိုလို့ တကယ် အတုမမှတ်နဲ့ဦး၊ သူကိုင်တဲ့လုံလို့ မမက ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလုံတံ တွေက တိုက်လို့ခိုက်လို့တော့ ရတယ်”

“ဪ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာတယ်”

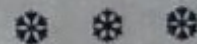
“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းက ခပ်ဝေးဝေးက လျှောက်လာရတော့ ခေါင်းငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွယ်”

ချင်ယီသည် ခေါင်း မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားတင်း၍ ထိန်းလိုက်ရ၏။ အဖန်ရည်ထဲ၌ တစ်ခုခု ခတ်လိုက်ပြီကို သိလိုက်သည်။

“ဆေး... ဆေး... ဆေး”

အသံထွက်ပြောလိုက်၏။ အသံသည် အဝေးမှကြားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ရုတ်ခြည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဤအိမ်မှ ထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် မထနိုင်တော့ပေ။ ဝုန်းခနဲ လဲပြိုကျသွားလေတော့၏။

အခန်း(၆၉) မိုးနတ်မယ်၏ ဝန်ခံချက်

သူ၏မျက်နှာတွင် ကျင်ရှာမွှေးမျက်နှာ၌ လူးထားသော မွှေးရနံ့များ စွဲကပ်နေခဲ့သည်။ လန့်သွားသည်။ ရုပ်ဖျက်ထားသည်ကို ကျင်ရှာမွှေး သိရှိသွားပြီလော။

ပါးလွှာသော ခြင်ထောင်ကို ပင့်တင်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ့အနီး၌ ကျင်ရှာမွှေး ရယ်နေလေသည်။

သူမက ...

“မမ ပြောပါရစေကွယ်၊ စိတ်အေးအေးနဲ့ နားထောင်ပါဦး”

သူမသည် လက်ကိုဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။ ချင်ယီ ဆောင့်ရုန်းချလိုက်ရာ သူမကို ကိုင်ရိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ချင်ယီ မသနားချေ။ လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြန်း...”

“အား...”

သူမ လန့်ကျသွား၏။

“မင်း မမကို သတ်သွားပါကွယ်၊ မမ ကျေနပ်ပါတယ်၊ မမ ပြောပါရစေ”

ရှိက်ကြီးတင် ငိုရင်း ပြောကြားလေ၏။

“မမဟာ အသက်ရှင်ဖို့ မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သေဖို့ကောင်းနေပါတယ်၊ မမ သေသင့်တာကြာပါပြီ၊ မမဟာ မိန်းမယုတ်ပါကွယ်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မိန်းမယုတ်ပါပဲကွယ်”

ငိုကြွေးရင်း မြည်တမ်း ရေရွတ်နေလေ၏။

“တစ်ခုတော့ မမ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ မမပြောတာကိုတော့ နားထောင်သွားပါ၊ ဒါဆိုရင် မင်း လိပ်ပတ်လည်သွားမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ မမကို သတ်သွား၊ မမ သေရဲပါတယ်”

ဘာပြောစရာ ရှိမည်နည်း။ ဘာစကားတွေကို ပြောနေသနည်း။ ချင်ယီ နားမလည်တော့ပါ။ မျက်နှာသုတ်ပပါကြီးအား ကောက်ယူပစ်ပေးလိုက်၏။

“ရော ... ပြန်ခြံပြီးပြော”

“ကျေးဇူးပါပဲ တန်ထင်ဟုန်ရယ်”

သူမက သူ၏လျှို့ဝှက်အမည်ကို ခေါ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်၏။

“ဗျာ ...”

ချင်ယီနှင့် ချင်လီတို့မှာ နာမည်ပြောင်းထားသည့် အမည်များ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ လုပ်ရပ်ကို စာရှုသူများ ရိပ်မိနေပြီဖြစ်၍ ချင်ယီမှာ

တန်ထင်ဟန်ဖြစ်ပြီး ချင်လီမှာ ကျာပွတ်မယ် ရှုလန်ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်မိသိရှိပြီး ဖြစ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရုပ်ဖျက်ပြီး မြို့သို့တက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ဝိုင်းတိုက်ခိုက်သည် ကြေးစားများထဲမှ တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်
ပြီး မေးမြန်းသောအခါ ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်ကို ခြေရာခံမိခဲ့ကြ
သည်။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝက်ဝံ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကျောက်စင်လားမှာ ရုပ်ဖျက်
ထားကြသဖြင့် တန်ထင်ဟန်နှင့် ရှုလန်မှန်း မသိပေ။

တန်ထင်ဟန်နှင့် ရှုလန်တို့သည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီ အဖြစ်
အစွမ်းပြကြသောအခါ ကျောက်စင်လားသည် သူတို့အား ယုံမှတ်ပြီး
သူ၏သက်တော်စောင့်များအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တော့သည်။

တန်ထင်ဟန်တို့သည် ကျောက်စင်လား၏ ဆရာကြီးဆိုသူကို
ဖော်ယုတ်နိုင်ရန် အချိန်အခါကို စောင့်နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
သုသည် ရွှေလှံပျံ လီတာကျွေကို လာရှာစဉ် လီတာကျွေ၏ဇနီး
ကျင်ရှာမွေးနှင့် မှားမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်ရှာမွေးက သူ့အား တန်ထင်ဟန်မှန်းမသိဘဲ မှားယွင်းမိ
ခြင်းဟု ထင်နေစဉ် ကျင်ရှာမွေးက တန်ထင်ဟန်ဟု ခေါ်လိုက်သော
အခါ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခုန်ထလာမိ၏။

“ခင် ... ခင်ဗျား”

“သိပ်အံ့သြသွားသလား ငါ့တူရယ်”

ကျင်ရှာမွေးသည် မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောလေသည်။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

တန်ထင်ဟန် မထိုင်နိုင်ချေ။

“ဒေါ်လေး ... ငါ့တူကို အစအဆုံး အေးအေးဆေးဆေး ပြော
ပြပါ့မယ်၊ ထိုင်ပါဦး ... ”

ကျင်ရှာမွေးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို မျက်နှာသုတ်ပေါ်ဖြင့် လုံခြုံစွာ
ခြုံပတ်လိုက်၏။

တန်ထင်ဟန်မှာလည်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်ပြီးလေ
ပြီ။

“ဒေါ်လေး ငါ့တူနဲ့ မှားခဲ့ပါတယ်၊ ဆေးကို အဖန်ရည်ထဲ
ထည့်တိုက်ခဲ့တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တူ တန်ထင်ဟန်
မှန်း မသိခဲ့လို့ပါ၊ တကယ်ပါ ... ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ ငါ့တူ ရုပ်ဖျက်
ထားတာကို မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး၊ ငါ့တူ ရုပ်ဖျက်ထားတာက အင်မတန်
သေသပ်တာကိုးကွယ်”

တန်ထင်ဟန်သည် ဤသို့ သေသေသပ်သပ် ရုပ်ဖျက်နိုင်ရန်
အတွက် မျက်နှာတစ်ထောင် ချန်ယင်လျှောင်ဆီသို့ သွားခဲ့ရသည်ကို
ပြန်လည် အမှတ်ရလာလေ၏။

သူနှင့် ရှုလန်တို့သည် ချင်ယင်လျှောင်ဆီသို့ သွားခဲ့ရာ ချင်
ယင်လျှောင်က လွန်စွာ သဘောကျ ကျေနပ်ခဲ့သည်။

“အင်း... သိုင်းလောကရဲ့ ဓားဘုရင် စစ်ကုယောင်လည်း ငါ့ဆီ လာရတာပဲ၊ သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်လည်း ငါ့ဆီလာရတာပဲ၊ ငါဟာလည်း သိုင်းလောကရဲ့ မျက်နှာတစ်ထောင်ပဲကွ”

မျက်နှာတစ်ထောင်က ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောနေလေသည်။
စစ်ကုယောင်က...

“ခင်ဗျားကလည်း အသားယူနေပြန်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားနယ်ပယ်မှာ ဘုရင်ပါပဲ၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်နယ် ပယ်မှာ ဘုရင်ပါပဲ၊ ဒီတော့ ဘုရင်ချင်း အကူအညီပေးပါ၊ ကျုပ်တို့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ရုပ်ဖျက်ဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ”

“ဖျက်ပေးရမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ရုပ်ဖျက်ပေး တာ အနည်းဆုံး သုံးလတော့ ခံတယ်ကွ၊ သုံးလကြာရင် ငါ့ဆီပြန် လာခဲ့၊ ငါထပ်ပြုပြင်ပေးရင် နောက်သုံးလ ခံရဦးမှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် တန်ထင်ဟုန်နှင့် ရှုလန်တို့သည် ချင်ယီနှင့် ချင်လီ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် ကျင်ရှာမွှေးနှင့် တွေ့သောအခါ သူ့အား တန်ထင်ဟုန်ဖြစ်ကြောင်း မည်သို့ သိသွားသနည်းဟု အလွန် အံ့သြ ခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

“ခင်း... ခင်ဗျား... ကျုပ်... ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိ... သိသလဲ”

ကျင်ရှာမွှေးက...

“မင်းရဲ့ မျက်နှာဟာအတူက သိပ်ကိုသေသပ်ပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် မင်းနားရွက်နောက်နားကို ကြည့်တော့ မင်းဟာ မျက်နှာတု တပ်ထား တယ်ဆိုတာ ငါသိရတယ်”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ အတုလို့ သိတာနဲ့ တန်လင်ဟုန်မှန်း ခင်ဗျား သိရောလား”

“မင်းဦးကြီး လိတာကျွေးက သူနေတဲ့အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မပြော ဘူးကွ၊ အစ်ကိုကြီး လုရှုဟုန်တို့ သားအဖနဲ့ မင်းတို့စုံတွဲကိုသာ ပြောခဲ့တာ၊ မင်းရင်ဘတ်က အမှတ်ကြီးဟာ မင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား တဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပဲ၊ မင်းနဲ့ မှားပြီးမှသာ တန်ထင်ဟုန်ဖြစ်ကြောင်း ငါသိခဲ့ရပါတယ်ကွယ်”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ဆက်ပြောစရာရှိတာသာ ဆက်ပြောပါ”

ကျင်ရှာမွှေးသည် မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလာသည်။ တန်ထင် ဟုန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

သူမဆက်ပြောမည့် စကားများမှာလည်း စိတ်ပျက်စရာ စကား များ ဖြစ်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ ကျင်ရှာမွှေး ရှိုက်ငိုနေသည်။ တန်ထင် ဟုန် စိတ်မရှည်တော့ပေ။

“ကဲဗျာ... ခင်ဗျားပြောမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ် ပြန်ရ မလား”

ထိုအခါ ကျင်ရှာမွှေးက ပျာပျာသလဲ တောင်းဝန်လေတော့ သည်။

“အို... အို... မပြန်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒေါ်လေးပြောတဲ့ စကားတွေကို

မင်း စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း သိပ်ချင်တဲ့
မင်းအဖေ တန်ထင်လင်း သေရတဲ့အကြောင်းတွေ ပါလို့ပေါ့ကွယ်”
တန်ထင်ဟန်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားလေ
သည်။ သူသည် သူ့နားကိုပင်မယုံချေ။

“ခင်... ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလားဟင်”

ကျင်ရှာမွေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ တန်ထင်ဟန်ရယ်”

အလွန်တိုးညှင်းသော်လည်း ကျင်ရှာမွေး၏ စကားသံကို သူ
နားထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၇၀) အချစ်လွမ်းခြုံ သူတို့ဘုံ

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းသည် ဇနီးသည် သေဆုံးသွားသော
အခါ ဇနီးသည်ကို သတ်သွားသူအား လိုက်လံရှာဖွေနေလေသည်။

ထိုတရားခံကိုလည်း ရှာဖွေ၍မတွေ့ခဲ့ချေ။ သူသည် ကလေး
တစ်ဦးကို ထွေးပိုက်ရင်း မုဆိုးဖိုတစ်ဦးအဖြစ် သိုင်းလောက၌ ကျင်
လည်နေခဲ့လေသည်။

သူသည် အလွန်ကြိုးစားသည်။ ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်မှုသည်
တစ်နေ့မျှ မပြတ်ချေ။

ဤသို့ အပတ်တကုတ် လေ့ကျင့်နေသဖြင့် သူ၏ဓားပညာ
သည် သူမတူအောင် အစွမ်းထက်လာသည်။ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်
လင်းဟူ၍ နာမည်ကျော်သည်ထက် ကျော်ကြားလာသည်။

သူ၏လေ့ကျင့်မှုများမှာ အလွန်ခက်ခဲပြင်းထန်သည်။

သူ့ လေ့ကျင့်မှုများကို မည်သူကမျှ မမြင်ကြရချေ။ မမြင်ရ
အောင်လည်း လေ့ကျင့်သည်။

လေ့ကျင့်မှု ပြင်းထန်သဖြင့် ကျော်ကြားမှုလည်း မြင့်တက်လာရသည်။

အမြင့်၌ သီးသောအသီးများသည် ခဲပစ်ခံရသည်ဟူသောစကားအတိုင်း အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းသည် စိန်ခေါ်မှုများကိုလည်း အသီးသီး ခံခဲ့ရသည်။

သူသည် စိန်ခေါ်မှုအားလုံးကို လက်ခံခဲ့သည်။

ကြိုးတပ်သံလုံးကို ဖိဂေါ်ယောင်၏ စိန်ခေါ်ချက်။ ဖိဂေါ်ယောင်နှင့် သူ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဖိဂေါ်ယောင်ကလည်း သူ့ကို အသေတိုက်ခိုက်သည်။ ထိုပွဲ၌ ဖိဂေါ်ယောင် သေသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ချင်ချိန် စိန်ခေါ်ချက်။ ချင်ချိသည့် ဓားနှစ်လက်သမား ဖြစ်သည်။

ဓားနှစ်လက်သမားချင်း တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏တိုက်ပွဲမှာ သရေဖြစ်သွားသည်။ ချင်ချိကလည်း မနိုင်၊ တန်ထင်လင်းကလည်း မနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နောက်ခြောက်လ၌ ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ နောက်ခြောက်လကြာသောအခါ သူတို့ ထပ်မံယှဉ်ကြသည်။ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ချင်ချိ ညာလက် ဓားထိသွားသည်။

ဓားတစ်လက် လွတ်ကျသွားသည်။ သူမည်သို့မျှ မနိုင်နိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံး ချင်ချိ ရှုံးသွားတော့သည်။

သူနောက်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူမှာ ကျန်ကျိဖုံး ဖြစ်သည်။ ကျန်ကျိ

ဖုံးသည် ဓားတစ်လက်သာ ကိုင်သည်။ ဓားတစ်လက်သမားနှင့် ဓားနှစ်လက်သမားတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြ၏။

အကွက်ပေါင်း ငါးရာအထိ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးနောက် ကျန်ကျိဖုံး ရှုံးသွားသည်။ တန်ထင်လင်း နိုင်သည်။

ဤစိန်ခေါ်ပွဲ သုံးပွဲကို သူနိုင်လိုက်သဖြင့် သူ့နာမည်သည် သိုင်းလောက၌ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း။

သူ့နာမည်နှင့်အတူ သူ၏သွေးသောက် ညီအစ်ကို သုံးယောက် သည်လည်း ထင်ပေါ်လာသည်။ သိုင်းလေးဖော်၏ သတင်းသည် သိုင်းလောက၌ မွေးပျံ့လာသည်။

သူသည် သိုင်းလောက၌ကျင်လည်ရင်း နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

နေပြည်တော်၌ သူ၏သိုင်းလေးဖော်အနက်မှ သွေးသောက်အစ်ကို လီတာကျွေထံ၌ မတည်းခိုပေ။

သူ၏တပည့်တစ်ဦးရှိရာ ထိုတပည့်ထံ၌ တည်းခိုနေထိုင်သည်။ သူ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိနေသည့်အကြောင်းကိုလည်း လီတာကျွေအား အသိမပေးချေ။

လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ရင်း နေပြည်တော်သူ ကျင်ရှာမွေးနှင့် သူတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းက အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်

မုဆိုးဖို၊ ကျင်ရှာမွေးက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သူတို့ တွေ့ဆုံကြလေတော့သည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် ဓားနှစ်လက်၏ ဂုဏ်သတင်းကို သိရှိ၏။ သူမသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားနေသော တန်ထင်လင်းကို အထင်ကြီးလေးစားသည်။

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများက ကြေးရတတ် ကုန်သည်မျိုးရိုး ဖြစ်သည်။ နေပြည်တော်၌ ထင်ရှားသော အတက်တန်းလွှာတွင် ဝင်ဆံ့သူများ ဖြစ်သည်။

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများသည် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းနှင့် ကျင်ရှာမွေးတို့၏ အဖြစ်ကို မသိကြသေးချေ။

ဤတွင် တန်ထင်လင်းနှင့် ကျင်ရှာမွေးတို့သည် အချစ်ဆိပ် တက်ကြလေတော့သည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် သူ့မိဘများကို နားမလည်နိုင်ပေ။ သူ့မိဘများသည် သူတို့ကဲ့သို့ ကုန်သည်လောကတွင် ကျွမ်းကျင်သော အရောင်းအဝယ်ကောင်းသော ကုန်သည်များနှင့် ဇားစားမည်ဟု တဖွဖွ ပြောနေသည်။

ကုန်သည်ဆိုသည်မှာ ငွေရှာရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ ဓားသမားနှင့် တွေ့သောကါ လည်စင်းခံရုံသာရှိသည်။

သိုင်းလောက၌ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဆိုသည့် ဂုဏ်ကို သူမ၏ မိဘများ မသိကြခြင်းကို ကျင်ရှာမွေး နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူမသည် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း၏ သတင်းကို ကြား

ရတိုင်း လွန်စွာ ပီတိသောမနဿဖြစ်နေမိလေသည်။ ကြည်နူးနေလေသည်။

သူမသည်လည်း အတိုက်အခိုက်ပညာနှင့် ကင်းစေးသူမဟုတ်ပေ။ သူမ လေ့ကျင့်ကစားနေသည့် အားကစားမှာ လေးနှင့် မြား ဖြစ်သည်။ လေးပစ်ကစားခြင်းကို သူမ အလွန်ဝါနာပါ၏။

သူ့ကို သိုင်းပညာသင်ရန်တော့ တိုက်တွန်း၍မရပေ။ သိုင်းသမားကို ချစ်မိသော်လည်း သိုင်းပညာသင်ရန်တော့ သူမစိတ်မပါပေ။

သူမက အပျိုစင်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းက မုဆိုးဖို။ ကလေးတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူတို့သတင်းသည် မိဘများနားသို့ ပေါက်ကြားသွားတော့၏။

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများမှာ သိုင်းသမားနှင့် သူတို့၏သမီးကို သဘောမတူနိုင်ပေ။ အဘယ်မှာ သဘောတူနိုင်မှာပါမည်လဲ။ သိုင်းသမားဟူသည်မှာ နေရေး၊ စားရေးကို မည်သို့မျှ အလေးမထားပေ။

သိုင်းပညာကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လေ့လာနေသူများ ဖြစ်သည်။ သိုင်းကျွမ်းကျင်ရမည်ဆိုလျှင် အသေရရ အရှင်ရရ သိုင်းကျွမ်းနောက် လိုက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့ အဓိကထားသည်မှာ ကုန်သည်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လောကသားဖြစ်ရမည်။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် ရာထူး၊ ရာခံကြီးကြီးရှိသော မင်းမှုထမ်းဖြစ်ရမည်။

ဤသို့ အယူအဆရှိနေသောကြောင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းနှင့် သဘောမတူတော့ပေ။

သို့သော် ကျင်ရှာမွေးက မိဘများ၏ အယူအဆကို ဂရုမစိုက်ပေ။ သူ့ချစ်သူ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းကို မိဘများမသိအောင် ခိုးတွေ့သည်။ ဤသည်ကိုတော့ သူမ၏ မိဘများ မသိကြပေ။

ကျင်ရှာမွေးကလည်း လျင်သည်ကိုး။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နေသည့် အထိန်းတော်ကြီးကို အပိုင်စည်းရုံးထားနိုင်သည်။ ထိုအထိန်းတော်ကြီး၏ အကာအကွယ်ဖြင့် သူ့ချစ်သူအား ချိန်းတွေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်ရှာမွေး အကြံဉာဏ်ကောင်းရုံမျှမက အတွေးအခေါ်လည်း ကောင်းသည်။ သူ၏အထိန်းတော်ကြီးကလည်း အတွေးအခေါ်ကောင်းသည်။

နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အကြံထုတ်လိုက်သောအခါ ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများသည် သမီး ဘာလုပ်နေသည်ကို မသိကြတော့ပေ။

ကျင်ရှာမွေး ဈေးသွားသည်။ အထိန်းတော်ကြီးအပြင် အိမ်ဖော်သုံးယောက်တောင် ပါသည်။

စုစုပေါင်း လေးယောက်ကြီးများတောင် ပါသည်ဆိုတော့ မိဘများက စိတ်ချလက်ချ စေလွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အထိန်းတော်ကြီးက အိမ်ဖော်များကို ခေါ်ပြီး စားချင်တာစား၊ သောက်ချင်တာသောက်၊ ဝယ်ချင်တာဝယ်ယူခွင့်ပြုပြီး ဈေးထဲခေါ်သွားသည်။

အိမ်ဖော်များသည် ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများအိမ်၌ မရဘူးသော လွတ်လပ်ရေးကို ရရှိကြသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်ကြသည်။ အခွင့်အရေးရသမျှ သုံးတော့သည်။

ထိုအခါ ကျင်ရှာမွေးမှာ သူ့ချစ်သူ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းနှင့် အကြည်ဆိုက်တော့သည်။

သူတို့ ပြန်လာသောအခါ မိဘများက စစ်မေးသည်။ အိမ်ဖော်များမှာ သူတို့၏ သခင်မလေးအနီးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာကြောင်း၊ ဘာတွေ ဘာတွေ ဝယ်ကြောင်း အစစ်ခံကြသည်။

ဒါမှ သူတို့ နောင်ကို သခင်မလေးနောက်သို့ လိုက်ကြရမည် မဟုတ်လား။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့၏ သခင်မလေးသည် ကွမ်ရင်မယ်တော်ကျောင်းသို့ သွား၏။ ကွမ်ရင်မယ်တော်ကျောင်းသို့ သွားလျှင်လည်း အထိန်းတော်ကြီးနှင့် အိမ်ဖော်သုံးယောက်ပင် ပါကြသည်။ ဈေးသို့ သွားလျှင်လည်း ပါကြသည့်သူများပင်။

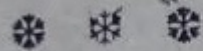
အထိန်းတော်ကြီးသည် အိမ်ဖော်သုံးယောက်ကို ခေါ်ပြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ ကျင်ရှာမွေးကိုတော့ ကွမ်ရင်မယ်တော် ဘုရားကျောင်းသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျင်ရှာမွေးသည် ကွမ်ရင်မယ်တော်ဘုရားကျောင်း၌ စောင့်နေသည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းနှင့် ကွမ်ရင်မယ်တော်ကျောင်း၌ နှစ်ကိုယ်တူ သစ္စာပြုကြသည်။ ကြည်နူးကြသည်။

မိဘများ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်သူနှင့် ခိုးတွေ့ ခိုးချစ်ရသော အရသာကို ကျင်ရှာမွှေး ခံစားနေတတ်ပြီ။

သူမ ခိုးချစ်ရသော ချစ်သူမှာ ကလေးအဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို သူမမြင်ပေ။ ဤသည်တို့မှာ သူ့အတွက် မလိုအပ်ဟု ထင်သည်။

အချစ်ဆိုသည်၌ မျက်စိမရှိဟူသော စကားဆိုထုံးပင် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၇၁) ငါးစာ

ကျင်ရှာမွှေးသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ် ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ သိုင်းလောကသတင်းများကို နားစွင့်သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့မှသာ သူ့ချစ်သူ တန်ထင်လင်း သွားရမည့်လမ်းကို သူမ ညွှန်ပြနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူမချစ်သူ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းသည် သွေးသောက်ညီအစ်ကိုများ ရှိထားကြောင်းကို သူမ ကြား သိထားလေ၏။

သွေးသောက်ညီနောင်လေးဖော်သည် တစ်ဦးက အရေးရှိလျှင် တစ်ဦးက ကူညီကြသည်ဟုလည်း ကြားသိထားလေသည်။

ထိုလေးယောက်သည် အကြိမ်တိုင်း၌ ရင်းရင်းနှီးနှီး မတွေ့ဆုံကြပေ။ တစ်ဦးဆီသို့လည်း တစ်ဦးက သွားမနေပေ။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဆုံကြသည်ဟု သူမ သိရှိထားသည်။ တွေ့ဆုံကြသည့် နေရာကိုပင် သူမသိသည်။ သူတို့တွေ့ဆုံကြသည့် နေရာကား မိခင်သားမြတ် တောင်ကြီးပင်တည်း။

မိခင်သားမြတ်တောင်သို့ တော်ရုံတန်ရုံလူ မတက်နိုင်ကြောင်း ကိုလည်း သူမသိသည်။

သူမသည် သူ့ချစ်သူ၏ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတော်များ အကြောင်းကို မေးမြန်းမိသည်။ ကျင်ရှာမွှေး၏ မေးမြန်းချက်များ ဖြစ်၍ သူမ၏ချစ်သူ တန်ထင်လင်းကလည်း ပြောပြခဲ့သည်။

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာလူဟုန်။ သူ၏လက်နက်များမှာ ခြောက်ထောင့် ကြယ်ကလေးများပင်။

လက်နက်ပုန်းဟု ခေါ်သော်လည်း အများခေါ်ဆိုနေကြသည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်း အဆိပ်အပ်ကလေးများလောက်လည်း မလေး ငယ်ချေ။

သူလည်း အပစ်အခတ်ကောင်းသည်။ သိုင်းပညာလည်းမဆိုး ချေ။

ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေ၊ လီတာကျွေကတော့ သိုင်းပညာ၌ အကောင်းကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် အညံ့ကြီးလည်း မဟုတ်ချေ။

သူသည် သိုင်းလောကထက် နေပြည်တော် အရာရှိ အရာခံ ဝန်းကျင်၌ ပို၍ကျင်လည်သည်။

လူ့ဘီလူးကြီး ခက်ရင်းခွ လူချူကွီး။ ကြီးမားထွားကျိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ သိုင်းပညာတော့ သိပ်မထူးချွန်၊ အင်အားအသုံးပြု၍ တိုက် ခိုက်တတ်သည်။

ဤသည်မှာ သူ၏သိုင်းညီအစ်ကိုတော်များ ဖြစ်သည်။ သွေး သောက် ညီအစ်ကိုတော်များ ဖြစ်သည်။

ကျင်ရှာမွှေး၏ မိဘများသည် တစ်နေ့တွင် ရွှေလုံပျံလီတာကျွေ ထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး သမီးဖြစ်သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို လီတာကျွေ အား ပြောပလေ၏။

ဤကား ပြဿနာအစပျိုးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျင်ရှာမွှေး မိဘများက ...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီသမီးကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီသမီးကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေရတာ၊ အခု ဒီသမီး ကလေးက သိုင်းလောကသား သိုင်းသမား တန်ထင်လင်းဆိုတာနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ သိုင်းသမားဆိုတာ သိုင်းပညာအတွက်ပဲ အသက်ရှင်နေကြတာပါ။ ဒါကြောင့် သမီးလေးအတွက် ကျွန်တော် တို့ ရင်လေးပါတယ်”

သူတို့သည် သူတို့၏ သဘောထားကို ဆက်၍ပြောပြ၏။

“ငါ့လူလို မင်းခံစားထိုက်သူတွေအကြားမှာ ဝင်ဆံ့နေတဲ့ လူဆို ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်”

လီတာကျွေသည် ထိုစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်လိုလူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က မင်းလို ရာထူးရာခံ အသိုက်အဝန်းက လူမျိုးနဲ့ဆိုရင် သဘောတူပါတယ်။ သိုင်းသမား ဆိုတာကတော့ကွယ် ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

လီတာကျွေမှာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်နေသူမဟုတ်ပေ။

နေပြည်တော် စစ်ရေးစစ်ရာ အမှုထမ်း ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်များအကြား၌ ကျင်လည်နေသူဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းသမားထက် ရာထူးရာခံရှိသူကို ပို၍ အထင်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သွေးသောက်ညီနောင် လေးဖော်တို့တွင် သူ၏သိုင်းပညာမှာ မတိုးတက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က သိုင်းသမားဖြစ်ပေမယ့် ရာထူး ရာခံရှိတဲ့ အသိုက်အဝန်းကို တိုးဝင်လာရင်တော့ ကြည်ဖြူပါတယ်ကွယ်၊ အခု ရာထူးရာခံရှိတဲ့ အသိုက်အဝန်းကို သမီးချစ်သူက တိုးဝင်မှ မလာတာ...”

“တကယ်လို့ မောင်ရင်ကသာ သမီးကို လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက်အောင် ကူညီမယ်ဆိုရင် ငွေအသပြာထောင်ထုပ်ကို မောင်ရင် ယူနိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ လိတာကျွေမှာ ရင်ခုန်နေရတော့သည်။ သူသည် ကျင်ရှာမွေးကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။ ထိုသူငယ်မနှင့် သူသည် အသက်ချင်းလည်း ကွာခြား၏။ ရုပ်ရည်ရူပက ကိုယ်နေဟန်ထား ဘာမျှ ပြောစရာမရှိပေ။

ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို သူလိုလူမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် သဘောတူပါသည်တဲ့။

ရာထူးရာခံနှင့် အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုကြီးကို သဘောတူပါသည်တဲ့။

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အဲဒီ သိုင်းသမားဟာ ကလေး

ကျင်ရှာမွေးတည်းဟူသော ငါးစာကို မျိုမိသည့် လိတာကျွေမှာ ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများပြောသည့်စကားကို ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ နှင့်သာ လိုက်နေတော့သည်။

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများမှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းအချက်အလက်များကို လိတာကျွေထံမှ ရယူသွားကြလေ၏။

သိုင်းလောကထက် ရာထူး ရာခံ အသိုက်အဝန်းကို ပို၍အထင်ကြီးသော လိတာကျွေအဖို့မူ ကျင်ရှာမွေးဆိုသည့် မိန်းမပျိုကလေးမှာ မက်မောစရာပင် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၇၂)
ဓားချစ်သူ

လိတာကျွေက ငွေအသပြာထောင်ထုပ်အား ကျင်ရှာမွေး၏
မိဘများကို ပြန်ကမ်းပေး၏။

“ဒီအသပြာထုပ်ကလေး ပြန်ယူသွားပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်
အတွက် မလိုပါဘူး။”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မောင်ရင်ရယ်”

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများ ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း
တွင် ရွှေလုံပုံလိတာကျွေသည် ချောင်းပေါက်မတတ် အိမ်ထဲ ဝင်ထွက်
လာတော့၏။ သူသည် ကျင်ရှာမွေးအား တိုး၍တိုး၍ ချစ်ခင်မိသည်။

မက်မောလာသည်။ ချစ်ခင်မက်မောလေ အိမ်သို့ ပို၍ ဝင်ထွက်
လေဖြင့် လိတာကျွေသည် အချစ်သံသရာကြီးထဲ၌ ပို၍ပင် မျောပါ
နေတော့သည်။

လိတာကျွေသည် ရာထူးရာခံ အသိုက်အဝန်းကို နှစ်သက်သည့်
အပြင် လူ့အရိပ်အခြည်ကို သိတတ်၏။ ကျင်ရှာမွေးသည် ဓားနှစ်

လက် တန်ထင်လင်းကို အလွန်ချစ်ကြောင်း သူသိသည်။ သူသည်
ကျင်ရှာမွေးထံ ဝင်သောအခါ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းကောင်း
ကြောင်း တစ်ချက်မျှ မပြောချေ။

သူသည် ဓားနှစ်လက် သိုင်းပညာတော်ကြောင်း၊ သူတို့သိုင်း
ညီနောင် လေးဖော်တွင် တန်ထင်လင်းသာ သိုင်းပညာအတော်ဆုံး
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဓားပညာကိုလည်း လေ့လာဆုံးသူဖြစ်ကြောင်း စသည်
တို့ကို ပြောပြီး ကျင်ရှာမွေးရင်းနှီးမှုကို ရယူလေ၏။

ထို့ပြင် သိုင်းလောကမှ စိန်ခေါ်မှု သုံးကြိမ်အကြောင်းကို
စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောကြားလေရာ ကျင်ရှာမွေးသည် နားထောင်၍
မညည်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

လိတာကျွေသည် စိန်ခေါ်သူ မိဂေါ်ယောင်၊ ချင်ချိနှင့် ကျန်ကျို
ဖုံးတို့၏ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်အကို ပြောပြလေရာ ကျင်ရှာ
မွေးသည် ဒဏ္ဍာရီများသဖွယ် နားစိုက်ထောင်နေလေ၏။

“ညီမလေးဟာ အဲဒီလို သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ပြုမူတဲ့အမှု
မျိုး လုပ်တတ်တယ်ကွယ့်”

ကျင်ရှာမွေးသည် လိတာကျွေကို လိုလိုလားလား လက်ခံလေ
၏။

လက်ခံခြင်းမှာ ချစ်သူ တန်ထင်လင်း၏ အစ်ကိုဖြစ်နေ၍
တစ်ကြောင်း၊ တန်ထင်လင်း၏ အကြောင်းကို အကောင်းချည်းပြော
နေ၍တစ်ကြောင်း လက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် လိတာကျွေကိုသာမဟုတ် သူ့အစ်ကိုကြီး

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်ဆိုလျှင်လည်း သူမ လက်ခံမည်သာဖြစ်သည်။
ခက်ရင်းခွ လုချူကွီးဆိုလျှင်လည်း လက်ခံမည်သာဖြစ်သည်။
သူမ၏ချစ်သူ တန်ထင်လင်း၏ အစ်ကိုကြီးများ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်တည်း။

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများကတော့ လိတာကျွေသည် ဘုရင်
ဧကရာဇ်ထိ ပေါက်ရောက်သူဖြစ်ကြောင်း သူတို့ စုံစမ်းသိရှိပြီး ဖြစ်၏။

သူတို့မှာ ကုန်သည်အသိုက်အဝန်းသာရှိသည်။ ရာထူး ရာခံ
ရှိသော အသိုက်အဝန်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ရာထူး ရာခံရှိသူ တစ်
ယောက် ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း၌ ပါလာလျှင် ကောင်းမည်ဟု သူတို့
ယူဆကြသည်။

သူတို့သည် လိတာကျွေ လာလျှင် ပထမပိုင်း၌ လိုလိုချင်ချင်
လက်ခံကြ၏။ သမီး ကျင်ရှာမွေးကလည်း ဧည့်ခံစေသည်။ ထို့နောက်
ကျင်ရှာမွေးနှင့် လိတာကျွေတို့ အဆင်ပြေသွားကြသောအခါမှ သူတို့
နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ပထမပိုင်း၌ လိတာကျွေသည် တန်ထင်လင်း ကောင်းကြောင်း
ကိုသာ ပြောနေသဖြင့် မိဘများသည် မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ လိတာ
ကျွေသည် ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများသဘောပေါက်အောင် ပြောပြရ
တော့သည်။

“ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သဘောပေါက်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်
ပထမဆုံး ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ညီအပေါ်မှာ စေတနာ မထားဘူး
ဆိုတာပါပဲ”

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများမှာ နားမလည်ချေ။ သူတို့မျက်စိလည်
နေကြသည်။ လိတာကျွေက ရှင်းပြ၏။

“ဦးတို့ သမီး ကျင်ရှာမွေးဟာ တန်ထင်လင်းကို အလွန်ပဲ
စိတ်ဝင်စားနေပါတယ် ခင်ဗျ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်နေပါတယ် ခင်ဗျ၊
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က တန်ထင်လင်းဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မကောင်း
တဲ့အကြောင်း၊ ယုတ်မာတဲ့အကြောင်းတွေ သွားပြောလိုက်တော့
ကျွန်တော်နဲ့ ကျင်ရှာမွေး ဘယ်လိုမှ အစေးမကပ်နိုင်တော့ပါဘူး၊
ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူမုန်းသွားမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ထိုအခါမှ ကျင်ရှာမွေး မိဘများမှာ သဘောပေါက်လာသည်။

“ဒါကြောင့် သူနဲ့ ခင်မင်မှုကို အရယူပြီးမှ ကျွန်တော့်ညီ
အကြောင်း ကြားညှပ် မကောင်းပြောရမယ်၊ သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို
ဖြီခွင်းရပါ့မယ်”

“ဟုတ်လိုက်လေ ... ဦးတို့က ဒီလို အကွက်မမြင်ဘူးကွယ်”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ ဦးတို့က ကျင်ရှာမွေးနဲ့ တန်ထင်လင်း
တို့ ပြတ်သွားစေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ပြတ်အောင်
လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ကျင်ရှာမွေး၏ မိဘများမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖြစ်သွား
ကြလေတော့၏။ သူတို့သည် သူတို့အိမ်ကို လိတာကျွေအကြိုက်
ဝင်ထွက်သွားလာစေသည်။

လိတာကျွေမှာလည်း ကျင်ရှာမွေးကို ကြိုက်နှစ်သက်နေသဖြင့်
ချောင်းပေါက်မတတ် လာလေတော့၏။

သူသည် ကျင်ရှာမွေးရှေ့၌ ညည်းပြလေ၏။

“ဪ... တန်ထင်လင်း... တန်ထင်လင်း...”

ကျင်ရှာမွေးက...

“တန်ထင်လင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အလန့်တကြား မေးမြန်းလိုက်၏။ လီတာကျွေက လက်ကပြ

ပြီး...

“အို... ညီမလေး ကျင်ရှာမွေးပါလား၊ သိပ်မလန့်ပါနဲ့၊ နေ
မကောင်းလို့ ညည်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ညည်းနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီကောင်ဟာ မွေးကတည်းက ဓားပိုက်
ပြီး မွေးလာတဲ့ကောင် ညီမလေးရဲ့၊ ဒီကောင်က ဓားမှဓား၊ ဓားအပြင်
ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို
ကြီးက ညည်းနေရတာပါ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်... သူက ဓားသမားပဲဥစ္စာ၊
ဓားကိုမှ စိတ်ဝင်စားရင် ဘာကိုစိတ်ဝင်စားရမှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ဒီကောင်က ဓားသံယောဇဉ်
သိပ်ကြီးတာပါ၊ သူ့ဇနီးမယားရယ်လို့လည်း သိပ်ဂရုစိုက်တာမဟုတ်
ဘူး၊ သူတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်သာ မွေးလာတယ်၊ သံယောဇဉ်
လည်း မရှိဘူး၊ အခုလိုပဲပေါ့၊ အခုလည်း ကြည့်လေ ကျင်ရှာမွေး
ရှိတဲ့ နေရာမှာ တစ်လ ကိုးသိတင်းနေပြီး လွင့်သွားပြန်ပြီ၊ ဘာမှလည်း
သံယောဇဉ် မထားပါဘူးကွယ်”

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ပင်။
တန်ထင်လင်းက သံယောဇဉ်မရှိ၍တော့ မဟုတ်ပေ။

အဖြစ်အပျက်က အပြင်လူများကြည့်လျှင်တော့ ထိုသို့ပင်
မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သိုင်းသမား၏ ဇနီးဖြစ်သော ဇနီးသည်ကမူ သူ့
ခင်ပွန်း တန်ထင်လင်းကို နားလည်သည်၊ သဘောပေါက်သည်။

တန်ထင်လင်းသည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဇနီးသည်ကိုပစ်
ပြီး သိုင်းလောက၌ လျှောက်သွားနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေရသည်။

သို့သော် တန်ထင်လင်းသည် ဇနီးအပေါ် သားအပေါ် သံ
ယောဇဉ် ကြီးသည်ကိုတော့ သက်ဆိုင်သူများသာ သိကြသည်။

လီတာကျွေသည် ကျင်ရှာမွေး စိတ်ပျက်အောင် ဟုတ်တာရော
မဟုတ်တာရော ရောမွေ့၍ ပြောနေသည်။ လုပ်ကြံ၍ ပြောနေသည်။

ထိုအချိန်၌ တန်ထင်လင်းကလည်း သိုင်းလောကထဲ ခြေဆန့်
နေချိန်ဖြစ်၍ ကျင်ရှာမွေးနှင့် ကင်းကွာနေသည်။

လီတာကျွေ ပြောချင်တိုင်း ပြော၍ရနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မပြောချင်ဘူး၊ တန်ထင်လင်းအကြောင်း အစ်ကို
ကြီး မပြောချင်ဘူး”

သူသည် ကျင်ရှာမွေး သိချင်လာအောင် နှိုးဆွ၍ ပြောလေ၏။

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဘာတွေများလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ပြောစမ်း
ပါ၊ သိသင့်သိထိုက်တာကို ပြောပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျင်ရှာမွေးကလည်း အတင်းအကျပ်မေး၏။

လိတာကျွေးက ...

“သူ အိမ်ထောင်မကျခင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ဖူးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ တွေ့တုန်းတော့ အူလှိုက်သံည်းလှိုက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝေးသွားတာနဲ့ ဓားကိစ္စပဲလုံးပမ်းတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး မိန်းကလေးပဲ လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျပြီး သေဆုံးသွားတာပဲကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်အကြောင်းကို အစ်ကိုကြီးတို့က သိနေတော့ အင်း ... ပြောရတာ ခွဲကျပါတယ်”

ကျင်ရှာမွှေးမှာ စကားသွက်လှသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်တော့ စကားမသွက်နိုင်တော့ပေ။ ငိုနေတော့လေသည်။

အခန်း(၇၃) နောက်ကျော ဓားနှင့်ထိုးသူ

လိတာကျွေးသည် သူ့လုပ်ငန်းကိုတော့ မှန်မှန်ကြီး လုပ်နေသည်။ သူ့လုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ တန်ထင်လင်းနှင့် ကျင်ရှာမွှေး ခွာပြီရမည့် လုပ်ငန်းပေတည်း။

လူ၏ အတွင်းသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ကြည့်လျှင် လိတာကျွေးကဲ့သို့သော လူမျိုးကို ဖော်ထုတ်ကြည့်သင့်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အပြင်ပန်း၌ တန်ထင်လင်းအပေါ် အလွန်ကောင်းပြီး တကယ်တမ်းတွင်မူ တန်ထင်လင်းအကျိုးယုတ်ပျက်စီးမည့် လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ကိုင်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် သိုင်းလောကထဲ ထွက်လာခဲ့၏။ လိတာကျွေးသည် တန်ထင်လင်းရှိမည့်နေရာကို မသိမသာ စုံစမ်း၍လာသည်။

သူတို့သည် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံသည်မှလွဲ၍ အခြားအချိန်များ၌ တွေ့ဆုံလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တန်ထင်လင်းနှင့် တွေ့ဆုံလျှင် သွားရင်းဟန်လွှဲ တွေ့ဆုံသည့်သဘောမျိုးသာ ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တန်ထင်လင်း ရှိသည့်နေရာကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မစုံစမ်းဘဲ မသိမသာ စုံစမ်းရလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တန်ထင်လင်းနှင့် လီတာကျွေတွေ့ဆုံရလေ၏။

တန်ထင်လင်းသည် လီတာကျွေကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်၏။ သူ၏သွေးသောက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး... ဘယ်နှယ် သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာရတာလဲ၊ မလာစဖူး”

လီတာကျွေက ရယ်မောလေ၏။

“သိုင်းလေးဖော်ရဲ့ ဒုတိယ အစ်ကိုကြီးဟာ သိုင်းလောကထဲကို မလာရတော့ဘူးလားကွာ၊ ရွှေလုံပျံလီတာကျွေ ဆိုတာ သိုင်းလောကက ပေးလိုက်တဲ့ နာမည်ပါကွဲ့၊ ရွှေလုံပျံဆိုတာ အလကားရထားတာ မဟုတ်ဘူး”

တန်ထင်လင်းကလည်း ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရယ်၊ နောင်ကြီးက နေပြည်တော်ကို ခင်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်နှစ်မှာရှိတဲ့ ရက်တော်တော်များများဟာ နေပြည်တော်မှာပဲ ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာ မဟုတ်လား...”

“သိုင်းလောကကို နောင်ကြီးထွက်တာ နည်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပါ၊ နောင်ကြီးသာ သိုင်းလောကထဲ ဝင်သွားမယ်

ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံး လျှောက်လည်ကြတာပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါက ဒီလောက် လည်ပတ်ခွင့်မရပါဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဒီလောက် လည်ပတ်ဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး၊ အချိန်တန်ရင် နေပြည်တော်ကို ပြန်ရမှာပါ”

“ဒါဖြင့် နောင်ကြီး ဘယ်လောက် လည်ပတ်မှာလဲ”

“နောက် ဆယ်ရက်ပေါ့ကွာ၊ ငါထွက်လာတာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီကွ”

“ဪ... ဒါထက် နောင်ကြီးတို့ နေပြည်တော်မှာ ဘယ်လို အခြေအနေရှိလဲ”

“အေးချမ်းနေတာပါပဲ၊ မြောက်ပိုင်းက လူရိုင်းတွေ ငြိမ်ရင်တိုင်းပြည်အေးချမ်းတာပဲ၊ မြောက်ပိုင်းက လူရိုင်းတွေ မငြိမ်ရင်တိုင်းပြည်မအေးချမ်းဘူး၊ ဒါပါပဲကွာ...”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

လီတာကျွေကမူ အကြံသမားဖြစ်၍ အချိန်ကို စောင့်နေသည်။

သူ့၌ ကျင်ရှာမွေး၏ အကြောင်းများကို လုပ်ကြံပြောကြားရန် အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် တန်ထင်လင်းကလည်း မမေးသေးပေ။ သူ၏ဓားသိုင်းအကြောင်း၊ သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်သူများအကြောင်းသာ ပြောနေသည်။

အတန်ကြာမှ တန်ထင်လင်းက မေး၏။

“နောင်ကြီး... နေပြည်တော်မှ နေတော့ ကျင်ရှာမွေးဆိုတာ ကိုများ နောင်ကြီး သိမလား မသိဘူး”

တန်ထင်လင်းသည် ချစ်သူမိန်းကလေးဆိုသည်ကို သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံး မှတ်ယူသူမဟုတ်ပေ။ ချစ်သူမိန်းကလေးမှာ ဘဝ၏ တစ် စိတ်တစ်ဒေသသာ ဖြစ်သည်။ သူက လိတာကျွေကို မေးမြန်းလိုက် လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... သိတာပေါ့၊ သူ့အဖေအမေတွေနဲ့ ငါနဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကြီးတွေပဲ၊ သူတို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအတွက် ငါ့အကူအညီကို အမြဲတောင်းနေတာပဲ၊ ငါကလည်း ခင်မင်သူတွေဆို တော့ ကူညီနေရတာပေါ့ကွာ”

“ကျင်ရှာမွေး နေကောင်းရဲ့လား နောင်ကြီး”

“ဟာ... နေကောင်းတာပေါ့၊ သူက လေးသမားဆိုတော့ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ သူက နေ့စဉ်မနက်တိုင်း ညနေတိုင်း လေးပစ်လေ့ကျင့်နေတာကွ၊ သူ မကျန်းမာမှာတော့မပူနဲ့”

“နောင်ကြီး သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းကိုလည်း ကြားမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူချင်း ဖြစ်နေကြတာ တော်ကြာနေပါပြီ”

“အင်း... ပြောရတာတော့ တော်တော် ခက်တယ်ကွာ”

လိတာကျွေမှာ ပြောမည့် စကားကို အင်းလိုက်သဖြင့် တန် ထင်လင်း သိချင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်ကြီး၊ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ... ပြောစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မင်းတို့က ချစ်သူတွေဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်ကွာ၊ ငါပြော ချင်လည်း မပြောနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ တန်ထင်လင်းက တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ နောင်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က ခုမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်သား လူပျိုကလေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“အေး... လူပျိုကလေးမဟုတ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒီလိုလူမျိုး တွေရဲ့ အချစ်ဟာ ခိုင်မြဲတတ်တယ်ကွ”

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ သား တစ်ယောက် ရှိနေတာကိုလည်း နောင်ကြီး သိပြီးသားပဲ၊ မိန်းမ သေသွားတဲ့ မုဆိုးဖိုပဲဗျာ၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ချစ်တတ်ပါတယ်”

“အေး... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြောတာပေါ့ကွာ”

လိတာကျွေသည် မပြောချင်ပြောချင်နှင့် ပြောလေ၏။

“ငါ သိပ်တော့ မပြောချင်ဘူးကွာ၊ သူက လေးပစ်လည်း လေ့ကျင့်နေတော့ လေးသမားတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေး က ငယ်တော့ စိတ်ကစားတာပေါ့”

တန်ထင်လင်းသည် ငြိမ်၍နားထောင်နေ၏။

လိတာကျွေက ...

“တစ်ကြိမ်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြိုတာကွ၊ လေးသမားတစ် ယောက်နဲ့ မမြင်ဝံ့ မမြင်သာပါပဲကွာ၊ ငါလည်း သူ့မိဘတွေကို ပြောပြချင်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မပြောရက်ဘူး”

တန်ထင်လင်းမှာ စကားမပြောနိုင်ရှာပေ။

လိတာကျွေးက ...

“သူ့မိဘတွေကလည်း မင်းနဲ့သူ့အကြောင်း သိထားတာပဲကွ၊ သူတို့က မင်းနဲ့သူတို့သမီးကို သဘောမတူဘူးပေါ့၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူတာလဲ မေးတော့ မင်းဟာ သူတို့လို ကုန်သည်မဟုတ်လို့တဲ့၊ ရာထူးရာခံရှိတဲ့သူဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့တဲ့၊ နောက်ဆုံး ငါစဉ်းစားလို့ရတာကတော့ မင်းဟာ သိုင်းသမားဖြစ်နေလို့ သူတို့ သဘောမတူကြတာပါပဲ”

“ဗျာ ... သိုင်းသမားဖြစ်နေလို့”

“ငါ့ညီ ... မင်း အထင်မမှားနဲ့ကွ၊ လူတွေထဲမှာ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေရှိတယ်၊ သိုင်းသမားတိုင်းကို လူတိုင်းက အထင်ကြီးမယ်လို့ ထင်မထားနဲ့၊ ကျင်ရှာမွေးရဲ့ မိဘတွေလို သိုင်းသမားကို အလကား လူသတ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ လူတွေပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အထက်လမ်း သိုင်းသမားတွေဟာ သူတို့ထင်နေသလို အလကား လူသတ်နေတဲ့လူတွေမဟုတ်ကြောင်း နောင်ကြီးက ရှင်းပြလိုက်ပါလားဗျာ”

“ဒီလူတွေက ပြောရခက်တယ်ကွ၊ နေပြည်တော်မှာ နေနေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ သူတို့သာသိတယ်၊ သူတို့သာတတ်တယ် ဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေကွ”

“သူတို့က သူတို့သမီး ဒီလို လူတွေတရားရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတာကို မဆုံးမဘူးလား”

တန်ထင်လင်းသည် မချီတရီ မေးလေ၏။

လိတာကျွေးက ...

“သူတို့သဘောထားကို ငါမကြိုက်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့က မင်းနဲ့လွဲရင်ပြီးရော၊ ဘယ်သူနဲ့ယူယူဆိုတာမျိုးလုပ်နေတော့ ငါ မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ်အထိ ပေါက်ရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်နေနိုင်တော့ သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး လုပ်နိုင်တာပေါ့ကွာ”

တန်ထင်လင်းသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့မိဘတွေ စိတ်ပျက်တာက မင်းဟာ သားတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်နေလို့ပဲကွ၊ သူတို့ သမီးကတော့ အပျိုစင် နုနုထွတ်ကလေး၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ မတန်ဘူးပေါ့ကွာ၊ သူ့မိဘတွေက ပစ္စည်းချမ်းသာတယ်ဆိုတော့ ပစ္စည်းဂုဏ်မောက်တာလည်း ပါမှာပေါ့ကွာ”

“တောက် ...”

တန်ထင်လင်းသည် နာကြည်းစွာ တောက်ခေါက်လိုက်၏။

တန်ထင်လင်းသည် လူရိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သွေးသောက် အစ်ကိုကြီးများကိုလည်း ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ စိန်ခေါ်ပွဲများကို လိုက်လံဖြေရှင်းစဉ်က ဇနီးနှင့် သားကလေးကို ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လှူဟုန်၏ အိမ်၌သာ ခေတ္တထားရစ်ခဲ့သည်။

ဤမျှထိ အစ်ကိုကြီးများကို ယုံကြည်သည်။

ချစ်သူ ကျင်ရှာမွေးအား အထင်မှားသွားတော့၏။ ချစ်သူသည် သစ္စာမစောင့်ဘဲ ချစ်သူအသစ်များနှင့် ပျော်ပါးနေသည်ဟု ယုံမှတ်သွားသည်။

“ကဲ ... နောင်ကြီး ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ဆက်နေပေါ့”

“မနေတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း မင်းအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ နေပြည်တော်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ မင်း ကျင်ရှာမွေးကို ဘာမှာလိုက်ကျင်သေးသလဲ ”

တန်ထင်လင်းသည် အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ...

“ဘာမှ မမှာချင်တော့ပါဘူး နောင်ကြီးရာ”

လိတာကျွေသည် စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ့လုပ်ရပ် အောင်မြင်သွားပြီကို သိလိုက်၍ဖြစ်သည်။

အခန်း(၇၄) အချစ်၊ အမုန်း

ရွှေလုံပျံလီတာကျွေသည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကျင်ရှာမွေးသည် တန်ထင်လင်းက မဆက်သွယ်တော့သဖြင့် လိတာကျွေဆီ ပြေးလာသည်။

ယခု လိတာကျွေသာ အားကိုးစရာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

တန်ထင်လင်းထံမှ လူလည်းမလာ၊ စာလည်းမရောက်ဖြစ်လာသောအခါ ကျင်ရှာမွေးမှာ မချီတရီ ပူဆွေးရလေတော့သည်။

ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ကျင်ရှာမွေးသည် လည်ပင်းကျိုးမတတ် မျှော်ရတော့သည်။

သို့သော် တန်ထင်လင်းကတော့ မလာတော့ချေ။

“လုပ်ပါဦး အစ်ကိုကြီး လိတာကျွေရယ်၊ ဘာစာမှလည်း

မလာ၊ လူကြိုလည်းမလာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဖူးပါဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်လကို စာနှစ်စောင်တော့ လာနေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

လိတာကျွေသည် ဟန်လုပ်၍ ငေးမျှော်ကြည့်နေတတ်၏။

ကျင်ရှာမွေးက ...

“သူ ဘာဖြစ်နေလဲ အစ်ကိုကြီး၊ နေမကောင်းလို့များလား၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်နေလို့များလား၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကိုသာ ပြောစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

လိတာကျွေသည် ကျင်ရှာမွေးအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ညီမလေး ... အစ်ကိုကြီး ထွက်စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်၊ တစ်ပတ် ကြာရင်တော့ ညီမလေးဆီ အစ်ကိုကြီးရောက်အောင် လာပြီး သတင်း ပြောမယ်”

“ထွက်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ် ... ညီမ ရင်ပူလှပါပြီ၊ အစ်ကိုကြီး ရယ်”

လိတာကျွေသည် တစ်ပတ်မျှ နေပြည်တော်မှ ပျောက်သွားလေ ၏။ တစ်ပတ်ကျော်သောအခါ လိတာကျွေ ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... တန်ထင်လင်းကို တွေ့ခဲ့ရလားဟင်”

လိတာကျွေ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟင်း ...”

လိတာကျွေ၏မျက်နှာကြီးကို မြင်သောအခါ ကျင်ရှာမွေး ရင်ပူ ရပြန်တော့သည်။

“ပြောပါ အစ်ကိုကြီးရယ် ... ပြောပါ၊ ညီမ ရင်ပူအောင်မလုပ် ပါနဲ့”

“အေး ... ငါပြောတော့ မပြောချင်ဘူး၊ သူက အဲဒီမြို့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ၊ ငါက မင်းဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်း ပါဘူးလို့ပြောတော့ ယောက်ျားပဲ နောင်ကြီးရာလို့ ပြန်ပြောတယ် ...

“ဒီကောင် မကောင်းတော့ပါဘူးဟကွယ်၊ ညီမလည်း ကိုယ့် မာနနဲ့ကိုယ်နေပါ၊ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မှာပေါ့၊ မလာချင်ရင်လည်း နေပါစေ၊ ကိုယ်က အပျိုကလေးပဲ၊ ယောက်ျားကြိုက်ရင် ဆိုက်ဆိုက် လာလိမ့်မယ်၊ ညီမအနေနဲ့ စောင့်သာကြည့် ...”

လိတာကျွေက ဤလိုလူမျိုးတည်း။ ကြောက်စရာ အလွန် ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကျင်ရှာမွေးက ငြိမ်သက်သွားသည်။ အသည်း နှလုံးများ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားသည်။

“ငါကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ ... သူကျတော့ ငါ့ကို ရှိလေတယ် လို့တောင် မမှတ်ဘူး”

ဟုတွေးကာ အံ့ကြိတ်မိလေ၏။

ကျင်ရှာမွေးသည် ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်လေ၏။ အချစ်ကြီးသော အခါ အမျက်ကြီးသည်။ အသည်းနာမှုကို မည်သို့မျှ မကုစားနိုင်ပေ။

ကျင်ရှာမွေးသည် ငို၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ လိတာ ကျွေကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပေ။

ကျင်ရှာမွေးသည် တွေးတိုင်း တနံ့နံ့ဖြစ်နေမိ၏။ နာကြည်းမှု ဒေါသအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံးတွင် အကြံပေါ်လာ၏။
ထိုအကြံကို လိတာကျွေးအား တိုင်ပင်လေ၏။

“ဟာ ... ညီမလေးရာ ဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုကြီး
အနေနဲ့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ သစ္စာဖောက်ရာ ကျပါတယ်”

တကယ်တော့ လိတာကျွေး သဘောကျနေလေပြီ။ ကျင်ရှာမွေး
ကို ပိုင်ဆိုင်ရန် တစ်ဝက်မျှသေချာသွားလေပြီ။ ထိုအကြံကို လက်ခံ
ချင်ကြောင်း ပြောချင်၏။ သို့သော် ကျင်ရှာမွေးနှင့် ဈေးဆစ်ရဦး
မည်။

“အို ... အစ်ကိုကြီးက ညီမကို မကူချင်ဘူးလား”

“ကူညီချင်ပါတယ် ညီမရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ညီမအပေါ် အစစ
အရာရာ ကူညီနေတာကို ကြည့်ပါလား၊ နို့မို့ဆိုရင် ညီမကို ဘယ်လို
လိုက် ကူညီမလဲ၊ ညီမကို ... ညီမကို အစ်ကိုကြီး ... ”

စကားမဆုံးပေ။ သို့သော် ချစ်ရည်လွမ်းသော မျက်လုံးအကြည့်
များကြောင့် ကျင်ရှာမွေး သဘောပေါက်သွားလေ၏။ သူမသည်
နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ... ညီမ တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြောလေ ... ညီမ”

“အခု ညီမသိပြီ၊ ညီမ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ဖြစ်အောင်လုပ်
မယ်၊ ညီမကို အစ်ကိုကြီး ကူညီရမယ်၊ အောင်မြင်သွားရင် အစ်ကို
ကြီးနဲ့ လက်ထပ်မယ်”

“ဟာ ... ”

“ဘာဟာလဲ ... အစ်ကိုကြီးက ညီမနဲ့ လက်ထပ်ချင်ဘူး
လား”

“ဟ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး အံ့သြသွားလို့ပါ၊
ညီမ ... ညီမ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“အင်း ... ညီမဟာ မှန်သော စကားကို ဆိုတတ်တဲ့ မိန်းမပါ၊
စကားကို နှစ်ခွန်း မပြောတတ်ဘူး၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို
ညီမရွံ့တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒါပဲ ... ”

လိတာကျွေးမှာ လွန်စွာ ကျေနပ်သွားလေ၏။

“ညီမလေးကို ကူညီရမှာပေါ့ကွယ်”

သူတို့သည် ဤသို့ သဘောတူလိုက်ကြလေ၏။ ကျင်ရှာမွေး
၏လုပ်ငန်း အောင်မြင်အောင် လိတာကျွေးက ကူညီရမည်။ ထို့နောက်
လိတာကျွေးကို ကျင်ရှာမွေးက လက်ထပ်မည်။

မိန်းမများ၏ အချစ်ကား လွန်စွာ ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ထိုအချစ်သည် ပြောင်းလဲတတ်သည်။ အကောင်းဆုံးဘက်
သို့ ပြောင်းလဲတတ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းလဲတတ်
ခြင်းဖြစ်သည်။ အမုန်းသို့ ပြောင်းလဲခြင်းတည်း။

အမုန်းတရား ... ။

ကျင်ရှာမွေး၏ အချစ်သည် အမုန်းသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ထိုအမုန်းတရား၏ဒဏ်ကို ဓားနှစ်လက် စာန်ထင်လင်း ခံစား
ရတော့မည်။ ထိုခံစားရသည့်အရသာကား လွန်စွာ ခါးသီးလှပေသည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် လုပ်ငန်းတစ်ရပ် လုပ်ဆောင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကား အဘယ်လုပ်ငန်းပေနည်း။ သို့သော် ထိုလုပ် ငန်းကို သူမ တစ်ယောက်တည်းတော့ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် လိတာကျွေ၏ အကူအညီကို ရယူခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုလုပ်ငန်းကား အဘယ်လုပ်ငန်းပေနည်း။

အခန်း(၇၅) ကလဲ့စားနှင့် မျက်ရည်

လိတာကျွေက ကျင်ရှာမွေး၏ လုပ်ငန်းအား ကူညီခြင်းမှာ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း မိခင်သားမြတ်တောင်ပေါ်သို့ မတက်မီ သွားတွေ့ခြင်းပေတည်း။

အချိန်အခါလည်း ကိုက်လှသည်။ သူတို့ သိုင်းညီနောင်လေး ဖော် တစ်နှစ်ကြာသောအခါ ဆုံတွေ့ကြရမည့် ရက်သည် ကျရောက် လာလေသည်။

ထိုသို့ မလာမီကလေးတွင် လိတာကျွေသည် တန်ထင်လင်းကို အမိအရ သွားတွေ့ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် တန်ထင်လင်းသည် မိခင်သားမြတ်တောင်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ လိတာကျွေ ရောက်လာသောအခါ တန်ထင်လင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ... နောင်ကြီး၊ မိခင်သားမြတ်တောင်ကို မသွားဘူး လား။”

“သွားမှာပေါ့ ညီလေးရာ၊ ဒီဘက်မှာ အစ်ကိုကြီးဆောင်ရွက်

၁၅၈ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

စရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လာရင်းနဲ့ ညီလေးနဲ့တွေ့ရမလားလို့ ဝင်လာတာ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒီလီဆိုရင် အတော်ပဲ၊ နောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူသွားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ သွားဖို့ စီစဉ်နေတာ”

တန်ထင်လင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။ လီတာကျွေ

က ...

“နေပါဦး ညီလေးရာ၊ အစ်ကိုကြီး ဆောင်ရွက်စရာရှိလို့ ဆောင်ရွက်ပြီးလို့ အဲဒီကလူတွေက အစ်ကိုကြီးကို အရက်တိုက်ကြတယ် ...

“အစ်ကိုကြီးက ညီလေးနဲ့ လွဲသွားမှာစိုးလို့ အရက်တစ်အိုး ဆွဲပြီး အစ်ကိုကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်ကွ၊ သူတို့တိုက်တဲ့အရက်ကို မသောက်ခဲ့ဘူး၊ အခု အရက်သောက်ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့”

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ သိုင်းပညာလွယ်ရမယ်လေ၊ အရက်သောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အမယ်လေးကွာ ... အရက်ကလည်း များလွန်းလို့ တစ်အိုး တည်းများ၊ နှစ်ယောက်သောက်ရင် ဘာရှိမှာလဲ၊ ယူစမ်းပါကွာ ခွက်”

တန်ထင်လင်းမှာ ခွက်များကို ချပေးရလေတော့သည်။ လီတာကျွေသည် အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ကို အရက်များကို ထည့်လေသည်။

“ရှေ့ ... သောက်ကွာ”

အတုမဲ့စားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၁၅၉

လီတာကျွေသည် အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကို တန်ထင်လင်းထံသို့ ထိုးပေးလေသည်။ သူကမူ ကျန်သည့်အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့ ချလေသည်။

“နောင်ကြီး ... မိခင်သားမြတ်တောင်ပေါ်ကို နောင်ကြီး တက်ရမယ့်ဘက်က ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် တက်ရမယ့်ဘက်က ခက်တယ်၊ ကျွန်တော် အရက်များများ သောက်လို့မဖြစ်ဘူး ...”

“သောက်မှာ သောက်စမ်းပါကွာ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို နောင်တစ်ခွက် မော့လိုက်ပြန်သည်။ တန်ထင်လင်းသည် အရက်မသောက်ချင်ပေ။

သို့သော် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့နေသဖြင့် သူ မသောက်၍မရပေ။ သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် ...

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး သွားရမယ့်ဘက်နဲ့ ကျွန်တော် သွားရမယ့်ဘက်လည်း မတူဘူး၊ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ထိုင်သောက်ချင် သောက်နေခဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ သွားတော့မယ်”

“ဟေ့ ... နေဦးလေတန်ထင်လင်း၊ ဟေ့ ... ညီလေးနေပါဦးကွ” တန်ထင်လင်းက ပြေးထွက်သွားပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးကို အော်ဟစ်ခဲ့သည်။

“နောင်ကြီးရေ ... အေးအေးဆေးဆေးသာသောက်၊ ဟိုမှာ နောင်ကြီး အရက်သောက် ကျန်နေရစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်”

သူ့အသံသာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။ လူကား ပျောက်သွားလေပြီ။

“ထို့...”

လီတာကျွေသည် ပါးစပ်ထဲ၌ ငုံထားသည့် ဆေးမြစ်ကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ဆေးမြစ်ကား အဆိပ်ဖြေ ဆေးမြစ်ပေတည်း။

သူသည် အရက်ထဲ၌ အဆိပ်ခတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုအရက်ကို တန်ထင်လင်းအား တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ တန်ထင်လင်းသည် အရက်တစ်ခွက်မျှသာ သောက်သွားသည်။

အဆိပ်မိမည်မှာ မသေချာတော့ပေ။ အနည်းဆုံး သုံးခွက် လောက်ဝင်မှ သေမည်ဖြစ်သည်။ လီတာကျွေသည် ခုန်ထလိုက်သည်။ သူသည် ဤအကြောင်းကို ကျင်ရှာမွေးအား ပြန်လည်ပြောပြရတော့မည်။

အကယ်၍ ညီအစ်ကိုများ တွေ့ဆုံပွဲတွင် တန်ထင်လင်းသည် အဆိပ်ဒဏ်ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေလောက်အောင်တော့ ဖြစ်မည်မဟုတ်။

ညီအစ်ကိုတော်များက ပိုင်း၍မေ့မြန်းစုံစမ်းကြလျှင် သူ အရက်တစ်ခွက်သာ သောက်လာသည်ဟု ဖြေလိမ့်မည်။ ထိုအရက်ကို တိုက်သူသည် တရားခံဖြစ်မည်သာတည်း။

သူ တရားခံဖြစ်မည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် လီတာကျွေ ပျာသွားသည်။ ကျင်ရှာမွေး မည်သည့်အရပ်၌ ရှိနေမည်ကို သူသိနေ

သည်။ သူသည်လည်း ကျင်ရှာမွေးရှိရာအရပ်သို့ ပြေးလွှားရလေတော့သည်။

ကျင်ရှာမွေးကား တန်ထင်လင်း တက်မည့် တောင်ခြေရှိ ရွာကလေးတစ်ရာတွင် ခိုနေခဲ့သည်။ လီတာကျွေသည် ကျင်ရှာမွေးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ညီမလေး... အစ်ကိုကြီးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

ကျင်ရှာမွေးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီးဟာ အရက်ထဲကို အဆိပ်ထည့်ပြီး တန်ထင်လင်းကို တိုက်လိုက်တယ်၊ ဒီအရက်က သုံးခွက်လောက် ဝင်ပြီးမှ သေနိုင်တာကွယ့်၊ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ခွက်ပဲသောက်ပြီး မိခင်သားမြတ်တောင်က သိုင်းပညာဖလှယ်ပွဲကို သွားမယ်ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်၊ သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ညီအစ်ကိုတော်တွေဆီ ရောက်သွားနိုင်မှာ သေချာတယ်”

“ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူ့ဆီမှ မသေနိုင်တာဘဲ”

“သေတော့ မသေနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတော်တွေဆီ ရောက်ပြီး အဆိပ်တက်နိုင်တယ်၊ သေတော့မသေဘူးပေါ့၊ အဆိပ်ဒဏ်ခံရတဲ့ သဘောပေါ့၊ အဲဒီအခါမှ ညီအစ်ကိုတော်တွေက အရက်တိုက်လိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီးအပေါ် သံသယရှိမှာ သေချာတယ်”

“သူ အဆိပ်တက်မဟာ သေချာလား”

“သိပ် သေချာတာပေါ့၊ သေတော့ သေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ လူးလိုမ့်ပြီး ဝေဒနာခံစားရလိမ့်မယ်၊ အဆိပ်ဖြေဆေးတိုက်လိုက်ရင် သူဟာ လူကောင်းပြန်ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ကျင်ရှာမွေးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“သူ ထွက်သွားပြီလား”

“သူ ပြေးထွက်သွားပြီ၊ တစ်နေရာကို မဝင်ရင်တော့ တောင် ခြေကို ရောက်နေမှာပဲ”

“အစ်ကိုကြီး ... ဒီတောင်ခြေပတ်လည်မှာ လူရှင်းတယ်နော်”

“ရှင်းတယ် ... ဒီတောင်ခြေကို သာမန်လူတွေ တက်ရတာ အင်မတန်ခက်တယ်၊ သိုင်းသမားတွေမှ တက်နိုင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... သူတက်တဲ့ နေရာကို အစ်ကိုကြီး သိ သလား”

“သိတာပေါ့ ...”

“ဒါဖြင့်လား ... အဲဒီနေရာကို မြန်မြန်သွားကြမယ်”

ကျင်ရှာမွေးသည် သူမ ယူဆောင်လာသည့် လေးနှင့် မြားကို ယူလိုက်၏။ မြားအိတ်ကို ပခုံးတွင်ချိတ်လိုက်ပြီး လေးကြီးကို ကိုင်၍ ပြေးတော့သည်။

လီတာကျွေလည်း ပြေးလိုက်ရတော့သည်။

“ညီမ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ညီမ ရှင်းမယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက လက်စတုံး မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ညီမ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

သူတို့သည် တောင်ခြေ သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် တောင်ပေါ်သို့ တက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ကျော၌ သိုင်းလွယ်သွားသည့် ဓားနှစ်လက်ကို မြင်နေရသည်။

ကျင်ရှာမွေးသည် သူမ၏ လေးနှင့်မြားကိုထုတ်ပြီး ချိန်ရွယ် လိုက်၏။

“ကဲ ... တခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ချင်တဲ့လူ တမလွန် မှာ သွားပျော်ပေတော့ ...”

“ဝိုး ...”

“ဒုတ် ...”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဆွဲတင်ထားသည့် လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက်သည်။ မြားသည် လေးကိုထိုးခွင်းသွား၏။

ထို့နောက် တန်ထင်လင်း၏ ကျောပြင်ကြီးကို ဖိုက်နှစ်ဝင်သွား သည်။

“အား ...”

တောင်အလယ်မှ အော်သံကို တောင်အောက်မှ ကြားလိုက် ကြရသည်။ ကျင်ရှာမွေးသည် မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံ နေသည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီးလည်း တောင်ပေါ် တက်ရတော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီး တက်ရမယ့်ဘက်ကို ပြေးရတော့မယ်၊ ညီမလေးလည်း နေပြည်တော်ကို ပြန်တော့နော်”

၁၆၄ ★ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

စကားဆုံးသည်နှင့် လီတာကျွေသည် ပြေးထွက်သွားလေ၏။
ကျင်ရှာမွေးမှာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးတော့သည်။ သူမ၏ ခေါင်းမှ
နှင်းဆီတစ်ပွင့်သည် ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

★ ၁၆၅

အခန်း(၇၆) တစ်ဦးတည်းသော တရားခံ

ကျင်ရှာမွေးသည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျဆင်းပြီး အတိတ်
ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြနေခဲ့လေ၏။

“မင်း ... ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးမှာ အဖေကိုသတ်တဲ့ တရားခံ
ရှာမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လေး စိတ်မကောင်းလိုက်တာလေ၊ ဒါပေမယ့်
လွန်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဒေါ်လေး ဘယ်လိုလုပ်ပြုပြင်နိုင်တော့မလဲ၊ မင်းအဖေဟာ
နောက်ကျောမှာ မြားတန်းလန်းစိုက်ပြီး သေခဲ့ရပါတယ် ...

“ဘာကြောင့်သေသလဲဆိုတာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကလွဲပြီး ဘာမှ
သဲလွန်စ မရခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီ မင်းအဖေကို သတ်ခဲ့ရသူကတော့
ဒီအမိုက်မပါ၊ လီတာကျွေ အလိမ်ကို ခံခဲ့ရတဲ့ အမိုက်မပါ”

ကျင်ရှာမွေးမှာ တခွံ့ခွံ့ငိုရင်း ဝန်ခံစကား ပြောနေသဖြင့်
တန်ထင်ဟုန်မှာ ကြက်သေ သေနေရတော့သည်။

“ဒေါ်လေး လီတာကျွေကို ပေးထားတဲ့ ကပ်အတိုင်း မင်း
အဖေသေပြီးတဲ့နောက် လီတာကျွေကို လက်ထပ်ယူခဲ့ရတယ်”

တန်ထင်ဟန်သည် လိတာကျွေးအား လွန်စွာ မုန်းတီးမိလေ၏။
ဘာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုလဲ၊ အတုအယောင် ညီအစ်ကိုပဲ။

သူသည် ကျင်ရှာမွှေးကိုတော့ သနားရမည်လား၊ မုန်းတီးရမည်
လား မသိတော့ပေ။

“လိတာကျွေးဟာ မင်းအဖေလို ရိုးရိုးသားသားလူ မဟုတ်ဘူး
ကွယ်၊ သူဟာ အချစ်နဲ့ လူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုတန်ထင်
လင်းကတော့ အချစ်ကို လေးစားတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ် ...

“ဒီလူကြီးကတော့ အလကားလူကြီး၊ အချစ်ကို မလေးစားဘူး၊
တန်ဖိုးမထားဘူး၊ ဒေါ်လေးလည်း သူ ရမ္မက်ရှိတုန်းပဲ ဆက်ဆံတယ်၊
အလကား ကြောင်သူတော်ကြီး”

တန်ထင်ဟန်မှာ လည်ချောင်းမှာ ခြောက်ကပ်နေ၏။

“ဒေါ်လေး နောင်တရတော့ လွန်ကုန်ပြီကွယ်၊ ဘာကိုမှ ပြုပြင်
လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေး အကုန်ရှုံးတာပဲ၊ ဪ ... အမှား ...
အမှား ... အမှားကလေးတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်တာနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ
တစ်ပြုကြီး ပြိုဆင်းသွားတာပဲ ...

“သူက ဒေါ်လေးနဲ့ မနေတော့ဘူး၊ နန်းတော်ထဲမှာပဲ အနေ
များတယ်၊ နန်းတော်ထဲမှာ သူကျူးလွန်လို့ရတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ အပျော်
ကြူးတယ်၊ ဒေါ်လေးကိုတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ အထီးကျန် ပစ်ထားတယ်၊
နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒေါ်လေးလည်း ဒီလို အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတာ
ပါကွယ်”

ရုတ်တရက် ကျင်ရှာမွှေး၏ အသံသည် မောလာ၏။

“ကြာတော့ ... ဒေါ်လေး အရဲ့တိုက်ချင်လာတယ်၊ ဒီတော့
ဒေါ်လေးက ဘာလုပ်သလဲ၊ ဒေါ်လေးကိုယ်ဒေါ်လေး လှလှပပ ပြင်
ဆင်တယ်၊ မင်းလို လူငယ် လူရွယ်တွေနဲ့ ပျော်ပါးခဲ့တယ်၊ ဒေါ်လေး
ဟာ ဒေါ်လေးရဲ့ ဘဝအမှားကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ကုစားလာခဲ့တာပါ ...

“အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အပြင်ထွက်ရင်တော့ ဆွေမျိုးတွေ
ဆီ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်သွားရင်တော့ အင်မတန် ချစ်ခင်ကြတဲ့
လင်မယားစုံတွဲပေါ့ကွယ် ...

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူမသည် ရယ်လိုက်၏။ သို့သော် ရယ်သံမှာ ရှိုက်သံပါနေ
သည်။

“တူလေး ... ဒီနေပြည်တော်မှာ ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ စုံတွဲတွေ
အများကြီးရှိသကွယ့်၊ မင်း အထင်မကြီးနဲ့”

သူမသည် ရှိုက်လိုက်ပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ တန်ထင်ဟန်၏ ပါးစပ်များ၊ လည်ချောင်းများ
စိုစွတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသိချင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုအား မေးမြန်း
လိုက်မိလေ၏။

“မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ကျွန်တော် ဒန်းစီးနေရင်း ကျုပ်ကို လုပ်ကြံ
တာ ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွှေး”

တိုအခါကျ ကျင်ရှာမွှေးက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်လေတော့
သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်သူရမလဲ၊ မင်းကို ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့လူပေါ့”

“ကျုပ်ကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲ”

“မင်းကြီးလာရင် မင်းဖခင်သတ်သူကို လိုက်ရှာလိမ့်မယ်၊ ကလဲ့စားချေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ထားတဲ့လူပေါ့၊ မင်းကလည်း ငယ် ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်းပညာ တော်နေတယ် မဟုတ်လား...”

“ဒီအရွယ်ကလေးမှာတောင် သိုင်းပညာ ဒီလောက်ဝါသနာ ပါနေရင် ကြီးလာရင် မလွယ်ဘူးလို့ တွက်တယ်၊ ဒီကောင်လေးကို အရွယ်မရောက်ခင် ခြွေထားမှ ဖြစ်မယ်လို့ သူယူဆတယ်၊ အဲဒီလူ ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

“ဒေါ်လေးပဲ ပြောပါ”

“မင်းဦးကြီး လိတာကျွေ့ပဲပေါ့၊ မင်းအဖေကို အဆိပ်ခတ် လုပ်ကြံတဲ့ လိတာကျွေ့ပဲပေါ့”

“တောက်... ရိုင်းလိုက်လေ၊ အကြံပက်စက် ဆန်ကော လောက်မှ စောက်မနက်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဦးကြီးဆိုပြီး အလေး အမြတ်ထားလို့”

“မထားနဲ့... မထားနဲ့၊ ထားရင် မှားမယ်၊ ဒေါ်လေးကိုပဲကြည့်၊ မင်းအဖေကို သတ်တဲ့လူလို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ”

“နေပါဦး... ကျုပ်ကို ဒန်းကြီးဖြတ်ချတုန်းက ခြောက်ထောင့် ကြယ် လက်နက်ကလေးတစ်ခု ရထားပါတယ်၊ ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ အတွေ့ရနည်းပါတယ်၊ ဘကြီး

လူရှုဟုန်တစ်ယောက်ပဲ ကိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ အဲဒီလက်နက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံရတာလဲ”

ကျင်ရှာမွေးသည် အရွပ်ထုပ်ကို အကုန်ဖော်ထုတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသလား မသိပေ။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ဒီအရွပ်ထုပ် ကြီးကို စတင်ကြံစည်တဲ့လူပဲပေါ့၊ သူက အစ်ကိုကြီး လူရှုဟုန်ရဲ့ ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကို ခိုးထားတယ်လေ...”

“သူက အစ်ကိုကြီးလူရှုဟုန်က မင်းကို လုပ်ကြံတယ်လို့ ထင်အောင် လုပ်တာဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကို ပစ်ခတ်တဲ့ ပညာကလည်း ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူက ခြောက် ထောင့်ကြယ် ပစ်နိုင်အောင် သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ထားတာ...”

“ဟင်...”

ဒေါသများသည် တန်ထင်ဟုန်၏ ငယ်ထိပ်သို့ တက်နေသည်။

“မင်းသိချင်တာတွေ ကုန်ပြီလား တန်ထင်ဟုန်”

တန်ထင်ဟုန်မှာ ဒေါသများ ငယ်ထိပ်သို့ တက်နေသဖြင့် ဘာတွေမေးရမှန်း မစဉ်းစားနိုင်ပေ။

သူသည် စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရ၏။

အတန်ကြာမှ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုသိချင်သေးတယ်၊ ကျုပ်ဆီက သိုင်းကျမ်း ကို လုယူချင်တဲ့ သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ လူယုတ် မာကြီး လိတာကျွေ့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ၊ နောက်ပြီး အဲဒီလူတွေ

က ကျုပ်အဖေဆီမှာ ဒီသိုင်းကျမ်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိရှိသွားတာလဲဟင်”

တန်ထင်ဟုန်သည် တစ်ခု သိချင်သေးသည်ဟု ပြောသော်လည်း သုံးခုမျှကို ဆက်တိုက်မေးလေ၏။ သူသည် ဤ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကျင်ရှာမွေးသည် ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်နေ၏။

“ဘယ့်ရှိဦးမလဲ၊ မင်းအဖေရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အစ်ကိုကြီး၊ သူအင်မတန်ယုံကြည်တဲ့ လိတာကျွေပဲ ရှိတာပေါ့”

တရားခံ အားလုံးသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေကြောင်း တန်ထင်ဟုန် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့ခမျာ မည်သို့ဒေါသထွက်ရမည်ကို မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖခင်ကို အဆိပ်ဖြင့် လုပ်ကြံသည်ဟု သိရသောအခါ သူသည် လိတာကျွေကို ဒေါသထွက်ရသည်။ သူသည် ဒန်းကြီးပြတ်ကျရန် လုပ်ကြံသည်ဟု သိရသောအခါလည်း လိတာကျွေကို ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

သူ့ဘကြီးအပေါ် အပြစ်ပုံချရန် ကြိုးစားသည်ဟု သိရပြန်သောအခါ၌လည်း သူသည် လိတာကျွေကို ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

နောက်ဆုံး သူ့သိုင်းကျမ်းကို လုယူရန် ကြံစည်သူမှာလည်း လိတာကျွေဟု သိရပြန်သောအခါ သူသည် ဒေါသမည်သို့ထွက်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ဒီလူကြီးဟာ ဒီလောက်တောင် ယုတ်မာရသလားဗျာ၊ ယုတ်တာကမ်းကုန်နေပြီပဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ညည်းလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်လေး မှားခဲ့ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးမှားတာက အချစ်ကြောင့်ပဲတာပါ။ သူကတော့ အားလုံးကို ယုတ်မာတဲ့အကြံနဲ့ မှားခဲ့တာပါ”
ထိုစဉ် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူတို့ရှိနေသည့် အခန်းဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လာလေ၏။
ထိုလူက အသံနက်ကြီးဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်နေလေတော့၏။

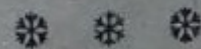
ထိုလူသည် ခေါင်းစွပ်အနက်ကြီးကို စွပ်ထားလေ၏။ တန်ထင်ဟုန်သည် မည်သူများဖြစ်နိုင်မည်နည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။

ထိုသူက ...

“ငါက ဘယ်ကောင်နဲ့များ စခန်းသွားနေသလဲလို့ ဝင်ချောင်းတာ၊ အခုတော့ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ ဖြစ်နေပါကလား၊ ငါ့မိန်းမဆော်တယ်၊ ကြောင်ကိုမိအောင် ဖမ်းနိုင်တာ”

တန်ထင်ဟုန် သိလိုက်ရလေပြီ။ ဤသူကား လူယုတ်မာကြီး လိတာကျွေပင်တည်း။ လိတာကျွေသည် လက်ထဲမှဓားကို ယမ်း၍ ပြောနေလေ၏။

ကျင်ရှာမွေးမှာ ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ သူမသည် စိတ်လျော့လိုက်လေပြီ။

အခန်း(၇၇) လူယုတ်မာ၏ ပရိယာယ်

တန်ထင်ဟုန်က အော်လိုက်၏။

“လူယုတ်မာကြီး...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါ့ကို လူယုတ်မာလို့ မပြောပါနဲ့၊
ငါ့ဘဝ ကောင်းစားရေးကို ငါလုပ်နေတာ၊ ငါ့ကို လူတော်လူကောင်း
ကြီးလို့ ပြောပါကွ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... တကယ့် လူတော်လူကောင်း
ကြီးပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့ လူတော်
လူကောင်းကြီး၊ ကျုပ်အဖေကို လုပ်ကြံတဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီး၊
ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီး၊ အပြစ်တွေကို ဘာကြီး
အပေါ် ပုံချချင်တဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီး၊ ဖေဖေ ထားခဲ့တဲ့ သိုင်း
ကျမ်းကို သဲသဲမဲမဲလိုက်လုနေတဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီး၊ အတော်ကို
အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းနဲ့ လုပ်နေတဲ့ လူတော်လူကောင်းကြီး
ပါလားဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်က လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောလေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ရန်သူက ကိုယ့်ကို မကောင်းကြံတာ၊ ယုတ်မာ
တာ၊ တိုက်ခိုက်တာ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ရန်သူဆိုတာ ဒီလိုလုပ်ကြံမှာပဲ၊
ကိုယ့်ညီအစ်ကိုလို လုပ်နေတဲ့လူ၊ ကိုယ့်ဦးကြီး ဦးလေးလို လုပ်နေတဲ့
လူက နောက်ကျာကို ဓားနဲ့ထိုးတာကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျ၊
ခင်ဗျားဟာ ကမ်းကုန်အောင် ယုတ်မာတဲ့လူပဲ”

ထိုအခါ လီတာကျွေက ရယ်မောလေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... မသေခင် ပြောထား၊ သေပြီးရင်
စကားပြောလို့ မရတော့ဘူးကွ၊ မသေခင် ဝအောင်ပြောထားမှ မင်း
သေပျော်မယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကားခဲ့ဘူး၊
မသတ်ဖြတ်သင့်တဲ့လူကို မသတ်ဖြတ်ခဲ့ဘူး၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်
သမားတွေကို နှိမ်နင်းခဲ့တယ်၊ လူယုတ်မာတွေကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်
ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က တောမှာနေတဲ့သူပါ၊ ခင်ဗျားကတော့ မင်းနေပြည်
တော်မှာနေပြီး သူများချစ်ခြင်းကို ခွဲတယ်၊ လူကိုသတ်တယ်၊ လုပ်ကြံ
တယ်၊ သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ကြံတယ်၊ အင်မတန် ရှက်စရာကောင်း
တာပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်း ရှက်ဖို့မလိုဘူးကွ၊ ဟောဒီက
ငါအင်မတန် ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်နဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို

တမလွန်ပိုဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း ရှက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ခင်ဗျား ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ကျုပ်တို့ သေသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျား သတိပြုမိဖို့ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်တွေ့နေတဲ့လူဟာ သာမန်လူမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကရဲ့ ဓားဘုရင်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိဖို့ ကောင်းတယ်”

“အေး ... အဲဒီ ဓားဘုရင်ကို သင်္ချိုင်းအရင်ပို့မယ်ကွ”

“ဝိုး ...”

“ဖျပ် ...”

လီတာကျွေ၏ ဓားသည် တန်ထင်ဟုန်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာလေ၏။

သို့သော် ...

တန်ထင်ဟုန်က ထိုဓားကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်လိုက်ပါသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် သိုင်းသမားမှာ များများမရှိပါ။

လက်ချိုး၍ ရေတွက်နိုင်လောက်ပါသည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် သိုင်းလောက၏ဓားဘုရင်မဟုတ်ပါလော။

လီတာကျွေ အံ့သြသွားသည်။ ခုတ်လိုက်သည့်ဓားကို လက်နှင့် ညှပ်ဖမ်းသည်မှာ အံ့သြစရာပင် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်၏။ ဓားသည် ထွက်မလာချေ။ တိုးသွင်းလိုက်သည်။ ကျောက်စိုင် ကျောက်သားထဲ ညှပ်နေသည့် ဓားပမာ ထိုးသွင်း၍မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဓားကို ဒီထက်ပိုပြီး လှုပ်ရှားကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ အင်အားတွေ ရှိနေတာပဲ”

လီတာကျွေသည် ဘေးနှစ်ဖက်သို့ ယမ်းပြီး ဓားကိုထုတ်သည်။ ဓားသည် လုံးဝလှုပ်ရှား၍မရချေ။

လီတာကျွေသည် လှံသိုင်းပညာ၌ တော်သည်ဟု အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဓားသိုင်းပညာ တွင်လည်း အစ်ကိုကြီး လုရှဟုန်လောက် တော်ပေသည်။

ထိုသည်ကို မည်သူမျှမသိချေ။ သို့သော် တန်ထင်ဟုန်အဖို့ ထိုဓားသိုင်းပညာသည် အသေးအဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

လီတာကျွေ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျလာလေသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ညှပ်ထားသည့် ဓားကိုဖြေလျော့ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူသည် ဓားကိုဆွဲနုတ်၍ ရသွားလေသည်။

“မင်းက တော်တော်စွမ်းနေတယ်ပေါ့လေ”

လီတာကျွေသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ လီတာကျွေ မျက်နှာကြီး ပေါ်လာသည်။ သူသည် တန်ထင်ဟုန် အလွန်ဒေါသနေသည်။

“မင်း ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း”

“ရွှမ်း ... ရွှမ်း ... ရွှမ်း”

လီတာကျွေသည် တန်ထင်ဟုန်ကို ထိုးခုတ်လေတော့၏။ သူတို့၏ ခုတင်တိုင်များသည် လီတာကျွေ၏ ဓားချက်ကြောင့် ပြတ်ကျကုန်သည်။

တန်ထင်ဟုန်မှာ လိတာကျွ၏ ဓားချက်များကို ခုန်ရှောင်သည်။ သူသည် လိတာကျွကို ပြန်လည်မတိုက်ခိုက်ဘဲ ရှောင်ရုံသာ ရှောင်နေသည်။

“ဝိုး ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

“ရွမ်း ... ရွမ်း ... ရွမ်း”

လိတာကျွသည် အတင်းခုတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် တန်ထင်ဟုန်သည် ချောင်ပိတ်မိသွားသည်။ ထိုအခါ လိတာကျွ အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရှောင်ပါဦးလား၊ သေရွာသွားမယ့် ကောင်လေးရ၊ မင်းဘယ်လိုရှောင်ရှောင် သေရွာတော့ သွားရမှာပါ”

သူသည် အောင်နိုင်သုံးကဲ့သို့ ရယ်မောနေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် တန်ထင်ဟုန်ကို အရေပြားခြစ်မိရုံပင် ဒဏ်ရာမရနိုင်သေးချေ။

“ခင်ဗျား ရယ်မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဒဏ်ရာမှ မရနိုင်သေးဘူးဆိုတာ သတိထားပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ရယ်တာဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့ချောင်ပိတ်မိနေလို့ ရယ်တာပေါ့ကွ၊ ချောင်ပိတ်မိရင် ငါရယ်ပါ့မလား၊ ရယ်ရင် အရူးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားရူးနေသလား၊ သိုင်းလောကမှာ ချောင်ပိတ်တယ်ဆို

တာ မရှိဘူး၊ လက်နက်လွတ်ကျရင် လွတ်ကျ၊ လက်နက်မလွတ်ကျရင် သတ်နိုင်မှ နိုင်တာဗျ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးဘူး”

လိတာကျွသည် စကားများနေခိုက် တန်ထင်ဟုန်၏ လည်မျိုဆီသို့ ဓားကိုထိုးသွင်းလိုက်၏။ သူ တကယ်ထိုးသည့် နေရာမှာ လည်မျိုမဟုတ်ချေ။ တန်ထင်ဟုန်၏ ရင်ဘတ်သို့ ဖြစ်သည်။

ယောင်ပြတိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် လဏတာကျွ၏ ဓားပရိယာယ်ကို သိသည်။ ဓားသည် လည်မျိုဆီမှ ဖျတ်ခနဲ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ရင်ဘတ်ဆီသို့ဝင်လာသောအခါကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ရှောင်လိုက်၏။

သူ၏ညာခြေထောက်သည် ဝုန်းခနဲ မြောက်တက်သွားလေ၏။

“ဝုန်း ...”

ကန်ချက်က အလွန်ပြင်းထန်သည်။ လိတာကျွ မြောက်တက်ပြီး အပေါက်ဝသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ သို့သော် လိတာကျွသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ခုန်ထနိုင်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ လိတာကျွအား ခုခံရန် တန်ထင်ဟုန်သည် ခုတင်ဘေးမှ သူ့ဓားနှစ်လက်ကို ရရှိသွားချေပြီ။ ဓားရိုးလက်ကိုင်အနက် ဓားနှစ်လက်သည် တန်ထင်ဟုန်၏ လက်ထဲသို့ စေးစေးပိုင်ပိုင် ရောက်ရှိသွား၏။

လိတာကျွမှ မသေလျှင် အဘယ်သူ သေအံ့တော့နည်း။ ဓားပညာတွင် တန်ထင်ဟုန်က သာလွန်ပေသည်။

အခန်း(၇၈)

အသေအကျေတိုက်ပွဲ

တန်ထင်ဟုန်က အေးစက်စက်ပြုံး၍ ...

“ခင်ဗျား ဓားကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းမိတဲ့ပညာကို ခင်ဗျား ရပြီလားဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဓားကို လက်နဲ့ဖမ်းမှ သိုင်းပညာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဓားကို မင်း ခုခံနိုင်ရင် မဆိုးဘူး၊ မခုခံနိုင်ရင်တော့ မင်းအသေပဲ၊ ဓားပညာဟာ အသေသတ်နိုင်မှု မသတ်နိုင်မှုအပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“ခင်ဗျားသိတဲ့ ဓားပညာရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ဒါပဲလား”

“မင်း ဘာသိလဲ၊ ငါသိတာကတော့ ဒါပဲ၊ ဘာမှ မင်းအပို မပြောနဲ့၊ ငါ့ဓားကို ခုခံနိုင်ရင် ခုခံ၊ ဒါပဲ”

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

လီတာကျွေသည် တန်ထင်ဟုန်အား တိုက်ခိုက်လေ၏။ တကယ်တိုက်သောအခါ လီတာကျွေသည် အတော်တိုက်နိုင်သည်။ သူ၏အတွေ့အကြုံကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကြီးလက်ထဲကို မုန်တိုင်းဓားစကြာသိုင်းမဟာကျမ်း နောက်မသွားတာဘဲ ကံကောင်းတယ်၊ သိုင်းကျမ်းကြီးသာ ခင်ဗျား လက်ထဲရောက်သွားရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကဆိုးမိုးမှောင်ကျမှာပဲ၊ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဟာ အဖေ အမေကိုတောင် ပြန်သတ်မယ့် လူမျိုး”

ထိုစဉ် လီတာကျွေက လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကိုထိုးသွင်းလိုက်ရာ တန်ထင်ဟုန် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရလေ၏။ ထိုစဉ် မျက်နှာဖုံးစွပ် ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် ခုန်ဝင်လာလေ၏။

လီတာကျွေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့ကောင်တွေ ရောက်လာပြီ၊ မင်း ခုခံနိုင်ရင် ခုခံစမ်း”

မျက်နှာဖုံးစွပ် နှစ်ယောက်သည် လီတာကျွေနှင့်အတူ ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကျင်ရှာမွေးကား သေလူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီး ခြုံပြီး တိုက်ခိုက်နေသူများကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူမသည် ထိုသူများကို မြင်ပုံလည်းမရပါ။ သောကများသည် အဟောင်းကအသစ်ဖြစ်ပြီး သူမ၏ငယ်ထိပ်သို့ တက်ဆောင့်နေသည်။ အတိတ်က အမှားသည် သူမ၏ဘဝကို ဝါးမျိုသွားလေပြီ။

လီတာကျွေတို့ သုံးယောက်သည် တန်ထင်ဟုန်ကို ပိုခံလောက် ဆိုင် ဝိုင်းထားလေ၏။

“မင်းအဖမ်းခံရင် မင်းအသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်”

“ဘာလဲ ... သိုင်းကျမ်းကြီး ဘယ်မှာထားသလဲဆိုတာ စစ်

မေးမလို့ မဟုတ်လား၊ သိုင်းကျမ်းရှိတဲ့နေရာကို သိပြီးရင် ကျုပ်ကို သတ်ပစ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်း ... တယ်ပြီး အရိပ်ပြ အကောင်ထင်တဲ့ ကောင်ပဲကိုး၊ အင်း ... မင်း အသက်ရှင်လာတစ် ကံကောင်းတယ်၊ ငါက မြစ်ထဲ ကျသွားပြီထင်နေတာ၊ မင်းက မင်းအဖေနဲ့တော့ မတူဘူး၊ ကံသိပ် ကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲ”

“ကံကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့၊ အခုလည်း အမှတ်မထင် ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်မှုတွေကို သိလိုက်ရတယ်၊ ဒီလိုအမှတ် မထင် မကြုံရရင် ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ တရားခံကို ဘယ် လောက် နှစ်တွေကြာအောင် ရှာဖွေနေမိမလဲမသိဘူး၊ ခုတ်ရာတခြား ရှာတခြား ဖြစ်နေမှာပဲ”

တန်ထင်ဟန်က ဆက်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်အဖေကိုသတ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဒေါ်လေးကျင်မွေးကိုယူချင်လို့ သတ်တယ်တို့ ဖြစ်စရာရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကထဲ မဝင်၊ သိုင်းလောကကိုလည်း အထင်မကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ မုန်တိုင်းဓား စကြာ မဟာကျမ်းကြီးကို လိုချင်နေရတာလဲ၊ ဒီသိုင်းပညာတတ်လို့ လည်း နေပြည်တော်မှာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးပါဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါက မင်းအမြင်ကိုး၊ ငါလည်း အဲဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကိုရရင် သိုင်းလောကထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်ရမှာပါ၊ သိုင်းလောကရဲ့ ဓားဘုရင် လုပ်ပြရမှာပါ၊ သိုင်းလောကကိုလည်း သန့်စင်ပေးမှာပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေ ဆိုရင် သတ်၊ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို အပေါ်တင်၊ အဲဒီလို လုပ်မှာမဟုတ်လား လူယုတ်မာကြီးရယ် ...

“ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကလုပ်ရပ်တွေကိုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ မှန်ကန်ရဲ့လား၊ တော်တည့်ဖြောင့်မတ်ရဲ့လားလို့၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“ကဲ ... သိုင်းကျမ်းကြီး ဘယ်မှာထားသလဲဆိုတာကိုသာ မင်း ပြောပါကွာ၊ မင်းကို ငါမသတ်ဘဲ ငါခွင့်လွှတ်မှာပါ”

“ကျုပ် စကားကို ရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်နိုင်ရင်တော့ သိုင်းကျမ်းဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိရမယ်၊ နို့မို့လို့က တော့ ဘယ်တော့မှ မသိရဘူး”

“ကဲ ...”

လီတာကျွေသည် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို အချက်ပြလိုက် သည်။

ထိုအခါ ဓားသမားနှစ်ယောက်သည် ဘေးမှပန်း၍ တိုက်ကြ သည်။ အလယ်ကြောင်းမှ လီတာကျွေက တိုက်သည်။ သူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်သည် မဆိုးလှပေ။

သူတို့ တကယ် လေ့ကျင့်ထားကြပုံရသည်။

အလယ်မှ လီတာကျွေ ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်သဖြင့် ရှောင်တိမ်း မည့် နေရာများကို ဘေးနယ်ဖက်မှ ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ ဦးဆောင် တိုက်သူမှာ လီတာကျွေဖြစ်သည်။

ဘေးမှ နှစ်ယောက်မှာ အရန်သာဖြစ်သည်။

လိတာကျွေသည် အတွေ့အကြုံများသူ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး ဖြစ်၍ တန်ထင်ဟုန်ကို ထိန်း၍တိုက်နိုင်သည်။ ဘေးမှ သူ့တပည့် ဓားသမားကလည်း မဆိုးပေ။

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ အတော်ကြာကြာ တိုက်လာသော အခါ တန်ထင်ဟုန်သည် အချိန်ဆွဲ၍ မတိုက်သင့်ကြောင်း သဘော ပေါက်လာတော့၏။

“ကဲ... ကျုပ်တိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ခုခံနိုင်ရင် ခုခံကြပေတော့”
တန်ထင်ဟုန်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အပြင်းအထန် တိုက် ခိုက်တော့၏။ ဓားနှစ်လက်သည် သူ၏ဓားရိပ် မမြင်ရတော့ချေ။
ထိုအခါ လိတာကျွေနှင့် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် အသံ အလဲ ခုခံကြရတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြပေတော့...”
တန်ထင်ဟုန်၏ဓားသည် မုန်တိုင်းမွေသလို မွေသွားသည်။
“အား...”

သူ့တပည့်နှစ်ယောက်သည် ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွား၏။ လိတာ ကျွေသည် တစ်ယောက်ကျသွားသဖြင့် ပို၍အားထုတ်ခုခံရတော့သည်။
သို့သော် တန်ထင်ဟုန်၏ တိုက်စစ်ကို သူသည် တာရှည်မခုခံ နိုင်ချေ။

“အား...”

ဒုတိယ တပည့်သည်လည်း သေဆုံးသွားပြန်၏။ ထိုစဉ်

လိတာကျွေသည် အပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ သူ ပြေးနိုင်မှ လွတ်တော့မည်။

သို့သော် တန်ထင်ဟုန်ထံမှ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ရန်မှာ မလွယ် ချေ။

လိတာကျွေမှာ အမောဆိုက်နေလေပြီ။

တန်ထင်ဟုန်၏ တိုက်ကွက်များမှာ မုန်တိုင်းတိုက်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အခွင့်အရေး ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့ မိုက်ပြစ်တွေအတွက် ဂုဏ်သရေရှိရှိ ကိုယ့် ကိုယ်ကို သတ်သေခွင့်ပြုမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ထိုအခါ လိတာကျွေက မဲပြုံး ပြုံးလေ၏။

“မင်းပဲ ငါ့ကို သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါဦး၊ အပြောကြီး မနေနဲ့၊ လက်တွေ့သတ်နိုင်မှ မင်းနိုင်မှာပါ၊ မင်းသတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလေ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ် မသေဘူးကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်ဆိုတာ အရူးတွေလုပ် တာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ ကျုပ် အပေ အတွက်၊ ကျုပ်အတွက်၊ ကျုပ်ဘကြီးအတွက် ခင်ဗျားကို လက်စား ချေ သတ်ရတော့မယ်၊ ကဲ...”

တန်ထင်ဟုန် တိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်စဉ်မှာပင် အောက်မှ အော်သံကြားလိုက်ရသည်။

၁၈၄ ★ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒေါ်လေး ကျင်ရှာမွေးရေ လုဝမ်ရင်းတို့ လာပြီ”

ထိုအသံကြောင့် အားလုံး ကြက်သေ သေသွားလေ၏။

အခန်း(၇၉)
ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခြင်း

အိမ်ဝမှ မမျှော်လင့်သော အသံ ကြားလိုက်ရသောအခါ တွေ
ဝေနေသော ကျင်ရှာမွေးသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်လေ၏။

တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော တန်ထင်ဟုန်မှာလည်း မတိုက်
နိုင်တော့ဘဲ ဇားကြီးကိုမြှောက်လျက် အခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

အပြင်မှ အော်သံအရ လုဝမ်ရင်းနှင့် သူမ၏ဖခင် ကြယ်ပစ်
ဝိဇာ လုရှဟုန်တို့ လာကြခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လုဝမ်ရင်းသည် ဒေါ်လေး ကျင်ရှာမွေးကို တွေ့ဆုံရန် အခန်း
တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ လိတာကျွေက လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“အို...”

“ဟာ...”

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကား စိတ်မသက်သာစရာကောင်းလှသည်။
စောစော ငေးငိုင်တွေဝေနေသော ကျင်ရှာမွှေးသည်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွားရသည်။

တန်ထင်ဟုန်မှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

တန်ထင်ဟုန်မှာ မည်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသနည်းဆိုသော်
သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လွတ်မချဘူးသည့် သူ၏ဓားနှစ်လက်ကိုပင်
လွှတ်ချမိသည်။

လိတာကျွသည် မည်သည့်အပြုအမူများ ပြုလုပ်လိုက်သနည်း။
လိတာကျွ လုပ်သည်မှာ လွယ်လွယ်ကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပြေးဝင်လာသည့် လုဝမ်ရင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး လည်ပင်းပေါ်
ဓားတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လုဝမ်ရင်းသာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူဖြစ်လျှင် လိတာကျွ
ဤသို့ပြုလုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ လုဝမ်ရင်းမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်
ပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေခဲ့သူဖြစ်ပြီး
ငယ်ငယ်ကတည်းက သိုင်းပညာကို လုံးဝ သင်ယူခဲ့သူ မဟုတ်ပါပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း လိတာကျွက အလွယ်တကူ ဓားစာခံလုပ်
နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေ ... ဖေဖေ လုပ်ပါဦး၊ ဒေါ်လေးကျင်မွှေးရေ လုပ်ပါဦး။”

လုဝမ်ရင်းက အလန့်တကြား အော်လေ၏။

သူမ၏ဖြစ်ပုံမှာ လန့်လည်း လန့်လောက်စရာ ဖြစ်ပါသည်။

လုဝမ်ရင်း၏ အော်သံကြောင့် လုရှဟုန်မှာ ဒရောသောပါးနှင့်

ပြေးဝင်လာ၏။

သူ၏သမီးကို ဓားစာခံပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမ၌
မည်သူမှန်း မသိသေးသော်လည်း နောက်၌ လိတာကျွဖြစ်မှန်း
သိလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... လိတာကျွ၊ မင်းဖမ်းလိုက်တဲ့လူဟာ ဘယ်
သူလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦး၊ မင်းတူမပါကွာ၊ မင်းတူမ လုဝမ်ရင်းလေ၊
သတိထားပါဦးကွ”

လုရှ ဂုန်သည် တကယ့် အဖြစ်အပျက်များကို မသိသေးပေ။
အတိတ်ဘဝ၌ လိတာကျွ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုများကို မသိသေး
ပေ။

တန်ထင်လင်းကိုလုပ်ကြံခြင်း၊ တန်တင်ဟုန်အား သေကြောင်း
ကြံခြင်း၊ ထိုအပြစ်များကို သူ့အပေါ်ပုံချရန် ကြိုးစားခြင်းနှင့် သိုင်း
ကျမ်းယူရန် ကြံစည်ခြင်းတို့ကို မသိသေးပေ။

သိုင်းလေးဖော်က အသင်းအပင်းဝင် လိတာကျွဟူ၍သာ
သိရှိနေသည်။

“ဘာတူမလဲ၊ ဘာသိုင်းလေးဖော်လဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘယ်ညီအစ်ကို
မောင်နှမမှ မရှိဘူး”

“ဟ ... ဟ ... လိတာကျွ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့မတိုးနဲ့၊ ရှေ့တိုးတာနဲ့
ခင်ဗျားတို့ သမီး သေသွားမယ်”

ထိုအခါကျမှ တန်ထင်ဟုန်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာတော့

သည်။ လှူဟုန်အား အခြေအနေကို အတိုချုပ်၍ ရှင်းပြရတော့သည်။

“ဒီလို ဘာဘရဲ့၊ အခု ဒီလူယုတ်မာကြီးဟာ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေး ကျင်မွေးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့ လူယုတ်မာကြီး၊ ဖေဖေကို သတ်တဲ့ လူယုတ်မာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ရေထဲပြုတ်ကျအောင် ဒန်းကြီးကို ဖြုတ်ချတဲ့ လူယုတ်မာကြီး၊ အဲဒီ ဒန်းကြီးပြုတ်ကျအောင်လည်း ဘာကြီးရဲ့ ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကို ခိုးယူပြီး ဘာကြီးက ပစ်တယ် လို့ ထင်ရအောင် ဘာကြီးကို ချောက်ချတဲ့ လူယုတ်မာကြီး၊ ဖေဖေ ထားခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ခိုးရအောင် လုပ်နေတဲ့ လူယုတ်မာကြီးဟာ လည်းသူပါပဲ။ အခု လုဝမ်ရင်းကို ဓားစာခံလုပ်တာ သူ့အဖို့ ဘာခက် မှာလဲ၊ ဒီထက်ယုတ်မာတဲ့အမှုတွေတောင် လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ။ ဘာကြီး အဲဒါတွေ ပြန်မမေးနဲ့၊ သူ့မိန်းမ ဒေါ်လေးကျင်မွေးက ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိရတာ”

“ဘာ...”

လှူဟုန်မှာ သူ့နားကို သူမယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိ သည်။

လိတာကျွေကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသိရသေးသည့် လူတစ်ဦးအလား ပေးကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာ၌ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

တန်ထင်ဟုန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မမေးနဲ့၊ ဘာကြီး သမီး သေတော့မယ်၊

သူ့လက်ထဲမှာ ဓားစာခံ ဖြစ်နေပြီ”

လှူဟုန် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မှန်သည်။ လိတာကျွေသည် သမီး လုဝမ်ရင်းကို လည်ပင်းဓားတင်ထားပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ နင့်ရည်းစား ကျန်တိတ် ကို ငါလည်ပင်းနင်းသတ်ခဲ့တာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ နင့်ကျတော့ လည်ပင်းပြတ်သွားအောင် လှီးပစ်လိုက်ရမလား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ နင့် အဖေနဲ့ နင့်အစ်ကိုလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

လှူဟုန်မှာ အံ့သြသွားလေ၏။ သူသည် အားလုံးကို မသိသေး ပေ။

“မင်း ... မင်း ... မင်း ဟိုကျန်တိတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို သတ်လိုက်တာ မင်း ... မင်းလား”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က ဝင်၍ ရှင်းပြလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာကြီးရယ်၊ သူ သတ်လိုက်တာပါ၊ နဂါးပျံ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုတာ သူပါပဲ”

ထိုအခါ လိတာကျွေက တဟားဟား ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့အားလုံးကိုလည်း ငါသတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို မသတ်သေးဘဲ ငါ စောင့် ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိသလား”

“ဘာလဲ ... သိုင်းကျမ်း ခင်ဗျားလက်ထဲ မရောက်သေးလို့ လား”

တန်ထင်ဟုန်က ပျတ်ခနဲ မေးလိုက်၏။

“ဟင်း... ဟင်း... မင်းက တကယ်ပါးနပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊
မင်းက အမြဲပဲ ကြိုသိနေတာပဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ မသိလို့လည်း ခင်ဗျား ဒီလောက် အသက်
ရှည်နေတာပေါ့”

“မင်း မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မ
နှုတ်မလုံလို့သာ မင်းသိရတာပါ။ နို့မို့ဆိုရင် မင်းသာ သေသွားမယ်၊
သိခွင့်တော့ ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ သိုင်းကျမ်း
ဘယ်မှာထားသလဲ၊ မှန်မှန်ဖြေရော၊ မဖြေရင်း မင်းချစ်တဲ့ ညီမလေး
သေသွားမယ်”

လီတာကျွေသည် သိုင်းကျမ်းကို မရမက မေးမြန်းနေလေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျား ဒီသိုင်းကျမ်းကို လိုချင်လိမ့်မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင် လာပို့တာပဲ နောင်ကြီး လီတာကျွေ”

လီတာကျွေသည် နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
၏။ နောက်ကျော၌ ခက်ရင်းခွကြီးသည် လာရောက်ထောက်နေလေ
၏။

ရှေ့၌ လုဝမ်ရင်း၏ လည်ပင်းကို ဓားတင်ထားသလို သူ
ကျော၌ ခက်ရင်းခွကြီး လာထောက်နေလေပြီ။

လူချူကြီးက ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။

“ကျုပ် အိမ်ပြင်က နားထောင်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြော
စကားတွေကို ကျုပ် အားလုံး နားထောင်ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ
အတော့်ကို တော်တဲ့လူပဲ၊ သိုင်းကျမ်းကိုတောင် ခင်ဗျား ရလုနီးနီး
ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ သိုင်းလောက ကံကောင်းချင်တော့ ခင်ဗျားလူ
ကျန်တိတ်က ခင်ဗျားကို သစ္စာဖောက်သွားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားလည်း
သိလျက်နဲ့ ကျန်တိတ်လက်ထဲက သိုင်းကျမ်းကို အရမယူနိုင်ခဲ့ဘူး၊
အဲဒီသိုင်းကျမ်းကို ခင်ဗျားကို ပေးဖို့လာတာပါပဲ၊ သိုင်းကျမ်းက
ပျောက်သွားတယ်၊ ကျုပ် ခက်ရင်းခွကြီးက အစားဝင်ရောက်လာ
တယ်၊ ခင်ဗျား မသေချင်ရင် လုဝမ်ရင်းကို လွှတ်လိုက်ပါ”

လီတာကျွေသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားလေပြီ။
ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည်သေလူဖြစ်တော့မည်။

“ခွမ်း...”

“ချလန်...”

လီတာကျွေသည် ခက်ရင်းခွကို ဓားနှင့် လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။
ခက်ရင်းခွသည် လန်တက်သွား၏။ ထပ်ခုတ်လျှင်တော့ ခက်ရင်းခွ
ကို ရှောင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သူသည် အခန်းဝမှခုန်၍ ပြေးထွက်သွား၏။ တိုက်ဖို့ကို
မရည် ရွယ်၊ ပြေးဖို့သာ ရွယ်ရည်သည်။

လူချူကြီးက သူ၏ခက်ရင်းခွနှင့် ပစ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။

“မပစ်နဲ့ ဦးလူချူကြီး၊ ဦးရဲ့ ခက်ရင်းခွက ကြီးတယ်၊ လမ်း
သွား လမ်းလာတွေကို ထိခိုက်ကုန်လိမ့်မယ်”

အားလုံးသည် ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြတော့သည်။ လိတာ
ကျွေးက ငြိမ်သို့ ရောက်နေပြီး အပြင်သို့ ထွက်ပြေးရန် တာရှုနေလေ
ပြီ။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ပြေးစမ်းပါစေ၊ သူ ကမ္ဘာမြေအဆုံးပြေးစမ်းပါစေ၊ ကျွန်တော်
က လိုက်မှာပါ။ သိုင်းကျမ်းကို လိုချင်တယ်လို့ ပြောသွားတယ်
မဟုတ်လား၊ သိုင်းကျမ်းကို တကယ်လိုချင်ပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဆီ
ဦးတည်လာပါစေ၊ မလာဘဲ ထွက်ပြေးသွားမှာကိုပဲ ကျွန်တော် စိုးရိမ်
တယ်...”

“အခုကတော့ ညီမလေး လုဝမ်ရင်း အသက်ချမ်းသာရာ
ရသွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ကြရမယ်၊ ဦးလုချူကွီးက ညီမလေး လုဝမ်
ရင်း အသက်ကို လာကယ်တာပဲ”

လုဝမ်ရင်းသည် ဦးညွှတ်၍ ငိုဖိုက်၍ ဦးလုချူကွီးကို ပြေးဖက်
လေ၏။ လုချူကွီးက ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။

“တောက်... မိစ္ဆာကောင်ကြီး လွတ်သွားတာ နာသကွာ
ငါ မှားတယ်၊ ခက်ရင်းခွနဲ့ အဆုံးစီရင်လိုက်ရမှာ”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က တည်ကြည်စွာပြော၏။

“ဦး အဆေမထိုးလိုက်တာကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလူယုတ်မာကြီးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ၊
ကျွန်တော် လက်စားချေရမယ့် အကြောင်းတွေက များလှပါတယ်၊
ဘာကြီးတို့ ဦးတို့လည်း သဘောပေါက်ကြမှာပါ”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“ပေါက်ပါတယ်၊ ပေါက်ပါတယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ကြမ်းပြင်၌ ကျနေသော သူ့ဓားနှစ်လက်
ကို ကောက်ယူ သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

အခန်း(၈၀)
သားကောင်တိုက်ပွဲ

လှူဟုန် ...

“ငါတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးမှတ်ပြီး လီတာကျွေး
ကျင်ရှာမွေးတို့ဆီ အလည်သွားတယ်၊ ငါ့သမီးလည်း စိတ်ပြေလက်
ပျောက်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာကွာ”

တန်ထင်ဟုန်က ရှင်းပြ၏။

“အဓိက တရားခံကတော့ လူယုတ်မာကြီး လီတာကျွေးပေါ့
ဘာကြီးရယ်၊ ဒီထဲမှာ ကြားညှပ်သွားတာက ဒေါ်လေး ကျင်ရှာမွေး
ပါ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေး၏ အပြစ်ကို ဖုံးဖိ
ပြောလေ၏။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်း၌ထိုင်ရင်း စကားပြောကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေးသည် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ပြီးလေပြီ။

ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေးက ...

အတုမဲ့စားသမား (တ-သိမ်း) ★ ၁၉၅

“ဒေါ်လေးလည်း လောကီလူဘုံကို စိတ်ကုန်ပါပြီကွယ်၊
မနက်ဖြန် ဘုရားကျောင်းသွားပြီး သီလရှင်ဝတ်ပါတော့မယ်၊ အားလုံး
ဒေါ်လေးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့ ...”

လှူဟုန်၊ လှူကျွန်းနှင့် လှူဝမ်းရင်းတို့မှာ သူ၏ခင်ပွန်း လီတာ
ကျွေး မဟုတ်တာ လုပ်လွန်းသဖြင့် ဤလောကကြီးကို သူမ စိတ်ပျက်
သွားသည်ဟု ထင်သည်။ သီလရှင်ဝတ်ခြင်းမှာ ကောင်းသောအလုပ်
ဖြစ်၍ မတားမြစ်ကြပေ။

လှူဟုန်က ...

“ကောင်းတယ် ငါ့နမ၊ ငါတို့လည်း ဒီလောက လူဘုံကြီးကို
ငြီးငွေ့သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေတဲ့အတွက်
လူဘုံကို မပယ်ရှောင်နိုင်သေးပါဘူး၊ ငါ့ညီ၊ ဘုရားကျောင်းကိုသွား
ရင် ငါတို့ ဘယ်လိုအကူအညီများ ပေးရမလဲဟင်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ
စိစဉ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ဖော်မလေးကို တာဝန်ပေးခဲ့ပါ့မယ်၊
အစ်ကိုကြီးတို့ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊
ကျွန်မလည်း ဒါတွေကို မမက်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့လည်း ဒီမှာ မတည်းခိုတော့ပါဘူး၊
ငါတို့ရွာကို ငါတို့ပြန်ကြတော့မယ်၊ ငါတို့ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီး
ကပဲ အအေးချမ်းဆုံးပါပဲကွယ်”

လှူဟုန်က ဆက်မေး၏။

“ဒါနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရေလည်အောင် ပြောပြပါဦးကွယ်၊ ငါတို့က သေသေချာချာ မသိဘူးကွယ်”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က သူ့ဖခင်နှင့် ကျင်ရှာမွေးတို့ ချစ်သူ ဘဝ ရောက်သည်မှ စ၍ နောက်ဆုံး လိတာကျွေးက သိုင်းကျမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစားပုံအထိ ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအထဲတွင် ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေးက သူ၏ဖခင်အား လုပ်ကြံ ပုံကိုတော့ သူ မပြောပြပေ။

လုချူကွီးက မေးမြန်းလေ၏။

“သူက နဂါးပျံဂိုဏ်းဆိုတာလည်း တည်ထောင်ထားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ နဂါးပျံဂိုဏ်းဟာ မရှိဘူးလို့ ထင် ပါတယ်။ သူက မရှိတဲ့ဂိုဏ်းကို တကယ်ရှိနေဟန် လုပ်ထားတာပါ။ သူ့တပည့်အဖြစ် ဝင်တိုက်နေကြတဲ့ လူတွေကတော့ တကယ် ဂိုဏ်း သားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြေးစားတွေပါ။ ကြေးစားတွေကို သူက အခကြေးငွေပေးပြီး တိုက်ခိုင်းတာပါ”

“အင်း... အတော် အကြံကြီးတဲ့လူပဲကွယ်။ သူက သိုင်းကျမ်း ရပြီးရင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ငါတို့အားလုံးကို သုတ်သင်ဖို့ စဉ်းစားပြီးသားပဲ”

လုချူကွီးက ညည်းညူလိုက်၏။

ထိုစဉ် လုရှူဟုန်က ဖြတ်၍မေးလိုက်သည်။

“သိုင်းကျမ်းကော မင်းဆီမှာပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သံသေတ္တာကိုပဲ သယ်ဆောင် သွားတာပါ။ တကယ် သိုင်းကျမ်းက ဦးဦးလုချူကွီးဆီမှာပါ။ ဦးဦး လုချူကွီးကို အပ်နှံပြီး ကျွန်တော်က သံသေတ္တာကို ယူထွက်လာခဲ့ တာပါ”

“အင်း... ငါတို့က ဉာဏ်သွားပါပေတယ်။ ဒါနဲ့ ငါတို့မ ဂ္ဂုလန်တစ်ယောက်ကော...”

“သူ့ကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်။ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး နေပြည်တော်မှာ လာစုံစမ်းနေတာ တစ်လလောက် ရှိနေပါပြီ”

တန်ထင်ဟုန်က ရှင်းပြနေစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

လူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့...”

ဝင်လာသူကား ချင်လီတည်း။

“ကျွန်တော် ချင်ယီနဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ပါ”

သူသည် ချင်ယီခေါ် တင်ထင်ဟုန်ကိုကြည့်၍ ပြောလေသည်။

ချင်ယီခေါ် တန်ထင်ဟုန်က အားလုံးကို ပြောလိုက်၏။

“သူဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး ဘာကြီးတို့ ခင်ဗျာ၊ သံ ကျာပွတ်မယ် ဂ္ဂုလန်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရုပ်ဖျက်ပြီး နေပြည်တော် တစ်လွှားမှာ စုံစမ်းနေတဲ့သူပါ။ ဂ္ဂုလန် လူတွေတော့ အားလုံးနဲ့နေပြီ”

ရှုလန်ခေါ် ချင်လီသည် အားလုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝ ပြုလိုက်၏။

“ဘာကြီးနဲ့ ဦးကြီးကို ရှုလန် ဂါရဝပြုပါတယ်”

လှရှုဟန်သည် အလွန်အံ့သြသွားသည်။ လှချူကြီးကတော့ မအံ့သြချေ။

လှဝမ်းရင်းသည် အလွန်အံ့သြနေလေ၏။ ရုပ်ဖျက်ထားသည်မှာ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလော။

“ညီမ ကိစ္စ အရေးကြီးသလား”

“အရေးကြီးတယ်၊ ညီမစောင့်ကြည့်နေတုန်း မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီး ရောက်လာတယ်၊ သူ့နောက်က လူလိုက်လာတဲ့ ပုံစံပဲ၊ သူဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ ကြည့်ရတာ အခြေအနေ မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဘုတို့ ထွက်ပြေးမလို့ တိုင်ပင်နေကြဟန် တူတယ်၊ မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးဆီမှာ ဘာအခြေအရံမှ ပါမလာ ဘူး”

ရှုလန်သည် ပူပင်စွာ ပြောသည်။

“ညီမ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် သူတို့ လွတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကို လာခေါ်တာ”

“ဟာ... ဒါဆို အရေးကြီးတာပေါ့၊ ညီမရေ အဖြစ်အပျက် အားလုံးရဲ့ တရားခံကို အစ်ကိုတို့ တွေ့ပြီးပြီကွ၊ အဲဒါကတော့ လီတာကျွေပဲ၊ သူ ဒီကထွက်ပြေးသွားတာ၊ အခုလိုဆိုတော့ သူ အစ်ကိုနဲ့ဝေးရာ မရောက်သေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သူ့ကို အစ်ကို

လက်စားချေရမယ်၊ လာ... လိုက်ကြမယ်၊ လမ်းကျမှညီမကိုအကြောင်း နဲ့ ပြောပြမယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ထရပ်လိုက်၏။

“ဘာကြီးတို့လည်း ပြန်ကြမှာမဟုတ်လား၊ ဦးဦးလှချူကြီး ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဆို ရင် အားရှိတာပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါကလည်း မင်းမခေါ်လည်း လိုက်မှာပါပဲ”

လှချူကြီးလည်း ထရပ်လိုက်လေ၏။

တန်ထင်ဟုန်၊ ရှုလန်နှင့် လှချူကြီးတို့သည် ဝက်ဝံစားသောက် ဆိုင်သို့ အပြေးလွှတ်လာကြတော့၏။ သူတို့သည် လှရှုဟုန်တို့နှင့် စကားပြောနေသဖြင့် လီတာကျွေအဖို့ ပြေးခွင့်သက်သာသွားသည်။

သူတို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်ပိတ်နေမည်ဟု ထင်သော်လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ ရောင်းမြဲ ဝယ်မြဲ ဖြစ်နေသည်။

တန်ထင်ဟုန်တို့၏ စိတ်ထဲ၌ ဝက်ဝံစားသောက်ဆိုင်ထဲ ရှိနေ မည်ဟု ထင်သော်လည်း တကယ်တော့ မရှိတော့ပေ။

သူတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ပြေးကြလေပြီ။

“အစ်ကို ကြည့်ရတာ မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးရဲ့အိမ်၊ အဲ... လီတာကျွေ အရင်က စခန်းလုပ်တဲ့အိမ်ကိုများ သွားသလားမသိဘူး၊ သူတို့ နေ့ချင်းတော့ နေပြည်တော်က မထွက်နိုင်ပါဘူး”

“မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ပြေးလည်း အစ်ကိုမမှုပါဘူး၊ သူတို့ ပြေးချင်

ရာ ပြေးလေ အစ်ကိုတို့သိပြီပဲ၊ လိတာကျွေးဟာ အစ်ကို လက်စားချေ ရမယ့် လုပ်၊ ကမ္ဘာဆုံးအောင် ပြေးပါစေ၊ အစ်ကိုတော့ လိုက်မှာပဲ”

“အခုတော့ ကမ္ဘာဆုံးအောင် လိုက်ဖို့မလိုသေးပါဘူး၊ လိတာ ကျွေးရဲ့ ဌာနချုပ်ကိုပဲ လိုက်ကြရအောင်”

သူတို့ သုံးဦးသည် မြင်းကိုယ်စီ စီးပြီး လိတာကျွေး ဌာနချုပ် လုပ်ခုံသော အိမ်သို့ သွားကြလေ၏။ ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့တံခါးလည်း ပိတ်ထားပြီး အိမ်တံခါးများလည်း ပိတ်ထားလိုက် ချေပြီ။

လုချူကွီးက ...

“မရှိတော့ဘူး ... ပြေးပြီကွ၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ မင်းကို ဓား ပညာအရ မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားလိမ့်မယ်၊ သူ မင်းကို မယှဉ်ရဲ ဘူး၊ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့မှသာ မင်းကို ရင်ဆိုင်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ မြို့တံခါးဆီကို သွားမယ်၊ လိတာကျွေးနဲ့ သူ့တပည့်ကြီး ထွက်ပြေးပြီလား၊ ထွက် မပြေးသေးဘူးလားဆိုတာ မြို့တံခါးမှူးတွေက သိမှာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ... သွားကြတာပေါ့”

သူတို့သည် မြို့တံခါးကြီးဆီသို့ မြင်းများကို စိုင်းနှင်ကြပြန် သည်။ မကြာမီ မြို့တံခါးဆီသို့ သူတို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လုချူကွီးက တံခါးမှူးအား မေးမြန်းလေ၏။

“တံခါးမှူး ... မြို့တံခါးကို တပ်မှူးလိတာကျွေးတို့ ဖြတ်ကျော် သွားကြပြီလား”

လိတာကျွေးသည် နေပြည်တော်၌ တပ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို

ရဲမက်စစ်သည်များက သိရှိကြသည်။

“ဟာ ... တပ်မှူး လိတာကျွေးလား၊ သူ့တပည့် တစ်ဦးနဲ့ ထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ မိနိုင်းပါသေးတယ်၊ သူတို့ ချင်ချောင်မြို့ဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း သွားကြတယ်၊ အရေး ကြီးလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... အရေးတကြီး တွေ့စရာရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

တန်ထင်ဟုန်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဒုန်းစိုင်းလေတော့သည်။ ချင်ချောင်မြို့မှာ နေပြည်တော်နှင့် အတော်ဝေးသဖြင့် လမ်းခရီး၌ မိမည်ဟု သူတို့ထင်မြင်ကြသည်။

“သူတို့ဟာ လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ ရွာကလေးတွေမှာ တည်းခိုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ မြန်မြန် ခရီးရောက်ချင် နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်ရွာမှ တည်းခိုမှာမဟုတ်ဘူး”

လုချူကွီးက တွက်ချက်ပြ၏။

“သေချာတယ် ... ဦးပြောသလိုပဲ သူတို့ ခရီးနှင်ကြမှာပါ”

“အစ်ကို ... သူတို့ တပည့် တပန်းတွေကို လမ်းမှာခေါ်သွား မလား မသိဘူး”

“မခေါ်နိုင်ဘူး ညီမ၊ သူက ကြေးစားတွေပဲ ငှားသုံးတာ၊ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်တပည့်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကျောက်စင်လား တစ်ယောက် ပဲ သူက လူယုံအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ”

သူတို့သည် ရွာကလေးများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြ၏။ ယခု အချိန်အထိ လိတာကျွေကို အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသေးချေ။

သူတို့သည် ရွာတစ်ရွာကို လွန်သောအခါ ရှေ့၌ ဖုန်တထောင်း ထောင်းနှင့် ပြေးနေသည့် မြင်းနှစ်စီးကို တွေ့ကြလေသည်။

“အစ်ကို ... ဟိုမှာ ... ဟိုရှေ့မှာ ...”

“တွေ့တယ်”

တန်တင်ဟုန်သည် ထိုမျှသာပြောပြီး မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးနင်း တော့သည်။ သူ၏ မြင်းနီမသည် အပြေးသန်ရလှကား ရှုလန်နှင့် လုချူကြီးတို့ကို ကျော်တက်သွား၏။

ရှုလန်နှင့် လုချူကြီးတို့မှာ တန်တင်ဟုန်ကို အမီလိုက်နေရ သည်။ တန်တင်ဟုန်၏ မြင်းသည် ရှေ့မှပြေးနေသော မြင်းနှစ်ကောင် ကို တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍သွား၏။

မကြာမီ မြင်းနှစ်ကောင်ကို မိသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ ရှေ့မှ ပြေးနေသူများကား လိတာကျွေနှင့် ကျောက်စင်လားပေတည်း။

“လူယုတ်မာကြီး ... ခင်ဗျား ပြေးလို့လွတ်နိုင်ပါ့မလား”

လိတာကျွေသည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တန်တင်ဟုန်ကို မြင်ရသဖြင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကျောက်စင်လားသည်လည်း ဓားကို ဆွဲထုတ်လေ၏။

“အေး ... မင်းကို တွေ့သွားတော့လည်း သတ်သွားရသေးတာ ပေါ့ကွာ”

အခန်း(၈၁)

အတုမဲ့ ဓားသမား

သူတို့သည် မြင်းများကို ဆွဲလှည့်ပြီး တန်တင်ဟုန်ကို ထိုးခုတ် ကြတော့၏။ သူတို့ အခွင့်သာနေသယောင်ရှိသည်။

သို့သော် များမကြာမီ ရှုလန်နှင့် လုချူကြီးတို့ ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ကြသောအခါတွင်မူ သူတို့သည် ခံစစ်သက်သက်ဖြင့် ခုခံ နေရတော့သည်။

လုချူကြီးက ...

“ငါဝင်တိုက်ရင် မတရားရာကျနေမယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ တန် ထင်ဟုန်က လိတာကျွေကို တိုက်၊ ရှုလန်က ကျောက်စင်လားကို တိုက်၊ ငါကတော့ ဘေးက ခုံသမားမိလုပ်ပေးမယ်၊ သူတို့ကတော့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ညစ်မှာပဲ၊ မင်းတို့ကသာ တရားသဖြင့် တိုက်ကြ”

ကယ်လည်း ပွဲစဉ်က လက်မမျှချေ။ လိတာကျွေထက် တန် ထင်ဟုန်က လက်ရည်သာနေပြီး တစ်ဖက်၌လည်း ကျောက်စင်လား ထက် ရှုလန်က လက်ရည်သာနေ၏။

ကျောက်စင်လားနှင့် ရွှလန်တို့မှာ ကလေးနှင့် လူကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်မျှသာ တိုက်ရသေးသည်။ ကျောက် စင်လား၏ ဓား လွတ်ကျသွား၏။ ရွှလန်သည် စိတ်ထက်သူ၊ သွေးဆူလွယ်သူဖြစ်၍ ကျောက်စင်လားကို ထိုးသတ်လေ၏။

“အား...”

ကျောက်စင်လားမှာ အသက်ထွက်သွားလေ၏။ သူသည် မည် သည့်အခါမှ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ချေ။

“ငါ မပါတာတောင်မှ လက်ရည်မမျှဘူး၊ ငါ့ပါရင် ဒီကောင် တွေ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေသွားမယ်”

လုချူကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

လိတာကျွေနှင့် တန်ထင်ဟုန်တို့မှာ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေကြ လေ၏။

လိတာကျွေမှာ အသက်လုပွဲ ဆင်နွဲနေရဖြင့် ရှိသမျှပညာကို ထုတ်သုံးနေရ၏။ သူတို့သည် သိုင်းကွက် ခုနစ်ဆယ်မျှ တိုက်ပြီး နောက် လိတာကျွေ၏ဓား လွတ်ကျသွားသည်။

“ကဲ... ဘယ့်နှယ့်ရှိစ၊ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

လိတာကျွေသည် အံ့ခြေအနေ မဟန်တော့ပြီကို ရိပ်မိလိုက် သဖြင့် မြင်းဇက်ကို ဆွဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးတော့လေသည်။

“ဟော... ပြေးပြီ... ပြေးပြီ”

ရွှလန်က အော်ပြောလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်က...

“သူ ဘယ်ပြေးလို့ လွတ်မှာလဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက် သည်။ ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ကလေး။ တန်ထင်ဟုန်သည် ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ပစ်နည်းကို အထူးလေ့ကျင့်ထားခဲ့ သည်။

ယခု အသုံးချရပေတော့မည်။

“ကဲ... ကမ္ဘာဆုံးအောင် ပြေးပေးဦးတော့ လူယုတ်မာကြီး”

“ဝိုး...”

တန်ထင်ဟုန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက် နက်ကလေးကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

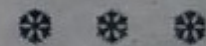
“ရွစ်...”

ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ကလေးသည် လိတာကျွေ၏ ဦးဆက်နေရာ၌ စိုက်ဝင်သွား၏။

“အား...”

လိတာကျွေသည် မြင်းပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

တန်ထင်ဟုန်၏ ကြွေးများ ကြေပြီတည်း။

နောင် ဆယ်နှစ်မျှကြာသောအခါ ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းကြီး သည် အလွန်ကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်လာသည်။

ကင်းမြီးကောက်နီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လုချင်ကွီးမှာ အလွန် သန့်မာသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် နာမည်ကျော်ပြီး သူ့ဂိုဏ်းသည် ဓားသိုင်းပညာတွင်လည်း နာမည်ကျော်သော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်လာသည်။

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်မှာမူ အသက်ကြီးလာသောအခါ မကြာ ခဏ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသည်။

သူ၏ သမီး လုံဝမ်ရင်းမှာ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ ဖခင်ကြီးအား ဂရုတစိုက်ပြုစုရင်း ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီး၌ပင် နေထိုင်ကြသည်။

ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လုချင်ကွီးသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးဆီသို့ မကြာခဏသွားပြီး အစ်ကိုကြီး လုဂ္ဂဟုန်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို သွားရောက်မေးမြန်း၏။

တူမဖြစ်သူ လုံဝမ်ရင်းကိုလည်း အားပေးစောင့်ရှောက်သည်။

သူတို့ထဲတွင် တကယ် အောင်မြင်သူမှာ တန်ထင်ဟုန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

တန်ထင်ဟုန်၏ လက်ထဲတွင် 'မုန်တိုင်းဓားစကြာမဟာသိုင်းကျမ်း' ကြီး ရှိသည်။ သူ့ဖခင်ထားခဲ့သည့် အမွေပင်တည်း။

သူ့ဖခင်သည် ဤသိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်စေလိုကြောင်း သိသဖြင့် တန်ထင်ဟုန်သည် ထိုသိုင်းကျမ်းကို အားကြီးမာန်တက် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

ဤသို့ လေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့် သူသည် ဓားစကြာသိုင်းကျမ်းမှ

သိုင်းကွက်အားလုံးကို တတ်မြောက်ပြီး သိုင်းလောက၏ အတုမဲ့ဓားသမား ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သူ့ကိုစိန်ခေါ်သည့် ဓားသမားများမှာ တစ်နှစ်တွင် တစ်ယောက်မျှ ရှိခဲ့သဖြင့် ဆယ်နှစ်တွင် ဆယ်ယောက်မျှ ရှိလေသည်။ ဆယ်ယောက်စလုံးမှာ တန်ထင်ဟုန်၏ သိုင်းပညာကို မမီသဖြင့် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

တန်ထင်ဟုန်လည်း သိုင်းလောကမှာ အတုမဲ့ဓားသမားဟု နာမည်ကျော်လာသည်။ သူ့ဇနီးသည် ကျာပွတ်မယ် ဂ္ဂလန်မှာလည်း ကျာပွတ်မကိုင်တော့ချေ။ ဓားနှစ်လက်သိုင်းသမား ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ဓားစကြာသိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ရသဖြင့် သူလည်း တတ်မြောက်သော ဓားသမားဖြစ်လာသည်။

တန်ထင်ဟုန်အား အတုမဲ့ဓားသမားဟု ခေါ်ကြပြီး ဂ္ဂလန်အား ဓားစကြာဓားသမားဟု ခေါ်ကြသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သိုင်းလောက၌ ဓားနှစ်လက်သိုင်းသမားအဖြစ် ကျော်ကြားလာကြ၏။

သူတို့သည် ဘဘကြီးလုဂ္ဂဟုန်ဟုန်၏ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားပြီး ဘဘကြီးအား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်။ ဂ္ဂလန်ကလည်း လုံဝမ်ရင်းအား အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကင်းမြီးကောက်နီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း အလည်အပတ် ရောက်လာသည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆုံကြသည်။

လုချင်ကွီးက ...

“တန်ထင်ဟုန် ... မင်း ငယ်ငယ်က မျောက်တစ်ကောင်လို

ခုန်ပျံ့သိုင်းကစားပြတော့ ငါနဲ့ မင်းဘဘကြီး လုရှဟုန်က မင်းတော့
ကြီးလာရင် သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲလို့ သိခဲ့ကြ
တယ်။ လီတာကျွေးကတော့ မင်းကို သတ်ပစ်မှသာ သူ့ဘဝနောင်ရော
အေးမယ်လို့ တွေးခဲ့တယ် ...

“အခုတော့ မင်းကို သေစေချင်တဲ့ လီတာကျွေးလည်း သေသွား
ပြီ၊ ငါတို့လည်း ထိုက်သင့်သမျှ ထိပ်တန်းကိုရောက်ခဲ့ပြီ ...

“မင်းနဲ့ ရှုလန်ကတော့ အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့်
ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာသာ အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ သိခဲ့ရ
တယ်။ မင်းကိုတော့ သံသယမရှိပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ ဆုံးမရမှာပဲ၊
လူတွေအပေါ်မှာ အမြဲစေတနာထားဖို့”

တန်ထင်ဟုန်၏ ဘဘကြီး လုရှဟုန်က ...

“ကောင်းတဲ့အမှုလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးပဲ ခံစားရတာပေါ့
ကွယ်၊ မင်းတို့ သိုင်းလောကကို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင်
ကြိုးစားကြ”

သူတို့သည် ဘဘကြီး လုရှဟုန်ကို ဝိုင်း၍ ဂါရဝပြုကြပြီး
သိုင်းလောကအကျိုးကို ဆောင်ရွက်မည်ဟု ကတိပြုကြသည်။ လုရှ
ဟုန်သည် တန်ထင်ဟုန်၏ ပခုံးပေါ်လက်တင်ပြီး အဝေးသို့ မျှော်
ကြည့်နေလေ၏။

ဤကလေးသည် သိုင်းလောကအကျိုးကို ဆောင်ပေတော့မည်။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ပြီး၏။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်